

El Papa escriu una carta als fidels de la Xina

Una única Església catòlica i xinesa

Benet XVI s'adreça als catòlics xinesos en una llarga carta en la qual manifesta el seu afecte pels fidels del país asiàtic, alhora que invoca la unitat de l'Església, ara dividida entre la que roman fidel a Roma i la que funciona sota el guiatge de l'Associació Catòlica Patriòtica, fundada pel govern del país. De la lectura de la carta del Sant Pare es desprèn la necessitat de girar full i de mirar endavant. Un afecte profund vers tota la comunitat catòlica xinesa i una apassionada fidelitat als grans valors de la tradició catòlica en el camp eclesiològic són els dos principis en els quals s'inspira Benet XVI. La carta es fa partícip del «testimoni sofert de fidelitat que ofereix la comunitat catòlica en circumstàncies difícils de debò».

Pàg. 5

Un any dedicat a sant Pau

El Bisbe de Roma ha convocat un any paulí amb motiu del segon mil·lenari del naixement de l'Apòstol dels Gentils. Les celebracions i iniciatives d'aquest «any jubilar especial» començaran el 28 de juny del 2008 i acabaran el 29 de juny del 2009. Segons el Papa, l'any dedicat a Pau de Tars ha d'ajudar tots els cristians a «progressar en la recerca humil i sincera de la plena unitat de tots els membres del Cos místic de Crist». Les iniciatives al voltant d'aquest segon mil·lenari hauran d'inspirar-se en «l'espiritualitat paulina», i seran tant esdeveniments litúrgics, culturals, ecumènics com pastorals i socials.

Pàg. 7

en primer pla

Per una Europa cristiana

Europa s'està des-cristianitzant. Cada dia es donen situacions que avalen aquesta teoria i que demostren la crisi cultural i política que viu el Vell continent. Per això, l'any 2005 va néixer el projecte «Europa per Crist!», amb l'objectiu de conscienciar els cristians de la necessitat de donar testimo-

ni de la seva fe públicament, amb valentia i coherència. Per formar part d'aquesta iniciativa només cal fer tres passos: resar un Parenostre diari, subscriure's a la web www.europe4christ.net i re-

bre'n un butlletí mensual, i enganxar en un lloc ben visible el logotip del peix europeu.

Pàg. 3 i 4

Exposició excepcional de vestuari bizantí al Museu Bíblic de Tarragona

Imperium et sacerdotium és el títol de la singular exposició que es pot admirar, fins al dia 15 de juliol, a les sales del Museu Bíblic Tarragonense, situat a la Casa dels Concilis de Tarragona, vora de la catedral. Es tracta de la reconstrucció fidel de setze vestits bizantins d'acord amb els famosos mosaics de l'emperador Justinià i la seva esposa Teodora, de l'església italiana de San Vitale de Ravenna. L'exposició és organitzada pel Museu Bíblic Tarragonense i l'Associació Cultural Sant Fructuós.

Pàg. 18

Pelegrinatge a Lourdes dels bisbats de Barcelona, Sant Feliu i Terrassa

L'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de les diòcesis de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa va celebrar el seu pelegrinatge 142è del 22 al 26 de juny, presidit per l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach. Van participar en aquest pelegrinatge 1.080 pelegrins, entre els quals cal destacar la participació de més de 200 joves escolars, que amb la seva alegria i ganes de servir van animar els diversos actes programats.

Pàg. 19

L'ACAT: vint anys lluitant contra la tortura

L'ACAT (Acció dels Cristians per l'Abolició de la Tortura), establerta actualment en 28 països, és una associació ecumènica que aplega cristians de totes les confessions per lluitar per l'abolició de la tortura i la pena capital. Fa vint anys va arribar a Barcelona, concretament al monestir de les benedictines de Sant Pere de les Puel-

les, on té la seva seu, i des d'allí es va estendre arreu de Catalunya i de l'Estat espanyol. Amb motiu del seu 20è aniversari, l'ACAT organitzarà unes Jornades contra la Tortura els dies 19 i 20 d'octubre al Palau de la Virreina de Barcelona i en el marc del Dia Internacional contra la Pena de Mort.

Pàg. 20

La Comunitat de l'Anyell es consolida a Barcelona

Les germanetes de l'Anyell acaben de celebrar els vint anys de presència a la Ciutat Comtat. Aquesta jove comunitat francesa integrada dins la família dominicana ha arrelat profundament a la diòcesi barcelonina, on el seu carisma mendicant-contemplatiu s'expressa amb una força i una radicalitat fora del que és habitual. Com sant Domènec, les germanetes de l'Anyell se senten cridades a seguir Jesucrist enmig dels pobres, vivint elles mateixes una pobresa autèntica.

Pàg. 16 i 17

Editorial

Torna la missa en llatí?

Es mitjans de comunicació s'han fet ressò de la notícia del document que el papa Benet XVI ha presentat en forma de *motu proprio*, és a dir, per pròpia decisió i iniciativa sense que li hagi estat sol·licitat per cap instància eclesiàstica, sobre les noves normes de celebració de la missa en llatí. Com acostuma a passar en altres notícies de l'Església, alguns titulars poden portar a confusió i fer creure als creients i també als no creients que les misses es tornaran a celebrar en llatí i que l'Església torna enrere en un dels canvis més significatius del Concili Vaticà II.

Que estiguin molt tranquils els que s'han alarmat per aquesta notícia i els que, amb gran desconeixement del tema, han aprofitat per criticar de nou l'Església i el Papa: els fidels habituals de les parròquies no es trobaran amb la sorpresa d'entrar a la missa dominical i veure el sacerdot d'esquena al poble i parlant en llatí. La majoria de les esglésies i centres de culte continuaran celebrant com ho feien fins ara, perquè el mateix Pontífex ha descrit l'actual missal com l'ordinari, i només s'han modificat algunes normes de les celebracions extraordinàries, aquelles que es feien en llatí.

I és que fins ara de forma extraordinària ja se celebraven misses en llatí, però aquestes estaven sotmeses a força restriccions, sobretot d'ençà que el papa Joan Pau II va demanar que per celebrar la missa en llatí calia l'autorització explícita del bisbe del lloc, el qual es podia negar a la petició. El principal canvi introduït per l'actual Pontífex és que no serà necessària l'autorització episcopal, ja que de forma universal s'autoritza, sempre de forma extraordinària, a celebrar misses en llatí. Aquesta concessió, sens dubte, serà molt beneficiosa per al retorn a l'Església catòlica dels cristians escindits pel cisma del bisbe tradicionalista francès Marcel Lefebvre que reclamaven el dret a celebrar la missa en llatí per tornar a la comunió amb Roma.

Per als cristians del carrer, és a dir, per a aquells que freqüenten les parròquies i la majoria dels grups i institucions catòliques, ben poques conseqüències portarà aquest document papal, encara que sí que és cert que d'aquest document i d'altres intervencions de l'actual Pontífex s'intueix un gran interès per mantenir viu l'idioma oficial de l'Església, i, sobretot, com a vincle clar d'unitat de tots els catòlics. Això no significa en absolut tornar enrere o disminuir la presència de les llengües pròpies de cada país en les celebracions habituals de l'eucaristia. Un clar exemple n'és l'ús que es fa del llatí en les grans celebracions de l'Església a escala internacional en les quals l'ús d'aquesta llengua no significa en absolut un menyspreu de les llengües pròpies.

La comunitat ecumènica, juvenil i moderna de Taizé, manté l'ús del llatí en la majoria dels seus cants. Els germans d'aquest monestir universal van creure que era l'única forma que tots els que assistien a les seves pregàries s'unissin en una mateixa llengua que no era la d'uns o la dels altres, sinó la de tots.

Quan un viatja a llocs de pelegrinatge universal, com Lourdes, Roma o Terra Santa, s'adona que malgrat les múltiples diferències d'idioma, cultura o raça els cristians arribats d'arreu del món ens unim resant conjuntament el *Salve Regina* o altres cants i oracions universals en llatí.

En un món tan globalitzat com el nostre en què l'anglès es va convertint en l'idioma universal, que tothom ha de saber i utilitzar quan es relaciona amb persones d'altres països, l'Església manté el seu idioma propi, encara que per a alguns això no sigui més que una batalla perduda —com la d'aquelles persones que van llançar i van promoure l'esperanto—, ja que creuen que finalment l'anglès acabarà imposant-se. De moment no és així, i pel que sembla Benet XVI té un especial interès perquè no es perdi la llengua de l'Església, i en facilita l'ús.

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«L'egoisme és la maledicció més gran de l'espècie humana»

(William Ewart Gladstone. Estadista, orador i escriptor anglès. 1809-1898)

La frase us pot semblar exagerada, però el cert és que a l'arrel dels comportaments prepotents i tirans, a l'origen de les guerres, atemptats, conductes irreverents i rampells passionals trobem el component de l'egoisme individual o de partit, de clan o de rang familiar. Així ho va observar l'insigne novel·lista i poeta italià Gabriel d'Annunzio i ho va constatar amb aquestes paraules: «Tot individu alimenta en ell mateix un somni secret que no és la bondat ni l'amor, sinó el desig desenfrenat de gaudi i egoisme.»

Crear fortuna per l'afany de possessió, fer el que sigui per obtenir privilegis, avantatges i fama; en síntesi, «viure per a un mateix» al marge dels deures d'un i dels drets i necessitats dels altres això és egoisme. El predomini del «jo» per davant del «tu». Només una educació i una formació basades en l'amor, en els sentiments i laços fraternals «i en la condició física i espiritual de tots els éssers humans» és el millor antídote i el remei més eficaç contra la plaga de l'egoisme universal.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Mónica García, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Carles Sánchez, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Marta Nin, ROMA; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Victor M. Cardona, TORTOSA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, URGELL; Xavier Bisbal i Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors externs: Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

a/e: redaccio@catcrist.com (Redacció)

a/e: administracio@catcrist.com (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catcrist.com (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Eduard Masllorens (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 100,94 €

Gibraltar i Portugal: 104,75 €

Resta d'Europa: 169,86 €

Amèrica i Àfrica: 202,57 €

Àsia i Oceania: 270,37 €

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

L'orgull de ser cristians

■ «Europa per Crist!» anima a donar testimoni públic de la fe

Són molts els cristians que aprecien que Europa està perdent el rumb. Des de fa uns anys la consigna sembla que és posar fi a la identitat cristiana del Vell continent. Diferents esdeveniments avalen aquesta teoria: un milió de firmes a favor d'incloure referències a Déu al preàmbul del projecte de la Constitució europea, ignorades; Rocco Buttiglione, vedat com a membre de la Comissió de la Unió Europea

per les seves conviccions cristianes; lleis que tendeixen a discriminar els cristians; promoció de la recerca que implica l'ús d'embrions humans i els intents de legalitzar l'eutanàsia... Davant d'aquesta situació, l'any 2005, el matrimoni austríac Dr. Martin i Gudrun Kugler van decidir que havia arribat el moment d'actuar i van iniciar el projecte «Europa per Crist!».

«Europa per Crist!» és un projecte que va néixer de la mà de cristians de diferents confessions, com a resposta a la crisi cultural i política d'Europa, on allò anormal s'ha convertit en la nova norma, segons expliquen els promotors. Per als membres d'aquest projecte, «Europa no té futur, tret que trobi el camí al seu origen». «Europa per Crist!» no és un moviment, sinó que el que pretén és aglutinar tants grups com sigui possible per recuperar l'ànima d'Europa.

La dictadura del relativisme i la cultura de la mort guanyen terreny, per la qual cosa el projecte busca animar els cristians del continent perquè surtin a la llum pública i no es limitin a viure la fe en l'àmbit privat. En aquest sentit, anima els cristians a «unir-se en un torrent de pregàries, a elevar la seva consciència als problemes culturals i polítics, i a augmentar el seu sentit de responsabilitat per superar-ho». El projecte «Europa per Crist!» parteix de dues premisses: la primera és que la fe ha de comprendre tots els aspectes de l'existència, i la segona, que la religió no és una cosa que simplement «s'hereta». Així, els membres del projecte asseguren que «Europa per Crist!» s'adreça a enfortir l'esperança que les coses poden canviar a millor en la vida pública europea, si els cristians, de forma suficient, es comprometen a assolir aquest objectiu».

Des del projecte «Europa per Crist!» es posa molt l'accent a subratllar que no es tracta d'una campanya política, «sinó que és un suport individual vers Déu. A la llum dels múltiples atacs envers els cristians i els valors cristians en la vida pública cal ser un signe d'esperança: cristians de tots els països i passats, units com una comunitat bíblica de sants amb preocupacions i objectius concrets».

Tres passos senzills

Formar part del projecte «Europa per Crist!» és molt fàcil. A través de tres passos senzills una persona ja pot adherir-se a aquest projecte.

- Resar un Pàrenostre cada dia a les 12 h: «De la mateixa manera que amb Abraham, avui Déu vol de nou que tornem cap a Ell amb la pregària, perquè a través de la fidelitat d'una

Aquest és l'adhesiu que es convida a mostrar públicament.

Per què donar suport al projecte?

- ✓ Perquè ofereix una resposta concreta a la crisi (moral i de valors) d'Europa
- ✓ Perquè construeix una xarxa de cristians que volen integrar-se a Europa
- ✓ Perquè dona a la pregària un lloc important
- ✓ Perquè motiva els cristians i els permet elevar la veu
- ✓ Perquè ofereix als cristians una mirada profunda a les arrels cristianes d'Europa

petita multitud, la humanitat trobi el camí correcte. Una multitud amb visió crítica pot provocar un canvi, tant espiritual com sociològic (trencant l'espiral del silenci). A més, els cristians hem d'expandir els nostres horitzons i també incloure en les nostres pregàries aspectes de la vida pública.»

- Inscriure's a la web, www.europe4christ.net, i a canvi es rebrà mensualment un butlletí sobre temes d'actualitat cristiana: «Aquest projecte, d'una banda, ha de mostrar la

veritat en tota la seva essència, i identificar sense complexos problemes i falses metes i, de l'altra, implica comunicar el coneixement necessari per a l'entesa del desenvolupament cultural. Ens referim especialment a aquells temes que es troben en un punt d'intersecció entre la moral cristiana i la vida política: la cultura de la vida i la dignitat humana; la família, l'home i la dona, sexualitat; l'ensenyament cristià social; llibertat, tolerància, vivint en harmonia amb altres religions; separació de l'Església i l'Estat (el seu autèntic significat); religió i educació, i el cristianisme i la història.» En aquest butlletí mensual es poden trobar materials per a un estudi més profund i informació dels progressos actuals en aquests camps.

- Adhesiu amb el logotip del peix europeu: es tracta de col·locar en un lloc visible (al cotxe, a la cartera, etc.) un adhesiu com a símbol de sensibilització, audàcia i compromís polític i cultural. «Una distribució a gran escala es farà servir per convidar tants cristians com sigui possible en aquesta oració diària.»

Com diuen els promotors d'aquesta iniciativa, «volem una Europa que es preocupi per la llibertat de religió i per la llibertat de consciència, una Europa jove i dinàmica, que sigui un signe d'esperança per al món». (R.M.J.)

Amics d'«Europa per Crist!»

«Europa necessita el poder de l'Evangeli viscut més que mai. El futur del nostre continent depèn de com nosaltres els cristians deixem que la nostra fe penetri en tots els aspectes de la nostra existència. Només d'aquesta manera podem arribar a ser sal i llum de la nostra societat. La iniciativa amb el bonic nom d'«Europa per Crist!» enfortirà la nostra esperança que la vida pública a Europa pot canviar per a millor malgrat tota aflicció, si els cristians es comprometen a través de la pregària, paraules i fets. Jo crec que aquest acostament és el correcte i és molt important! I també que, a més de l'aspecte espiritual, el centre es troba en l'educació i la responsabilitat social.»

Cardenal Christoph Schönborn
Arquebisbe de Viena

«Actualment Europa ha de trobar la seva identitat urgentment. Ningú que conegués la nostra història, cultura i educació diria que Europa no necessita ser cristiana. Com a cristians i europeus hem de ser més conscients de la nostra realitat. El projecte d'«Europa per Crist!» és, per tant, una eina excel·lent, perquè ens dona nous impulsos com la pregària i arguments per a la fe i, finalment, ens dona la valentia tan necessària com a contrapartida a la crisi actual de la societat europea. Els cristians estem cridats a dir amb claredat que Europa no té futur sense Crist.»

Mons. Valentin Pozajic
Bisbe auxiliar de Zagreb

«Com a cristians estem cridats a viure la nostra fe en Jesucrist i a compartir l'amor de Crist amb els que estan lluny de l'Església. Nosaltres hem experimentat una gran benedicció treballant plegats amb cristians de totes les denominacions en la missió de l'evangelització i estem compromesos a treballar en comunitat amb organitzacions i moviments i compartint la paraula de Déu a Europa. Estic encoratjat de donar suport a la visió d'«Europa per Crist!», ja que busca animar els cristians a unir-nos en la pregària, evangelització i transformació de la societat.»

Reverend Nicky Gumble
Pioner del Curs Alpha

«Estic encantat que els cristians de diferents Esglésies i confessions estiguin junts, així Jesucrist és proclamat de nou a Europa. Ell és la llum del món. Tota persona té dret a escoltar-lo i a conèixer-lo personalment. Jesucrist porta la reconciliació de la humanitat amb Déu i és també la font de reconciliació entre els essers humans. Aquesta és una força que Europa necessita urgentment avui. Els cristians de molts països europeus es poden unir junts en oració. Aquesta és la contribució més poderosa que els cristians podem fer. Des d'aquí aquesta manera d'actuar també derivava en el fet que es reconcil·lin i s'uneixin tots els partits.»

Pastor Ulrich Parzany
Líder de ProChrist

L'ENTREVISTA

Dr. Martin G. Kugler, fundador d'«Europa per Crist!»

—Els cristians estan discriminats a Europa?

—Es dona una discriminació molt subtil, que no és una persecució, però que és una cosa que pot ser perillosa. La gent no se n'adona i pensa que tot va bé, que tot val. En certs països europeus s'han donat casos de discriminació contra els cristians, i pensem que la resposta que hi donen els mateixos cristians no és l'adequada. Moltes persones ho ignoren o no s'ho prenen seriosament, mentre que d'altres cauen en el pessimisme i consideren que això és una excusa per no fer-hi res, que és la postura més còmoda. Aquesta és una de les raons per les quals va néixer «Europa per Crist!»

—Es proclama als quatre vents la necessitat de ser tolerants, però sembla que aquesta tolerància mai no s'aplica als cristians...

—Correcte. És més, jo diria que hi ha una intolerància en nom d'una tolerància mal entesa. Hi ha un laïcisme agressiu que tolera totes les conviccions, tret de la que diu que hi ha una veritat. Ho veiem sobretot a les escoles. Això no obstant, hi ha pensadors i intel·lectuals no cristians que afirmen que els musulmans o els jueus, com a minoria, se senten més bé en una societat que respecta la seva identitat religiosa, que en una societat laïcista que no tolera res que no sigui «neutral». Sabem, per la història, que no hi ha una societat neutral perquè sempre hi ha icones i símbols que no podem qüestionar. A la nostra societat actual, en certs països d'Europa, aquesta tolerància té una faceta intolerant. Si algú qüestiona el model actual corre el risc de ser titllat de fanàtic o d'intolerant. És una paradoxa: intolerància en nom de la tolerància.

—Per què hi ha tanta al·lèrgia a tot el que soni a cristià?

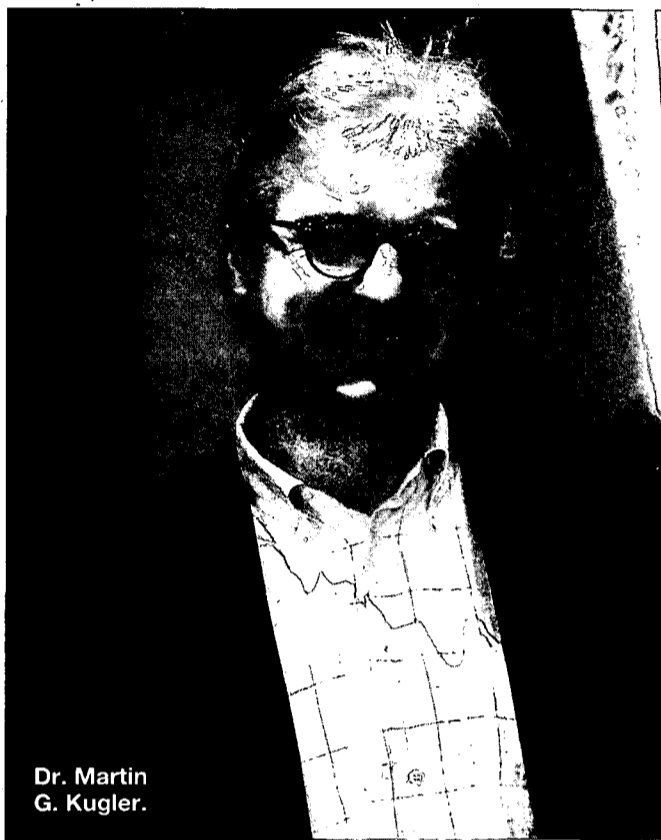
—Una raó és que la història europea, durant molt de temps, ha vist units l'Església i l'Estat, el tron i l'altar. Per això hi hauria al·lèrgia a tot el que suposa autoritat, ja sigui civil o espiritual. El 1968 el moviment antiestat i antiautoritari de l'esquerra esdevé també un moviment contra l'autoritat de l'Església. Això és important perquè el concepte de «llibertat religiosa» a Europa normalment s'entén com a «llibertat contra l'autoritat religiosa». En canvi, als Estats Units i en altres països la llibertat religiosa realment s'entén com el que és: la llibertat individual de professar la teva fe, de resar, de tenir el teu culte. El que és absurd és voler definir aquesta llibertat en negatiu. A Àustria i a Alemanya hi ha molts intel·lectuals liberals que no volen que l'Església s'«immisceixi» en la vida pública. Crec que aquesta postura és una mica infantil perquè si l'Església no ho fa, sempre ho farà una ONG, la indústria, grups de pressió, lobbies... però, en canvi, a l'Església no li deixen defensar la seva postura i l'acusen d'intromissió. Per exemple, no toleren que l'Església digui que la recerca amb embrions atempta contra la dignitat humana perquè hi ha grups liberals que acusen l'Església

Recentment va ser a Barcelona el Dr. Martin G. Kugler per parlar sobre la realitat del cristianisme al continent europeu i per donar a conèixer el projecte «Europa per Crist!». El Dr. Kugler és una ànima inquieta molt preocupada pel fet que el Vell continent perdi la seva identitat cristiana i que els mateixos cristians s'«arronsin» davant d'un ambient hostil. Per això, assegura, és l'hora de sortir al carrer, al debat públic, i de viure sense complexos la fe.

de manefla. Però si la indústria farmacèutica, amb interessos clarament econòmics, defensa les recerques manipulant embrions com un progrés, ningú no l'acusa d'immiscir-se en la societat. Així, veiem com el concepte de llibertat religiosa als Estats Units és molt més madur perquè hi ha una separació molt clara entre Església i Estat. Per això la gent no té aquesta por exagerada que l'autoritat els prengui la llibertat.

—El fonamentalisme islàmic ha fet que l'Església sigui vista com a font de conflictes?

—Jo crec que un intel·lectual seriós no pot confondre el fonamentalisme islàmic amb cap corrent de l'Església. No seria un joc net comparar-ho. A Europa la resposta a la immigració musulmana no pot consistir a dir «som neutrals. No creiem en Déu. No volem que Déu estigui a la vida pública ni que l'Església prengui part dels debats i de les discussions públiques». Al contrari, els musulmans ens prenen més seriosament si ens comportem de manera coherent amb la nostra fe. Ens respecten més. La resposta al fona-

Dr. Martin G. Kugler.

«Hi ha una intolerància en nom d'una tolerància mal entesa»

mentalisme islàmic no és el laïcisme radical, sinó fomentar el respecte a la nostra religió, la cristiana, i a les minories jueves, musulmanes, o el que sigui.

—Què es proposa des d'«Europa per Crist!»?

—El primer és no amagar la nostra fe. Proposem tres pilars. El primer pas és convidar la gent a resar un Parenostre cada dia per una Europa cristiana, que parli de valors cristians. Però això no significa que vulguem una Europa «només» per a cristians, perquè respectem tothom. El nostre projecte és ecumènic, cosa que significa que tots podem resar el Parenostre, que és una escola per demanar les coses més necessàries per a Europa. Aprenem de Jesús el que és necessari i urgent. El segon pas és un símbol: un adhesiu conegut com a «peix per a Europa», format a partir de la bandera europea. Vivim en una època de la imatge i volem que la gent posi aquest adhesiu als seus cotxes, en un indret públic, per recordar-nos a nosaltres mateixos i als altres que volem formar part d'aquesta cadena de pregària. És un símbol de comunitat, de comunió... El pessimisme és un gran perill, cal fomentar l'optimisme i l'esperança. Quan ho tens tot en contra, i vas pel

carrer i veus aquest peix, t'adones que no estàs sol i que formes part d'una família. El tercer pas és més formatiu. Ens adonem que moltes vegades ens falten arguments per defensar la nostra fe i participar en el debat públic. Per això enviem mensualment butlletins sobre diferents temes d'actualitat. Són textos breus per a gent que vulgui informar-se de manera ràpida i no disposi de gaire temps. Aquests tres pilars són instruments per recordar-nos als laics la responsabilitat que tenim.

—És allò de l'hora dels laics...

—Fa molt temps que diem que és l'hora dels laics, però encara hi ha gent que no se n'ha assabentat. Fora dels temples hem d'actuar en coherència amb la nostra fe. El nostre projecte no és un moviment, sinó que és una plataforma per a altres moviments, iniciatives, on caben totes les confessions cristianes.

—Els cristians pateixen un cert complex d'inferioritat?

—En molts països els cristians confonen la humilitat amb un complex d'inferioritat. Nosaltres tenim un tresor per oferir a la vida pública. Hem de ser humils, sí, però això no significa no parlar, ni participar en el debat públic. Els cristians no

podem anar acomplexats per la vida, cal ser valents. Aquesta plataforma d'«Europa per Crist!» té un avantatge, i és que és molt assequible per a tothom. Tothom pot resar un Parenostre, posar un adhesiu al cotxe i llegir una breu carta al mes...

—Quina actitud cal adoptar, doncs?

—Abans l'ambient ajudava a viure la fe. Ara les coses han canviat i això implica anar contra corrent. El peix també simbolitza aquest nedar contra corrent, només els peixos morts es deixen arrossegats avall. La situació i la crisi que viu Europa és una oportunitat que se'ns ofereix per donar el nostre testimoni coherent de fe. La gent valora l'autenticitat i crec que és una oportunitat que no hem de desaproveitar. Els cristians han d'aprendre dels seus germans que viuen en països totalitaris i que estan disposats a arriscar-se abans que renunciar a la fe.

—En quin moment es troba «Europa per Crist!»?

—Encara som al començament. A Espanya estem començant. Tenim 5.000 persones que participen oficialment en el projecte i hem distribuït més de 30.000 adhesius en quatre llengües. Ara també comencem en països de l'Europa de l'Est com Croàcia, Hongria o Polònia. Estic convençut que creixerem molt els pròxims mesos.

—Fins on volen arribar?

—El nostre somni és que els cristians a Europa superin el seu complex d'inferioritat, que prenguin consciència de la seva dignitat com a cristians, que creguin que la seva veu és necessària en la vida pública, que es facin sentir. Que visquin la fe en clau positiva, amb valentia, amb la seguretat que el progrés social no es construeix contra la moral cristiana. Europa viu del seu patrimoni religiós cristià. No quedarà gaire cosa d'Europa si li restem aquest patrimoni. Un altre somni seria que d'aquí a pocs anys, en passejar per una ciutat europea com Barcelona, veiéssim molts cotxes amb l'adhesiu. Aquest projecte d'«Europa per Crist!» hauria d'ajudar a entendre als cristians que la fe abraça tots els aspectes de la nostra vida. No podem diferenciar la vida amb Déu de la vida professional o de la familiar. No hi ha una doble vida.

Rosa María Jané Chueca

EUROPE FOR CHRIST!
P.O. Box 57
1014 Viena (Àustria)
office@europe4christ.net
www.europe4christ.net

Vaticà

església en el món

Carta del Papa als catòlics xinesos

■ Benet XVI mostra la seva estimació pels cristians del país asiàtic

CIUTAT DEL VATICÀ.— Tal com havia promès a finals de gener d'enguany, Benet XVI s'adreça als catòlics xinesos en una llarga carta en la qual manifesta el seu afecte pels fidels del país asiàtic alhora que invoca la unitat de l'Església, ara dividida entre la que roman fidel a Roma i la que funciona sota el guiatge de l'Associació Catòlica Patriòtica, fundada pel govern del país.

Les relacions diplomàtiques entre el Vaticà i la Xina es van interrompre l'any 1951, després de l'arribada de Mao Zedong al poder. Amb la revolució comunista, el govern xinès va fundar l'Associació Catòlica Patriòtica per tal d'instituir una Església nacional, independent del Vaticà, que no defugís el control de l'autoritat comunista. Des d'aleshores l'Església xinesa fidel a Roma viu en la clandestinitat. Els catòlics, tant els bisbes i els sacerdots com els laics, que s'adhereixen a l'Església considerada il·legal pel govern han patit i continuen patint arrestos i greus persecucions.

De la lectura de la carta del Sant Pare es desprèn la necessitat de girar full i de mirar endavant per tal «de superar aquesta greu situació de malentesos i d'incomprensions», que «no beneficia ni les autoritats xineses ni l'Església catòlica a la Xina». La missiva de Benet XVI s'adreça als bisbes, als preveres, a les persones consagrades i als fidels laics de l'Església catòlica a la República Popular xinesa, i va ser donada a conèixer dissabte dia 30 de juny. La versió italiana consta de 54 pàgines i 20 capítols, i va acompanyada d'una nota explicativa de la Sala de Premsa del Vaticà en la qual se subratlla que el document tracta «qüestions eminentment religioses» i «no és, doncs, un document polític» ni tampoc vol ser «un acte d'acusació contra les autoritats governatives, sense per això poder ignorar les dificultats que l'Església a la Xina ha d'afrontar quotidianament». En principi la carta havia de fer-se pública per Pasqua, però sembla que es va retardar per tal de poder trobar una formulació que posés d'acord tant els diplomàtics i eclesíasts més condescendents amb les autoritats de Pequín com els més reivindicatius, que són els qui més han patit persecucions i detencions il·legals pel fet de romandre fidels al Papa.

Un afecte profund vers tota la comunitat catòlica xinesa i una apassionada fidelitat als grans valors de la tradició catòlica en camp eclesiològic: són aquests els dos principis en els quals s'inspira Benet XVI

en la missiva als catòlics xinesos, als quals manifesta sobretot la seva «fraterna proximitat». La carta del Sant Pare té un to intensament espiritual i «amb gran reconeixement» es fa partícip del «testimoni sofert de fidelitat que ofereix la comunitat catòlica en circumstàncies difícils de debò», alhora que vol ser expressió de «l'íntim i irrenunciable deure» advertit per Benet XVI sobre «la urgència» d'afavorir «la unitat» del catòlics xinesos.

«Sóc conscient — escriu el Bisbe de Roma — que la normalització de les relacions amb la República Popular de la Xina requereix temps i presuposa la bona voluntat de totes dues parts. Per la seva part, la Santa Seu roman sempre oberta a les negociacions, necessàries per superar el moment difícil del present.» Una obertura al diàleg, doncs, remarcant que l'Església no vol «privilegis» ni tampoc no vol interferir en qüestions polítiques, sinó «oferir a la Xina un servei humil i desinteressat en tot allò que li competeix». És clar que, considerats els «principis irrenunciables» de la fe, Benet XVI creu que «la solució dels problemes existents no pot ser perseguida a través d'un conflicte permanent amb les legítimes autoritats civils», tanmateix «tampoc no es pot acceptar el fet d'haver de rendir-se a aquestes autoritats quan interfereixen indegudament en matèries relatives a la fe i a la disciplina de l'Església».

El que vol el Pontífex és que se superi la dualitat i la fragmentació de les dues Esglésies catòliques. De fet, el mateix Papa s'adreça a «l'Església catòlica», fent servir aquesta denominació en singular alhora que invoca la unitat i la comunió dels bisbes: «L'Església de la Xina està cridada

a viure i a manifestar aquesta unitat», es llegeix a la carta. Ja abans de la publicació de la missiva, la majoria dels bisbes nomenats per l'Associació Catòlica Patriòtica sense el consentiment de la Santa Seu ha anat demanant el reconeixement del Sant Pare i aquest revela en el document que vol concedir la legitimitat fins i tot a qui no la hi hagi demanat per tal d'afavorir la unitat, encara que la qüestió és força delicada i cal analitzar cada cas individualment. En aquest sentit, Benet XVI estableix «la revocació de les facultats i de les directives pastorals» que s'havien concedit per fer front «a exigències pastorals particulars, sorgides en una època molt difícil». I afe-

resoldre algunes qüestions relatives tant a la tria de candidats a l'episcopat com a la publicació del nomenament dels bisbes i al reconeixement —a efectes civils en tant que necessaris— del nou bisbe per part de les autoritats civils».

En el document del Pontífex s'estableix que, a partir d'ara, el 24 de maig serà dedicat en tot el catolicisme a la Jornada d'Oració per l'Església a la Xina. Aquesta data està dedicada a la memòria litúrgica de la Mare de Déu, venerada amb molta devoció al santuari marià de Sheshan a Xangai. El Papa exhorta els catòlics xinesos a viure aquesta jornada «renovant la vostra comunió de fe amb Nostre Senyor Jesús i la fidelitat al Papa, pregant per tal que la unitat entre vosaltres sigui cada cop més profunda i visible».

Després de poques hores de la publicació de la carta de Benet XVI, que «amb veritat i amor» parla de la unitat de l'Església xinesa i de les necessàries garanties de llibertat religiosa, el Ministeri d'Affers Estrangers de Pequín va difondre un laconic comunicat. El portaveu del govern es va limitar a dir que espera que el Vaticà no interposi «nous obstacles» al diàleg que ells busquen

Els catòlics xinesos, presents en el cor del Papa.

geix que «el mateix val per a totes les directives d'ordre pastoral, passades i recents. Els principis doctrinals que les inspiren ara troben una nova aplicació en les directives contingudes en aquesta carta».

Comunió amb el Papa

En les *Orientacions pastorals* —que constitueixen la segona part del document— el Pontífex afirma que des d'avui a la Xina «és lícit concelebrar amb bisbes i amb sacerdots que estiguin en comunió amb el Papa, encara que estiguin reconeguts per les autoritats civils i mantinguin una relació amb organismes, volguts per l'Estat i aliens a l'estructura de l'Església, sempre que el reconeixement i les relacions no comprometin la negació de principis irrenunciables de la fe i de la comunió eclesial». Al mateix temps «també els fidels laics, animats per un amor sincer per Crist i per l'Església, no han de dubtar a participar en l'Eucaristia, celebrada per bisbes i per sacerdots que estan en plena comunió amb el Successor de Pere i estan reconeguts per les autoritats civils. El mateix val per a tots els altres sacraments».

Malgrat tot, Benet XVI refusa categòricament el control de l'Església per part de l'Associació Catòlica Patriòtica i afirma que «la Santa Seu voldria ser completament lliure en el nomenament dels bisbes; per tant, considerant el recent camí peculiar de l'Església a la Xina, desitjo que s'arribi a un acord amb el govern per tal de

«amb voluntat». A més a més, va afegir les tradicionals condicions de la Xina per iniciar relacions amb la Santa Seu: la ruptura de relacions amb Taiwan i la no-ingerència en els afers interns del país, fins i tot per «motius religiosos». Segons els experts, aquesta actitud de les autoritats xineses davant de la carta podria ser positiva perquè anteriorment qualsevol moviment ferm del Vaticà en relació amb l'Església a la Xina implicava l'arrest immediat dels bisbes fidels al Pontífex així com coaccions als bisbes de la línia oficial. En qualsevol cas, amb motiu de la carta, un bisbe nomenat per l'Associació Patriòtica va declarar a l'agència de notícies AsiaNews que els membres del govern «no volen que manifestem el nostre entusiasme i la nostra unitat amb el Papa. Nosaltres estem contents amb aquesta carta i estem contents que el Papa hagi condemnat de manera explícita l'Associació Patriòtica». Aquest organisme ha decidit que no distribuirà la carta del Sant Pare. Entre els fidels de l'Església clandestina el document del Papa ha circulat per correu electrònic o per fax. Tots aprecien la tendresa de Benet XVI vers la situació xinesa però veuen amb dificultat la plena fusió entre bisbes clandestins i oficials. La unitat serà només possible el dia que a la Xina hi hagi una autèntica llibertat religiosa que permeti fer realitat el desig del Papa i de tots els fidels del país asiàtic: una Església plenament catòlica i plenament xinesa alhora.

Marta Nin

El II Sínode de Bisbes d'Àfrica se celebrarà el 2009

CIUTAT DEL VATICÀ.— Benet XVI ha convocat la segona assemblea especial per a Àfrica del Sínode de Bisbes al Vaticà del 4 al 25 d'octubre del 2009. El tema serà *L'Església a Àfrica al servei de la reconciliació, de la justícia i de la pau*. «Vosaltres sou la sal de la terra... Vosaltres sou la llum del món» (Mt 5,13.14). La primera assemblea dels bisbes africans, celebrada a Roma el 1995, va servir de base a Joan Pau II per escriure l'exhortació apostòlica *Ecclesia in Africa*. El creixement del cristianisme al planeta té lloc gràcies sobretot a Àfrica. En aquest continent, en cent anys, el nombre de catòlics s'ha multiplicat per 67. (Zenit)

**Ajuda a l'Església. Si pots, viatja amb nosaltres.
Si no, fes-ne difusió**

Del 5 al 16 de setembre

Pelegrinatge pels camins de la Terra Promesa

- ✓ El Caire
- ✓ Sinaí
- ✓ Jordània
- ✓ Jerusalem

Del Nil a les fonts
del Jordà per la
ruta de l'Èxode

Del 21 de novembre al 4 de desembre

Viatge a les missions d'Àfrica

**TANZÀNIA
ZANZÍBAR**

Amb safaris
fotogràfics al
Serengeti i
Ngorongoro

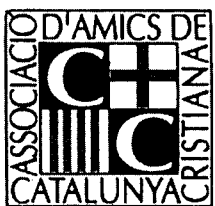
Del 27 al 29 de juliol

LOURDES

Amb motiu del 150è
aniversari de les
aparicions de Maria,
*Amics de Catalunya
Cristiana* organitza
Pelegrinatges a
Lourdes

relitour viatges GC 1045 D

Si vols viatjar
a Terra Santa
de manera
espiritual,
acollidora i
respectuosa,
fes-ho amb els

AMICS DE
CATALUNYA
CRISTIANA

Pelegrinatges a TERRA SANTA

✓ Del 15 al 22 d'octubre de 2007

✓ Del 28 de desembre de 2007 al 4 de gener de 2008

Especial solidaritat amb els nostres germans

«Pelegrins de la Paraula» al país de Jesús

Viajes Magister GC 588

INSCRIPCIÓ I RESERVA

Per tal de garantir una bona organització us preguem que feu la vostra inscripció i reserva de places abans de la data límit establerta per a cada viatge.

Horari d'atenció: matins de 9.00 h a 14.00 h

c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona, Tel. 934 092 700 - Fax 934 092 701
Correu electrònic: amics@catcrist.com

Vaticà

Convocat un Any Paulí

■ El Papa posa l'accent en la dimensió ecumènica

CIUTAT DEL VATICÀ—Tot un any dedicat a Sant Pau. És aquesta la iniciativa convocada per Benet XVI per al segon mil·lenari del naixement de l'Apòstol dels Gentils. Durant el ritu de vespres de la vigília de la festivitat de Sant Pere i Sant Pau, patrons de Roma, el Papa va proclamar a la basílica de Sant Pau Extramurs

que l'any dedicat a Pau de Tars ha d'ajudar tots els cristians a «progressar en la recerca humil i sincera de la plena unitat de tots els membres del Cos místic de Crist». Les celebracions i iniciatives d'aquest «any jubilar especial» començaran el 28 de juny del 2008 i acabaran el 29 de juny del 2009.

Durant l'homilia el Papa va subratllar que durant la celebració dels diferents moments del segon mil·lenari paulí es tingui en compte «la dimensió ecumènica» «amb una atenció especial». El Sant Pare va recordar que, «particularment compromès a portar la Bona Notícia a tots els pobles, l'Apòstol dels Gentils es va prodigar totalment a favor de la unitat i de la concòrdia de tots els cristians. Que ell ens guii i ens protegeixi en aquesta celebració bimil·lenària».

L'Any Paulí es podrà «desenvolupar de manera privilegiada a Roma, on des de fa vint segles es conserva sota l'altar papal d'aquesta basílica el sarcòfag que segons el parer dels experts, i també segons una tradició incontestada, conserva les despulles de l'apòstol Pau». Les iniciatives al voltant d'aquest segon mil·lenari hauran d'inspirar-se en «l'espiritualitat paulina», i seran tant esdeveniments litúrgics, culturals, ecumènics com pastorals i socials, va explicar el Pontífex. A més, també es preveuen «pelegrinatges que des de diferents llocs arribaran de manera penitencial a la tomba de l'apòstol per trobar consol espiritual».

També es promouran «convenis d'estudi i publicacions especials sobre textos paulins, per donar a conèixer cada cop més la immensa riquesa de l'ensenyament que contenen, veritable patrimoni de la humanitat redimida pel Crist». El Papa desitja, però, que, a més de Roma, també en altres llocs d'arreu del món es duguin a terme iniciatives que s'inspirin en sant Pau.

A la celebració, presidida pel Papa, va participar una delegació del patriarcat de Constantinoble, en el marc de les visites recíproques entre catòlics i ortodoxos, les quals, segons el Bisbe de Roma, «no representen simplement un intercanvi de cortesia entre les Esglésies, sinó que volen expressar el compromís comú per fer tot el possible per accelerar el procés de la plena comunió entre l'Orient i l'Occident cristians».

Unitat dels cristians

El Papa va subratllar un cop més la necessitat d'una «plena comunió» dels cristians durant l'homilia en la missa per a la solemnitat de Sant Pere i Sant Pau, celebrada a la basílica vaticana el 29 de juny. En la professió de fe de Pere «tots podem sentir-nos i ser u, malgrat les divisions que al llarg dels segles han esquinçat la unitat de l'Església amb conseqüències que encara duren avui dia», va dir Benet XVI. Aquesta professió és fonamental per comprendre a fons

qui és de debò Jesús de Natzaret. No és el primer cop que el Sant Pare recorda que Jesús no és només un profeta i que reivindica la divinitat del Crist en un món que sovint tendeix a disminuir en aquest sentit la figura de Jesús: «Molta gent s'apropa a Jesús des de fora. Grans experts en reconeixen l'alçada espiritual i moral i la influència en la història de la humanitat, comparant-lo amb Buda, Confuci, Sòcrates i altres savis i grans personatges de la història. Tanmateix, no arriben a reconèixer-lo en la seva unicitat.» Això ja passava en

característica del Papa de Roma a Occident i el seu ús està documentat des del segle IV. A partir de l'any mil, a causa de la necessitat de controlar l'elecció dels bisbes, es va començar a atorgar el pal·li als metropolitans, els quals viatjaven fins a Roma per rebre'l. La simbologia del pal·li s'ha anat enriquint al llarg dels segles. Al començament representava només l'ovella perduda i tenia un significat únicament eclesial, però després s'hi van anar afegint altres símbols relacionats amb la figura del Crist i avui la simbologia és també cristològica, a més d'eclesial.

El dia de la solemnitat de Sant Pere i Sant Pau hi havia a la basílica vaticana arquebisbes d'arreu del món, senyal de la universalitat de l'Església. La celebració, en la qual també va participar la delegació del patriarcat de Constantinoble, es va tancar amb la pregària del Papa al sepulcre de sant Pere mentre l'assemblea cantava el *Tu es Petrus*. A continuació va tenir lloc la pregària de l'Àngelus, durant la qual el Sant Pare va tornar a fer

referència a la unitat dels cristians i va demanar que es pugui fer realitat la pregària de Jesús durant l'últim sopar quan va demanar al Pare «que tots siguem u». El mateix va dir més tard quan va rebre en audiència la delegació del patriarcat de Constantinoble formada per l'arquebisbe grecoortodox de França Emmanuel, el metropolita Sassima Gennadios i el diaca Andreas del Fanar. El Papa va recordar la seva «inoblidable» visita a la seu del patriarcat d'Istanbul i l'abraçada de pau amb el patriarca Bartomeu I: «Estem tots convençuts que l'amor recíproc és la condició prèvia per arribar a la plena unitat en la fe i en la vida eclesial cap a la qual estem encaminats.» També va esmentar la seva alegria pel fet que el diàleg teològic hagi reprès el camí «amb un esperit i un vigor renovats», i va dir que acompanyaria amb la seva pregària la propera trobada de la Comissió Mixta que es reunirà a la tardor per tractar temes de col·legialitat i autoritat dins de l'Església.

Marta Nin

La basílica vaticana va acollir la celebració de Sant Pere i Sant Pau.

l'època en què va viure Jesús, va explicar el Papa i, com aleshores, la gent té opinions diferents sobre Ell, per això el Senyor continua demanant-nos avui: «I vosaltres, qui dieu que sóc jo?» Llavors hem de fer nostra la resposta de Pere, va exhortar el Bisbe de Roma: «Tu ets el Messies, el Fill del Déu viu.» Segons el Pontífex, Jesús «va confiar una tasca especial» a Pere perquè va reconèixer en ell «un do especial de fe del Pare celestial». Tot i que hi ha un «paralelisme» entre Pere i Pau, el Papa va afirmar que «no es pot disminuir la importància del camí històric de Simó amb el seu mestre i Senyor, que des del començament li va atribuir la característica de roca sobre la qual hauria edificat la seva nova comunió, l'Església». Avui dia a molta gent encara li costa acceptar el fet que Jesús «reivindiqui per a ell la mateixa autoritat que Déu» va afirmar el Sant Pare, i va dir que «fins i tot els deixebles van arribar a poc a poc a entendre que Ell era el Messies». La nostra fe es presenta, per tant, «com un pelegrinatge que brota de l'experiència del Jesús històric, troba el seu fonament en el misteri pasqual però ha d'avançar gràcies a l'acció de l'Esperit Sant».

Després de l'homilia, el Papa va imposar a 46 arquebisbes metropolitans el pal·li, l'estola de llana blanca, símbol de la potestat que en comunió amb l'Església de Roma el metropolita adquireix en la seva província eclesiàstica. El pal·li era una

Manifestació contra la persecució de cristians

ROMA.— Alguns milers de persones es van manifestar el 4 de juliol a la plaça dels Sants Apòstols de Roma amb el lema «Salvem els cristians». La mobilització pretenia conscienciar els ciutadans sobre la persecució de cristians al Pròxim Orient, sobretot al Líban, però també a la Xina i en altres països que no reconeixen la llibertat religiosa. Els manifestants també van demanar l'alliberament de Giancarlo Bossi, el sacerdot italià segrestat a les Filipines. La manifestació va néixer a partir d'una crida per part del sotsdirector del *Corriere della Sera*, Magdi Allam, i va recollir l'adhesió de bona part de les comunitats religioses i de nombroses personalitats polítiques tant del centredreta com de centreesquerra. El rabí de la comunitat jueva de Roma, Riccardo Di Segni, també es va solidaritzar amb la manifestació i va declarar: «Ser avui aquí és un imperatiu moral perquè quan una minoria religiosa o una comunitat perseguida es manifesta pels seus drets és un deure també nostre.» Magdi Allam va dir que la manifestació no era política, sinó a favor «del dret a la vida i a la llibertat, començant per la persecució de cristians, especialment a l'Iraq». El vicedirector del diari més llegit a Itàlia és d'origen egipci. Des de fa molt de temps el seu coratge a l'hora de denunciar els integristes islàmics i d'alertar els europeus sobre «la traïció als propis valors i el renegament de la seva identitat» li ha procurat la ira de molts fonamentalistes i greus amenaces, per la qual cosa necessita constantment una escorta. (M.N.)

ANGOLA

Mor un missioner en accident aeri

LUANDA.— El pare Giorgio Giulianella, missioner dels freres menors caputxins, va morir el 28 de juny a Angola després que l'avió en què viatjava s'estavellés quan aterrava. El P. Giulianella, de 55 anys, pertanyia a la província del Vèneto (Itàlia) i era a Angola des del 1973, on va arribar com a missioner un any després de la seva ordenació sacerdotal. Establert a Mbanza Congo, tornava de la capital, Luanda, quan va passar l'accident. Juntament amb el missioner italià van perdre la vida cinc persones més. (Misna)

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

per a grans persones grans

Descobreix nostra web

NIF: G-08862781 - Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94).
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net
Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona Tel. 932 681 867

República Dominicana

Facilitant l'accés a la universitat

■ La Fundació Pico Duarte impulsa a la República Dominicana un projecte educatiu ambiciós

SANTO DOMINGO.— A la República Dominicana, com en tants països de l'anomenat Tercer Món, educació és sinònim de desenvolupament. Per això gran part dels esforços que hi fan les ONG se centren a cobrir les enormes mancances educatives d'aquesta zona del Carib. Sense educació, no hi ha desenvolupament, i sense desenvolupament el país no pot avançar ni econòmicament ni socialment. L'Església de

la República Dominicana és molt conscient d'aquesta realitat i treballa amb afany en l'únic camp capaç de garantir el futur dels joves. Un dels projectes més ambiciosos de l'actualitat és el que porta a terme la Fundació Pico Duarte, impulsada pel capellà diocesà Nelson Remigio Polanco, l'objectiu del qual és acollir, acompanyar i ajudar joves sense recursos que volen accedir a estudis universitaris.

«**P**are, els nostres somnis es moren.» Aquestes paraules en boca de joves dominicans pertanyents a zones rurals del país van fer saltar totes les alarmes en la consciència del P. Nelson Remigio Polanco, un capellà diocesà establert a Santo Domingo que s'havia desplaçat fins a la província de La Vega per participar en una trobada juvenil. Eren joves responsables, estudiosos, que després de molts esforços havien aconseguit acabar els estudis de batxillerat, però que per problemes econòmics no podien accedir ni tan sols a la universitat pública. El seu crit de socors va colpir a fons el capellà. Calia fer-hi alguna cosa ja que estava en joc el futur de moltes famílies.

En col·laboració amb el també capellà

Joselito Beltré, el P. Nelson Polanco va decidir emprendre el 2005 una campanya solidària per ajudar aquests joves a accedir a la universitat i poder així completar els estudis. Eren els primers passos del que més tard acabaria sent la Fundació Pico Duarte. El nom donat a la fundació es va prendre de l'elevació muntanyenca més gran del Carib, situada a la zona d'on procedien els primers joves. Malgrat això, l'ajuda impulsada des de l'entitat es va estendre ben aviat per a famílies sense recursos d'arreu del país. L'objectiu és fer possible la capacitació universitària integral, tant acadèmicament com humanament, de joves dominicans sense recursos. «Invertir en formació és invertir en futur», assegura el P. Nelson. I afegeix

convençut: «Si alguna cosa fa falta a la República Dominicana són professionals. La pitjor xacra del país és avui l'educació i així el progrés és impossible.»

La Fundació Pico Duarte acull actualment 40 estudiants universitaris procedents de zones rurals, als quals es facilita l'accés a estudis a la Universitat Autònoma de Santo Domingo. La majoria de les noies cursen les carreres de medicina i de psicologia, mentre que els nois opten per l'arquitectura, l'enginyeria o el dret. Reben de la Fundació el necessari per a allotjament, menjar, transport i matrícula, a més dels imprevistos que sorgeixen sobretot en temes sanitaris. Els responsables de l'entitat, amb el P. Nelson Polanco al capdavant, duen a terme un seguiment personal de cada estudiant, tant en l'àmbit acadèmic com en l'humà, amb l'objectiu de garantir un desenvolupament harmònic i integral de la persona. S'ofereix formació humana i en valors, al mateix temps que formació religiosa. Els joves són educats en la solidaritat, perquè ells practiquin també l'ajuda al pròxim com a ideal de vida.

La Fundació no seria res sense l'ajuda de socis i simpatitzants. Actualment compten amb un centenar de col·laboradors, alguns d'ells de Catalunya. Cadascun es compromet a aportar-hi el que pot, ja sigui diners, per pagar les necessitats bàsiques dels estudiants, o temps, posant al servei de la fundació les seves habilitats tècniques i humanes. Després de dos anys finançant els estudis a joves d'ambients rurals, la Fundació ha arribat a quantificar que per 300 euros, i fins i tot menys, se'ls pot mantenir mensualment. Als socis donants els ofereixen la possibilitat de col·laborar amb una quantitat puntual o a través de petites mensualitats per cobrir necessitats concretes de cada estudiant. Amb l'objectiu d'alimentar l'esperit solidari dels joves, una part dels fons recollits per l'entitat es dedica també cada any a cobrir altres necessitats socials del país.

Entre els projectes de futur de la Fundació Pico Duarte hi ha la construcció d'un edifici on poder albergar tots els estudiants becats, actualment allotjats en cases llogades o prestades, sota l'auspici de la parròquia de Sant Agustí. Amb la voluntat d'afavorir el seguiment i d'impulsar l'esperit de grup, es treballa ja en la recollida de fons perquè a curt o mitjà

La Fundació fa realitat el somni de molts joves.

Amics de la República Dominicana

L'ajuda als projectes de la Fundació Pico Duarte es canalitza a Catalunya a través de l'Associació Amics de la República Dominicana, vinculada a la parròquia de Sant Josep de Mataró. Creada el 2003 com a resultat de l'amistat que diversos feligresos mantenen amb el P. Nelson Remigio Polanco, l'associació té com a finalitat principal «treballar i oferir suport tècnic, econòmic i personal per a tots aquells projectes solidaris que a la República Dominicana cerquen al desenvolupament de les persones més desfavorides». Com a associació sense ànim de lucre, Amics de la República Dominicana pretén «aportar el seu granet de sorra per intentar pal·liar les encara grans diferències entre els països rics i els pobres». Juntament amb els projectes de la Fundació Pico Duarte, també col·laboren amb altres iniciatives solidàries, sobretot les que duen a terme els capellans dominicans amics del P. Nelson en zones suburbials de la gran ciutat.

Tothom qui vulgui col·laborar amb l'associació pot fer-ho a través del compte corrent de "la Caixa": 2100-0379-0200192346.

AMICS DE LA REPÚBLICA DOMINICANA
C/ Sant Josep, 18 - 08302 Mataró
Tel. 670 993 734 - 937 531 829
a/e: tdscp@wanadoo.es
www.amicsredom.blogspot.com

termini es pugui emprendre el somni de construir una seu comuna. El projecte preveu la construcció d'un edifici de tres plantes amb capacitat per albergar-hi 80 joves universitaris.

Samuel Gutiérrez

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, terapeuta ocupacional i animació, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposen d'un nombre de places concertades amb la Generalitat de Catalunya.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA
Carretera de Vallvidrera a Tibidabo, 102-104
08035 Barcelona
Tel. 934 343 630 - 609 101 344
Fax 934 343 650
e-mail: fundfatima@terra.es
web: www.fundacionnstrasfatima.org

Espanya

L'arquebisbe de Sevilla inaugura el Centre Amigo per a persones sense llar

SEVILLA.— L'arquebisbe de Sevilla, el cardenal Carlos Amigo Vallejo, va inaugurar el 28 de juny el nou Centre Integral per a Persones sense Llar de Càritas diocesana, que porta el seu nom: Centre Amigo. Aquest projecte, que està ubicat al carrer Torrijos del popular barri de Triana, és fruit de la decisió del cardenal que l'import dels regals que associacions, germandats, ordes religiosos i altres entitats li van fer amb motiu dels vint-i-cinc anys de la seva presa de possessió com a arquebisbe de Sevilla es destinessin a finançar aquest nou centre de Càritas.

El Centre Amigo té capacitat per al doble de persones sense llar que atenia Càritas a través del projecte «Puerta Hermosa» i del Centre de Dia Valle. Gràcies a aquest projecte, podran oferir-se serveis d'atenció diürna a 40 persones, i places de residència per a 24 més. A més, Càritas Sevilla disposa d'un pis tutelat amb capacitat per a cinc persones sense llar i el programa d'intervenció al carrer «Aixeca't i camina», ubicat a la parròquia de Sant Vicenç. Segons han subratllat els responsables de Càritas diocesana de Sevilla, la posada en marxa d'aquest nou centre ha estat possible gràcies a les aportacions generoses de nombrosos sevillans, entre les quals destaquen, pel seu especial significat, les col·laboracions oferides pels infants de la barriada humil de les Tres mil vivendes i d'altres parròquies amb motiu de la seva Primera Comunió. (SIC)

Les escoles catòliques es preparen per afrontar l'assignatura d'EpC

■ Informar-ne la comunitat educativa i el respecte a les decisions dels pares, entre les orientacions proposades

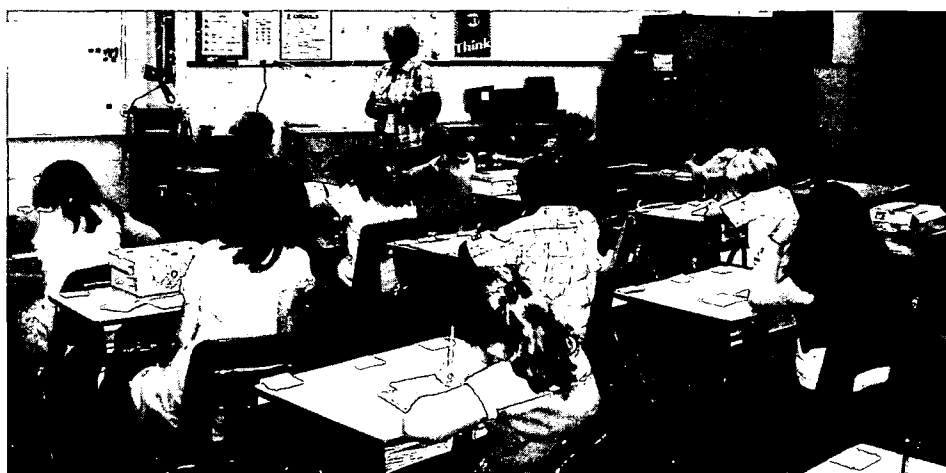
MADRID.— Durant els darrers dies els centres concertats, majoritàriament dirigits per congregacions religioses, pertanyents a FERE-CECA i EiG (Escoles Catòliques) reben un escrit on s'explicita la manera de procedir davant de la implantació, progressiva i segons les comunitats autònomes, de l'assignatura d'Educació per a la Ciutadania (EpC). En una circular enviada als seus

centres, Escoles Catòliques assenyalava la postura que manté des del principi, quan va començar a gestar-se aquesta nova matèria curricular, i que ha consistit en la seva oposició davant del Consell Escolar de l'Estat, i en la seva lluita perquè els continguts que s'imparteixin, un cop aprovada pel Parlament, vagin en consonància amb l'ideari de cada centre.

Sobre això, FERE-CECA assenyalava en el seu escrit que «el fruit d'aquestes negociacions [amb el Ministeri] va ser una millora important dels continguts aprovats finalment, en comparació amb els esborranys inicials proposats pel MEC». Els responsables dels centres catòlics assenyalen que «les famílies que trien els nostres centres catòlics fan una opció concreta per una determinada formació religiosa i moral per als seus fills, el contingut de la qual forma part del Projecte Educatiu del Centre».

Segons aquest projecte educatiu, assumit pels pares en sol·licitar un determinat centre, s'impartirà l'assignatura d'EpC. Els centres, indiquen des de la Federació de Religiosos de l'Ensenyament, informaran els pares, professors i alumnes de tot el que és relatiu a aquesta matèria i de com s'organitzarà.

Pel que fa a una d'aquestes possibilitats, l'objectiu de consciència, Escoles Catòliques assenyalava que «el centre no posarà cap dificultat als pares», i traslladarà les peticions a l'Administració ja que «el centre no té la facultat de concedir o de denegar la sol·licitud d'exempció d'una assignatura obligatòria». Recorden, això sí, que «no hi ha cap assignatura alternativa», que l'Administració no «concedeix un augment de recursos materials per fer aquesta atenció singular» i que els pares s'han d'informar «dels efectes acadèmics previstos en la normativa acadèmica», en cas de no cursar una matèria. (Ivicon)

Pares, professors i alumnes rebran tota la informació referent a la matèria.

ITÀLIA

Congrés Internacional sobre la Pastoral a les presons

ROMA.— El responsable de la Pastoral per a la presons a Itàlia, Mons. Giorgio Caniato, ha comunicat que el pròxim Congrés de la Comissió Internacional per a la Pastoral catòlica a les presons, presidida pel Dr. Christian Kuhn, tindrà lloc a Roma del 6 al 12 de setembre d'enguany. El tema del congrés del 2007 serà *Descobrir en cada pres el rostre de Crist!* i els organitzadors esperen que Mons. Angelo Bagnasco, president de la Conferència Episcopal Italiana, pugui obrir les sessions.

La Comissió Internacional per a la Pastoral catòlica a les presons, fundada l'any 1950, compta avui amb més de cent països membres. En formen part els capellans catòlics de presons i els seglars nomenats o reconeguts per les Conferències episcopals de cada país.

Els congressos mundials d'aquesta Comissió tenen lloc cada 3 o 4 anys. El

darrer va ser a Dublín el 2003 i va ser tot un èxit, amb més de 150 delegats de 55 països de tots els continents, entre els quals també hi havia bisbes. El Congrés mundial és l'Assemblea general de la Comissió internacional per a la Pastoral catòlica a les presons i inclou l'elecció del seu comitè executiu (president, vicepresident i cinc representants regionals dels cinc continents). Tal com va subratllar l'any 2000 Joan Pau II en el seu missatge per al Jubileu a les presons, i tal com també ha indicat recentment Benet XVI, la pastoral dels presos ocupa un lloc central en la missió de l'Església.

Arreu del món hi ha prop de nou milions de presos, homes, dones, menors i, de vegades, infants. Els capellans de les presons, en el seu ministeri quotidià, estan al servei dels operadors penitenciaris i dels germans que es troben entre reixes. (M.N.)

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

AMERICA
ASIA

ASIA AADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran **CATALUNYA CRISTIANA** cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 202,57 €**
Àsia i Oceania: 270,37 €
Missioner **Missionera**
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms .....
 Adreça .....
 Població ..... Província ..... C.P. ....

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu Domiciliació bancària

Títular ..... Data .....
 Entitat ..... Oficina ..... DC ..... Compte .....

Envieu aquesta butlleta a: **CATALUNYA CRISTIANA**
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Barcelona**El canvi climàtic**

La lluita contra el canvi climàtic ha estat un dels punts destacats de la reunió que van celebrar a Alemanya, el passat mes de juny, els vuit països més industrialitzats del món —grup conegut com el G8—, amb la participació també de Rússia. Els vuit països varen coincidir en la necessitat de reduir a la meitat els gasos contaminants abans del 2050. De moment no es van prendre compromisos concrets, però s'han posat les bases per començar a discutir com s'ha de fer aquesta reducció, segons explicà la cancellera alemanya Angela Merkel.

Evidentment, els compromisos han estat pocs i a llarg termini, però cal tenir present que s'ha assolit el compromís de països com els Estats Units, que fins ara sempre s'han negat a fixar un límit d'emissió de gasos. El G8, en aquesta reunió, també es reuní amb els cinc països emergents més importants del món (Xina, Índia, Mèxic, Brasil i Sud-àfrica) per convèncer-los de la necessitat d'unir-se a la lluita contra el canvi climàtic.

Esmento aquests fets per recordar que la salvaguarda

de la creació és una de les exigències de la visió cristiana del món. Per això ha augmentat la sensibilitat de totes les confessions cristianes davant dels problemes plantejats per un desenvolupament insostenible i per no comprometre l'equilibri ecològic.

La doctrina social de l'Església ha desenvolupat un bon cos de doctrina sobre el respecte a la naturalesa. Benet XVI ho diu explícitament en la seva primera exhortació apostòlica dirigida a tota l'Església: «La preocupació fonamentada per les condicions ecològiques en què es troba la creació en moltes parts del món troba motius de tranquil·litat en la perspectiva de l'esperança cristiana, que ens compromet a actuar responsablement en defensa de la creació.»

En efecte, com ensenya el Sant Pare en aquest document, en la relació entre l'Eucaristia i l'univers descobrim la unitat del pla de Déu i se'ns convida a descobrir la relació profunda entre la creació i la nova creació, inaugurada amb la resurrecció de Crist, el nou Adam. Perquè no podem oblidar que es dona

una meravellosa harmonia entre l'ordre de la creació i l'ordre de la salvació, ja que és el mateix Déu qui crea i qui salva.

De tota manera, com va ensenyar el Concili Vaticà II, l'esperança en un cel nou i una terra nova no ha de portar-nos a disminuir el nostre compromís i el nostre esforç en favor d'aquest cel nostre —l'atmosfera terrena— i d'aquesta terra nostra, que per al creient són un do amorós de Déu a la humanitat. «La creació —diu també Benet XVI— no és una realitat neutral, pura matèria que es pot utilitzar indiferentment deixant-se portar per l'instint humà. Més aviat forma part del pla bondados de Déu, pel qual tots nosaltres estem cridats a ser fills i filles en l'Unigènit de Déu, Jesucrist.»

El temps d'estiu i les vacances propicien un contacte més intens amb la naturalesa. És una oportunitat per al creient de lloar Déu i admirar la bellesa de l'obra de Déu, no només en les seves grans manifestacions naturals sinó també en les més petites obres, com una flor, una herba o la policromia d'un fruit.

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Primat**Els fidels laics**

El recorregut que fa el Compendi del Catecisme de l'Església catòlica en l'apartat dedicat als fidels de l'Església ens porta, després d'haver considerat qui es pot considerar fidel i quina és la missió de la jerarquia, a tractar la vocació i la missió dels fidels laics.

Durant molts segles s'ha considerat els laics com per exclusió; són laics els que no han rebut els ordes sagrats ni pertanyen a l'estat religiós. Això, que essencialment és cert, ha portat a una visió reductiva de la vocació dels laics i del seu lloc en la vida de l'Església.

Els laics són la immensa majoria dels fidels que formem el poble de Déu i tenen com a vocació pròpia cercar el regne de Déu, il·luminant i ordenant les realitats temporals segons Déu. Realitzen així la crida a la santedat i a l'apostolat adreçada a tots els batejats. Per tant, la seva nota distintiva i característica és la secularitat: buscar la santedat en el món i a través de les coses del

món, especialment del treball professional.

Fàcilment ens adonem de la importància que tenen els laics per a l'edificació del regne de Déu, tant pel seu nombre com pel fet de treballar des de dins mateix de les activitats humanes, contribuint a la transformació d'aquestes activitats fent-les més humanes i més cristianes.

Sovint ha passat també que, pel fet de valorar poc la vocació dels fidels laics, s'ha perdut de vista que participen, com tots els batejats, dels tres oficis de Crist: ensenyar, regir i santificar. El Compendi, tot recordant-nos com és aquesta participació, ens ajuda a valorar més la vocació laical.

Aquests, oferint la pròpia vida com a sacrifici, especialment a l'eucaristia, amb totes les obres, pregàries, penes i alegries, treballs i tasques apostòliques, participen de l'ofici sacerdotal de Crist. Quina gran dignitat, la

de tots els fidels laics que prenen part en el sacerdoci reial de Crist! Sou sacerdots de la vostra existència!

L'ofici d'ensenyar —l'ofici profètic— el fan seu quan acullen la paraula de Déu amb fe i quan donen un veritable testimoniatge de vida cristiana. És la gran tasca d'evangelització que ha estat confiada a tots, no solament a la jerarquia. Amb el testimoni i la coherència fan present Crist enmig del món.

Per fi, participen en la funció reial de Crist quan, com Crist, serveixen els germans i germanes amb abnegació i santedat de vida fent realitat aquella frase evangèlica que diu: «No he vingut a ser servit sinó a servir» (cf. Mt 20,28, Mc 10,45).

Germans i germanes laics i laiques: sigueu conscients de la vostra dignitat de fills de Déu i doneu al món un veritable testimoniatge de santedat que faci aquest món més humà i més cristià!

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.com

Catalunya Cristiana col·labora amb **FLAMA** AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

www.flama.info

opinió

Punt de vista

Llucià Pou Sabaté
Historiador i teòleg

Oració per viure millor

En la vida hi ha coses que es veuen (plaer, diners, glòria), i altres que no (amor, amistat, religió), de vegades sembla que no tenen valor les coses que no es veuen, que no serveixen per res, perquè no són útils a nivell pràctic, però després veiem que la cosa és al revés. Quan falten aquestes coses que no «serveixen» per res, la vida no serveix per res: falla l'autoestima, ens quedem sense família o la que tenim queda destrossada, o patim una soledat i ens quedem sense amistats... En aquesta recerca de la saviesa, del valor de les coses que no es veuen, Jesús és camí al coneixement, veritat interior que il·lumina, vida plena: en mirar-me en ell em veig a mi mateix, i en la veritat de Déu conec la meua veritat. Aquest camí de la humanitat de Jesús em fa veure la meua humanitat, no el jo superficial (el visible, aparent), sinó un coneixement amorós, a nivell profund de cor, que afecta el sentit de la vida. A aquestes trobades de mirar i sentir-se mirat per Jesús en diem *oració*: ella il·lumina la consciència del jo. Així, ho veig tot amb la llum de la fe, amb els ulls divins: aquella malaltia o un trasllat, etc., com una cosa que Déu em dona per unir-me a Ell. No caic en els miratges del fals jo (que s'afirma en els afans: de poder, riquesa, prestigi...) sinó en l'amor que em fa lliure, disponible per al servei desinteressat, com diu el místic Joan de la Creu: «*Ya no guardo ganado, ni tengo ya otro oficio, que ya sólo en amar es mi ejercicio.*»

Aquesta saviesa em fa entendre que només si estimo, sóc «jo». Només quan estimo, visc. I no puc estar envejós d'altres o amargat, perquè no puc deixar d'estimar-me a mi mateix, si Ell m'estima sempre: faci el

que faci, i així vaig sabent que sóc jo quan responc al seu amor amb el meu amor. Recordava A. López Baeza: «No es fa oració, es "viu" l'oració, si no, no connecto, com si no hi hagués receptivitat.» El qui resa mirant Jesús sap que l'única cosa que ha de fer és deixar-se estimar... no es menysprea a si mateix, encara que es vegi afectat pels seus nombrosos pecats... limitacions

personals... el seu amor és sempre el més fort que hi ha en mi... em fa no témer ni tan sols les meves pròpies contradiccions.

L'oració és un procés, en el qual jo no sé mai les claus últimes. Només s'il·lumina el pas present, sé on vaig, i ella em dona la pau que eixampla el meu cor, fruit d'aquest fiar-se, però no sé per avançat què passarà, no conec el futur ni les roses i espines que m'esperen, nits i deserts... però sento que Jesús em diu: «No tinguis por, n'hi ha prou que et sentis cridat a entrar pel camí», n'hi ha prou d'estar guiat per aquest desig de Déu, i aquí a l'interior, l'esperit de Jesús treballa perquè aprenguem a viure del seu amor. En el seu cor m'ensenya que cap cosa ni persona m'ha de deixar subjugar... En Crist, des del seu cor, estimaré els altres.

Si l'oració està moguda per l'amor, la vida també estarà moguda d'amor, i no hi haurà avorriments, cap gest no serà inútil ni buit, sinó expressió d'aquest amor.

I resar és, així, obrir els ulls a la vida, a la bellesa de tota la meravella d'allò que s'ha creat, «estranyar-se, sorprendre's és començar a comprendre» (Ortega i Gasset), alçar-nos de puntetes per tocar el cel amb els braços oberts, i contemplar Déu en tot el que ens envolta.

Dani

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Escoltar i practicar

Sant Agustí, en un dels seus sermons, diu: «Germans, no us confongueu, si heu vingut amb diligència a escoltar la paraula sense posar en pràctica el que sentiu. Penseu-ho bé; si és bo escoltar la paraula, és molt millor posar-la en pràctica. Si no l'escoltes, si no practiques el que has sentit, no construeixes res. Si l'escoltes i no la poses en pràctica, construeixes runa... escoltar i dur a la pràctica és construir sobre la roca.»

Escoltar la paraula divina és important. Escoltar vol dir comprendre-la i retenir-la. M'explicava la Magda que, un dia, quan va sortir de l'Església va fer una prova a les seves amigues. Els va preguntar si recordaven els textos sagrats de la litúrgia de la paraula. Els va costar molt de recordar-los. «Crec —em deia— que a molts ens passa probablement el mateix.» Recordo que, fa anys, vaig haver de prestar un servei ministerial en uns exercicis que predicava un bon amic. Una de les persones assistents, que apreciava molt el predicador, em va dir que li agradaven molt les exhortacions del sacerdot. Llavors li vaig preguntar quin era el tema que acabava d'exposar el director de la tanda. Davant de la meua pregunta, el fidel es va posar vermell i em va confessar

que no recordava de què els havia parlat. No he gosat mai més fer una pregunta semblant a ningú. No m'agrada pas fer passar als altres una estona que els pugui posar en ridícul.

Per això, cal escoltar atentament el contingut de la paraula. Cal que cadascú s'apropriï del seu contingut. He de saber què ha dit exactament el Senyor. De vegades pot passar que, ocupats o amoïnats, no retenim la paraula. El primer que cal, doncs, és posar la millor atenció en el que és proclamat. Hi pot ajudar llegir, a casa, abans d'anar a l'església, els textos corresponents que es troben al missal dels fidels. També pot ajudar a interioritzar els textos bíblics rellegir, durant la setmana, les lectures escoltades el diumenge.

No podem ser oients oblidadissos. Cal retenir la paraula en la seva literalitat i el seu sentit. No us ha passat que moltes vegades mireu quina hora és i immediatament l'oblidem? La premsa i l'atabalament fan males passades. Els que recorden i acaronen la paraula divina en el seu cor, posen les bases per al diàleg amb Déu. Diàleg que dona la força per practicar, és a dir, per actuar segons el voler amorós del Redemptor.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanya (ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Divagacions estiuenques (1)

En les notícies d'actualitat que m'arriben des de qualsevol àmbit, sigui en paper o per via cibernètica, n'hi ha algunes que fan referència a la possible conversió de l'ex d'Anglaterra, Tony Blair, a l'Església catòlica. Imagino que als lectors els pot agradar assabentar-se d'un fet que va passar fa uns anys a Jerusalem, i que em va explicar a casa el mateix coprotagonista. N'ometo el nom per raons personals, però crec que això no implicarà cap dubte al lector que tot això és cert.

Cal advertir que el *Terra Sancta College* és un edifici molt proper a la residència del primer ministre israelià. M'abstinc de donar l'adreça perquè veig a la guia que és molt llarga. Algun visitant de Jerusalem potser recordarà la imatge solemne de la Mare de Déu que corona el complex, que pertany a la Custòdia Franciscana, a 11 minuts de la Porta Nova. Durant força anys ha estat ocupat, o cedit, al govern d'Israel per a funcions universitàries. Amb tot, encara en aquells temps, sempre hi va haver una comunitat franciscana amb la seva església interior. La cosa és que, un dia, va sonar el telèfon i van preguntar a quina hora se celebrava la missa. El meu amic va contestar i després li van dir que hi aniria el president. Davant d'aquesta advertència, ell va pensar que era una broma, va penjar i se'n va oblidar. Passats uns dies, molt d'hora, en un dia feiner, va sonar el timbre i, per l'interfon, van sol·licitar que obrissin la porta perquè el president volia anar a missa. Allò passava de mida, era inimaginable que el *premier* volgués assistir a l'Eucaristia, però alguna cosa hi havia de cert, van ser els pensaments ràpids del bon frare. Va baixar a obrir i es va trobar que arribava el primer ministre del Regne Unit que, aquells dies, oficiava de president de la Unió Europea. S'havia de trobar amb el d'Israel i l'acompanyava la seva dona.

Em sembla que es van saludar en francès. Durant la celebració de la missa, a la qual el matrimoni va assistir amb gran fervor, la dona va llegir la lectura en anglès, el franciscà va llegir l'evangeli en francès i l'anàfora es va fer en llatí. Encara que tot això és cert perquè conec molt bé el franciscà i la casa, crec que en algun detall pel que fa a l'idioma pugui haver errat. Suposo que els lectors ja saben que l'esposa de Blair sí que és catòlica i, conseqüentment, va combregar en aquella celebració.

Tot això ho explico no com una anècdota, sinó com una notícia satisfactòria. Voldria assenyalar dos aspectes. En primer lloc, l'actitud de preparar amb la pregària una entrevista de molta importància. Demanar ajuda, prudència en el llenguatge, encert en les proposicions, etc., és un gest molt cristià, digne d'imitar, tot i que ni jo, ni els lectors, segurament, tinguem la categoria del *premier* anglès. En segon lloc, cal analitzar les actituds i saber qualificar les situacions. No crec que haguem de parlar de conversió, en una persona d'aquesta actitud espiritual. La veig molt més propera a la fe catòlica que la que pot tenir molta gent d'aquí que porten a la butxaca la seva fe de baptisme, feta per una parròquia i legalitzada al bisbat i que, en canvi, viuen oblidats de Déu i que quan prenen decisions ignoren l'ajuda que el Senyor els pot donar.

Un segon aspecte. Semblant als comentaris que es van fer en aquella comunió que vam veure per la televisió vaticana, la hi va donar al germà Roger, i la hi va donar el mateix cardenal Ratzinger, el dia de l'enterrament de Joan Pau II. Es tracta de convertir-nos, de girar 180°, o només de fer un pas endavant i penetrar més profundament en el cor de la qüestió?

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Projectes polítics
i egos personals

Què impulsa una persona a ficar-se en política? Per què s'hi manté a pesar de les dificultats, les travetes i les conspiracions que de vegades ha de suportar? Les respostes són variades segons les motivacions de cadascú, però, en la majoria, hi subjau l'ego personal imperiós. Un ego que no es conforma servint el país sinó que necessita nivells de poder, d'imatge, d'aplaudiments... La política proporciona tots aquests ingredients, i més. Les poltrones, les moquetes, els cotxes oficials, les recepcions oficials... creen un decorat que adquireix protagonisme per sobre del guió que es representa. Què passa quan dins del mateix projecte hi ha egos contraposats, egos que es disputen la supremacia, egos que anhelen el primer lloc?

Una ullada al nostre àmbit ens permet observar que avui els projectes polítics cedeixen importància davant l'empenta dels egos que els lideren. No tot és simple, però hi ha molt d'això. CiU presenta un enfrontament entre Duran i Mas, amb l'amenaça de ruptura de la coalició. A l'oposició, la unitat aguanta menys. Però, fins i tot, els que governen no se sostreuen a aquest fenomen. ERC no ha pogut amagar durant més temps la confrontació entre Carod i Puigercós. AIPSC-PSOE la lluita ha estat de sigles i de líders, de manera que Maragall ha estat defenestrat en benefici de Montilla, i el vessant catalanista socialista s'ha convertit en residual. Saura i Mallol protagonitzen un sainei sobre la defensa del sistema i la postura antisistema. Nebreira i Piqué no eviten la disputa per una fotografia de debat. Fins i tot, el partit Ciutadans-Partido de la Ciudadanía, malgrat que és novell, se sotmet a aquesta dinàmica i hi ha una lluita entre Rivera i Robles. Lluites visibles que només són la punta de l'iceberg d'altres lluites sòrdides que hi ha en tots els nivells de la política. El catalanisme es converteix en cendres pel dol entre CiU i ERC, tot i que aquestes situacions propicien noves formacions

polítiques o, fins i tot, corrents internes de partit.

Hi ha debat de projectes polítics? Hi ha una voluntat decidida de millora social? On és el servei al poble? Aquestes qüestions passen en un segon terme. Potser són arguments però no constitueixen la realitat que mou els protagonistes. Val més això que la disciplina del qui es mou no surt a la foto? Possiblement hi ha un bon nombre de ciutadans i ciutadanes disposats a donar suport a un determinat projecte polític, però es veuen desorientats quan han d'op- tar per un líder o per un altre del mateix espai. La divisió penalitza les urnes amb més abstenció. Que primer es posin d'acord entre ells!, es diu. Però, ni així.

La realitat castiga tots aquells que no se sotmeten al seu imperi. Els egos del vestuari barcelonista i l'oblit del seu projecte esportiu han regalat al seu adversari tradicional una lliga que ni els vidents més entusiastes haurien col·locat a les vitrines blanques. Aquest és el preu quan els egos prevalen sobre els projectes. Hi ha dues sortides traumàtiques: la dictadura del vencedor (amb l'anul·lació del projecte) i el desastre. Catalunya no es pot permetre ni l'una ni l'altra, tot i que està més propera de la segona i perd posicions en tots els àmbits. Mentre els polítics es preocupen pel seu ego, el país s'endarrereix. Mentre es protagonitzen escenes grotesques, les infraestructures grinyolen per tot arreu. Es ven l'escuma i el glamur del turisme, mentre les indústries tanquen les seves fàbriques o les deslocalitzen. Ni tan sol hi ha acord en el traçat de l'AVE, i es posa en perill el monument més emblemàtic de Gaudí. Després del que hem vist al Carmel qualsevol cosa és possible.

Però, ens acostumem a tot. Quants fills i filles no són testimonis de la lluita de l'ego dels seus pares que trenquen la família, un projecte iniciat —es diu— per amor i que es fragmenta en mil trossets! Ai dels egos personals!

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.l.j.

Anònims aprofitats

No sóc gaire entesa en qüestions d'economia, ni puc donar estadístiques, ni documentar la meua asserció amb noms i cognoms —per respecte a les persones—, però tinc necessitat de denunciar un greu problema en aquesta columna setmanal. I encara que no em sentó capacitada per aportar solucions, vull expressar el resultat d'aquesta mirada meua a la finestra de la vida actual.

He seguit de molt a prop un bon grapat de famílies immigrants i hi mantinc una bona amistat. Conec el seu començament d'angúnia, acabats d'arribar. Quan van aconseguir una feina s'hi van haver de dedicar més hores de les que podien per pagar els deutes que els usurers dels seu país els havien fet contraure. Els havien cobrat amb interessos abusius que ells van acceptar perquè no tenien cap altra solució.

Passant dificultats i sovint fugint de la justícia pel fet de ser «il·legals», a poc a poc van aconseguir millorar la seva situació. En primer lloc van adquirir «els papers», després van reunir la seva família, van pagar els deutes i van començar a respirar...

Però, van sortir d'una situació dolenta i s'han ficat en una de pitjor.

La publicitat —amb la seva «lletra petita»— els va enganyar. Van pensar que podien comprar un pis amb les facilitats —aparents— que els donaven els bancs.

Van començar de nou a demanar crèdits perquè semblava que tot eren avantatges a l'hora de rebre uns diners que els permetien viure com demanava la societat consumista, a la qual s'havien incorporat gairebé sense adonar-se'n.

I ara, amb «papers», amb la família i amb un pis que potser serà seu d'aquí a quaranta anys, viuen ofegats pels interessos abusius de les seves hipoteques.

Tot i que treballen dos membres de la família, a vegades més de deu hores al dia, els seus sous arriben amb prou feines per pagar el banc.

Amb raó un amic equatorià ens deia: «*Trabajamos solamente para el banco. La plata ni la vemos casi, porque pasa directamente a pagar los intereses, sin llegar a nuestras manos.*»

I és que ningú no els havia informat que el que estan pagant durant aquests primers tres anys, i amb uns augments alarmants, encara no és el pis, sinó els interessos.

I, mentre a tot l'Estat espanyol es diu que l'economia creix, les «arques» dels bancs s'omplen i les butxaques dels pobres immigrants que fugien de la misèria dels seus països es buiden. I s'està empobrint —sense capacitat d'estalviar— molta gent de casa nostra que viu els mateixos abusos de les immobiliàries i dels bancs.

Necessitem profetes com Isaïes que denunciïn les injustícies del seu poble com ara «prestar diners a usura».

Zoom

Eduard Brufau

Al Museu del Prado es pot veure fins al 7 d'octubre l'exposició *Patinir i la invenció del paisatge*. Es tracta d'una mostra que recull 48 obres del pintor flamenc Joachim Patinir (1480-1524) i d'altres artistes de l'època. L'exposició vol posar de manifest que aquest pintor renaixentista no gaire conegut va ser el primer a donar al paisatge un gran protagonisme. A la imatge podem veure *El Baptisme de Crist*, obra que Patinir va realitzar l'any 1515.

NECESSITEN UN PADRÍ! VOLS SER-HO TU?

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 26 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ SIGNIFICA UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la tasca humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangeli.

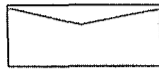
20 euros mensuals ho poden fer possible

DFCNA DELEGACIÓ DE LA FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GENT GRAN

C/ Arrabal, 13, bajo A - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)

Tel. 983 544 750 - 983 545 206 - Fax 983 544 750 e-mail:fcna@fcaes.org

CARTES DEL LECTOR

□ Cridats a ser llum al món

Com ha assenyalat el Papa en nombroses ocasions, hem de ser conscients del repte que implica viure en un món que dona l'esquena a Déu i que afirma, segur d'ell mateix, que la veritat no existeix. Davant d'aquesta situació, la crida d'atenció dels nostres pastors ha de servir-nos d'esperó per no caure en la desesperança, l'enfrontament o el freqüent sotmetiment, mitjançant el qual acabem per configurar-nos una fe a mida, amb elements de la moda del nostre temps que, lluny de fer-nos semblar moderns als ulls dels altres, ens condemnen a l'esterilitat i a la mort com a cristians. Estem cridats a ser llum en un món que, pres de nombroses foscors, avui necessita més que mai la nostra presència.

ENRIC BARRULL CASALS
Girona

□ Adéu-siau

Ho esperava?... Sí. Ho desitjava?... No.

Em refereixo al meu comiat a la cooperació a la vida litúrgica de la nostra Santa Mare Església.

M'havien encarregat la lectura de la Paraula de Déu. Aquesta distinció m'impressionava pensant en tants familiars, amics i coneguts, molts momentàniament i humanament absents, d'altres encara presents.

De tots ells he fruit de la seva ajuda, del seu consell, de la seva entrega al Pare i del seu testimoni. I, pensant en tot això, m'he vist situat en un adéu, trist i joiós alhora, però esperançat totalment en el retrobament en el qual hem cregut i hem confiat.

I així serà per sempre a Déu gràcies.

GENÍS DE TERA i TEIXIDOR
Badalona

□ Optimisme cristià

El meu optimisme cristià em fa dir: «Germans cristians, no caiguem en aquesta tapadora que ens presenten.» Si poguéssim llegir com Jesucrist el cor de les persones veuríem que no és així.

Vet aquí dues vivències ben fres-

ques. La primera la tinc a les mans. El setmanari *Catalunya Cristiana* del 21 de juny, al seu editorial, diu: «La ciutat de Barcelona ha estat escenari del Congrés Internacional *Cor Iesu, Fons Vitae*», del qual aquest número dona una àmplia informació. Parlar del Cor de Jesús en aquests temps i en una societat tan secularitzada semblava una feina àrdua. En canvi, els organitzadors han afirmat que la trobada ha desbordat totes les previsions i que l'assistència ha estat impressionant.

El segon fet pot ser el pa nostre de cada dia. Un servidor tornava de l'hort i, en entrar a casa, vaig topar amb una senyora. Jo portava unes pastanagues a les mans i li vaig preguntar: «En vol?» Ella em va respondre: «No gràcies, perquè el meu marit també ha anat a l'hort i també me'n portarà.» A continuació em va preguntar: «Sap qui és el meu marit? És el Jaume, el veí del seu hort.» Vaig quedar sorprès i vam començar a parlar. «Preguem perquè la collita sigui abundant», li vaig dir i ella va assentir. També em va explicar que havia anat a Lourdes amb els malalts i que, cada dia, anava a resar el Rosari a la Mare de Déu de l'Ajuda de Balenyà. Si parlem, Déu respon.

M'agrada fer aquestes reflexions per no caure en el pessimisme. Els cristians hem de ser optimistes i bons actors per gaudir dels àngels i dels sants.

PIUS PUJOL
Centelles

□ Pseudoanunci

He vist repetides vegades un pseudoanunci, amb perdó dels publicistes, en què Xavier Sardà, amb vestidura talar i amb el Vaticà com a fons, intenta vendre viatges d'una determinada agència.

La veritat, que poc original! Si no treuen a la llum monges i capellans de l'Església catòlica a la qual molts pertanyem, es queden sense idees. Deu ser per allò de posar l'altra galta, però és que ja les hem posat totes dues i ja no en tenim de recanvi.

El que sens dubte que no farà l'es-

mentat senyor és fer servir la Mesquita Blava, per exemple, i la seva imatge pròpia representant un imam. L'emplaço, el desafiament que faci una sola broma, comparació, al·lusió, paròdia de l'islam.

Si tingués un milió de dòlars els apostaria que no s'hi atreueix.

ISABEL ESTEBAN GÜELL
Barcelona

□ La veu del poble

Vaig llegir que Job va dir als seus amics: «Vosaltres sou la veu del poble, i amb vosaltres morirà la saviesa.» Qui té mires purament humanes no admet res que vingui de l'esperit de Déu. Tot li sembla un absurd i no entén res. Pensem, si tinguéssim la fe de Job juntament amb la formació de Pau.

JAUME VALLS
Barberà del Vallès

□ Qüestió d'ordre

Ja fa temps que, entre els qui presumeixen de progressistes i d'esquerres, és freqüent sentir desqualificacions dels qui despectivament cataloguen de «gent d'ordre», als quals blasmen titllant-los de ser de dretes, si no de feixistes.

Això, encara que, a primera vista, podria ser acceptat per una gran part de públic, convé revisar-ho per evitar de fer judicis temeraris, i també per anomenar les coses pel seu nom.

L'ordre, si està inspirat per la justícia, i tant que cal defensar-lo! El que passa massa vegades, però, és que els que es distingeixen com a «gent d'ordre», el que defensen no és la justícia sinó l'ordre establert que aquest sí que, massa vegades, no és sinó un desordre pensat en benefici del dictador de torn, ben lluny de les exigències de la justícia.

Convé, doncs, analitzar bé les situacions a fi d'anomenar les coses pel seu nom i distingir les diferències entre molts dels ordres establerts i el que és l'ordre just, l'ordre indispensable, l'ordre regulador, sense el qual el caos i la confusió, i la injustícia, són inevitables.

ANTONI MUNNÉ i TOMÀS
Barcelona

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Confessors

—Dr. Mateo, tot i que no ho sembla, encara quedem laics que ens confessem amb freqüència. A mi m'agrada variar de confessors i d'esglésies. Hi ha capellans que aprofiten la confessió per fer-te uns sermons espirituals força pesats. No li sembla que el millor és anar al gra, dir els pecats i rebre l'absolució i la penitència? Una altra cosa: de vegades n'hi ha que fan moltes preguntes sobre temes delicats i crec que es passen. Suposo que ja entén a què em refereixo. Què n'opina vostè?

—En primer lloc, el felicito per aquest costum tan saludable i tan recomanat per l'Església d'avançar decididament en el camí de la santedat. Però no es pensi que només ho fan alguns laics: som força els capellans que també ens confessem amb freqüència. En segon lloc, li demanaria que fos pacient. Aquests bons capellans que es fan disponibles al confessor, de vegades, passen llargues temporades en espera de penitents, i és clar, quan n'arriba un, el volen atendre molt bé i segur que el que li diuen no li fa cap mal. Si un dia té molta pressa i vol que la confessió sigui més àgil, pot manifestar-ho obertament al capellà i ho comprendrà. De fet, en la confessió és estrictament necessari manifestar tots els pecats mortals de què tinguem consciència des de la darrera confessió. Però ha de comprendre que també cal establir un diàleg pastoral acollidor que doni a entendre i experimentar l'amor i la misericòrdia de Déu al penitent. És en aquest sentit que el capellà exerceix una veritable paternitat. També de vegades hi ha penitents que s'excedeixen en tota mena de detalls i també he de dir-los que vagin al gra. Confessar-nos i escoltar confessions és tot un art que requereix un aprenentatge seriós, i tot el que hi contribueixi, serà benvingut.

Pel que fa a les preguntes que pot fer el capellà ja em vaig expressar en una altra ocasió sobre això. Resumint: molta cautela, delicadesa i oportunitat. Cal veure cada cas, ja que en aquest sagrament no es tracta només de pecats, sinó de persones pecadores, i de vegades pot ser un error preguntar però en d'altres pot ser un error no fer-ho. El capellà tot sovint ha de ser com un bon metge que vol establir un diagnòstic precís per al bé del pacient. Jo, per experiència, li diré que prefereixo no fer preguntes si no ho veig estrictament necessari.

Finalment, li aconsello a vostè i a tots els lectors que es confessen sovint que no deixin de fer al capellà confessor les observacions que creguin oportunes. Sens dubte, això ens ajuda en el nostre ministeri.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:
elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

□ Isidre Esteve

Isidre Esteve ha demostrat ser un home d'una vàlua excepcional. Cada persona demostra el que és en moments de dificultats dures. Quan va tenir l'accident i va veure el seu metge i amic que l'esperava al centre hospitalari en diumenge, de seguida li'n va donar les gràcies. Ara, després de dos mesos i mig de patiment, ens ha deixat veure la seva pau, serenor, les seves ganes de viure i de gaudir d'aquesta vida. En la seva compareixença davant dels mitjans, deia: «El món no s'ha acabat. La meua vida no és pitjor, és diferent...», «la lluita que vaig

tenir per arribar a dalt de tot, la tindrè ara per arribar al mateix lloc amb la meua lesió».

Enhorabona, Isidre!, ets tot un campió, abans sobre la moto, ara a la cadira de rodes. Ets valent, tens esperit lluitador, per això en el moment del dolor has demostrat la teua coherència de vida a l'hora de superar-te amb esforç; segur que t'entrenaràs en un «esport» diferent i seràs millor. Felicito cordialment tots els teus familiars i amics que t'han donat suport, ajuda i coratge, en aquests moments difícils de la teua vida.

M. DOLORS PUIG i USTRELL
Terrassa

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(Cicle litúrgic C; ferial 2)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 3)

JULIOL

15. Diumenge

XV de durant l'any, Verd. Lectures: Deuteronomi 30,10-14 / Salm 68 / Colossencs 1,15-20 / Lluc 10,25-37

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Bonaventura, b. i card.; Antfoc, mr.; Pompili-Maria Pirrotti, prev.

Festa Major: a Alàs i Cerc, Benissanet, Callús, Castelló de Farfanya, Navata, Olesa de Bonesvalls, Pratdip, Quart, Sant Andreu de Llavaneres, Sant Gregori, Sant Martí Sarroca, Sant Vicenç de Castellet, Santa Margarida i els Monjos, Súria i Vilaür.

16. Dilluns

La Mare de Déu del Carme (MO), Blanc. Lectures: Èxode 1,8-14.22 / Salm 123 / Mateu 10,34-11,1

ALTRES CELEBRACIONS: Santes, Magdalena Albrici de Como, rel.

Festa Major: a Calafell, i Carme.

17. Dimarts

Fèria, Verd. Lectures: Èxode 2,1-15a / Salm 68 / Mateu 11,20-24

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Aleix; Lleó IV, p; Santes, Justa i Rufina, vg. i mr.; Marcel·lina, vg.; beates Anneta Pelràs, Teresa de Sant Agustí i comp., rel. i mr.

18. Dimecres

Fèria, Verd. Lectures: Èxode 3,1-6.9-12 / Salm 102 / Mateu 11,25-27

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Frederic, b. i mr.; Santes, Marina, vg. i mr.; Simforosa i fills, mr.

19. Dijous

Fèria, Verd. Lectures: Èxode 3,13-20 / Salm 104 / Mateu 11,28-30

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Símmac, p.; Pere de Cadireta, rel.; Santes, Àurea, vg. i mr.

20. Divendres

Fèria, Verd. Lectures: Èxode 11,10-12,14 / Salm 115 / Mateu 12,1-8. Si es vol: *Sant Apol·linar (MLI), Vermell.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Elies, prof.; Torlaci, b.; Pau i Sisenand, diac. i mr.; Santes, Margarida, vg. i mr.; Liberata, vg. i mr. **Festa Major:** a Palafrugell, Ruplà i Santa Margarida de Montbui.

21. Dissabte

Fèria, Verd. Lectures: Èxode 12,37-42 / Salm 135 / Mateu 12,14-21. Si es vol: *Sant Llorenç de Bríndisi (MLI), Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Daniel, prof.; Santes, Pràxedes, vg.

Festa Major: a la Masó.

Lectures bíbliques

Diiumenge XV de durant l'any

Lectura primera

Dt 30,10-14

Déu salvarà Sió,

reconstruirà les viles de Judà;

hi habitaran els servents del Senyor

ells i els seus fills les posseiran,

hi viuran els que estimen el nom de Déu. **R.**

Són paraules que tens molt a prop teu per poder-les complir

Lectura del llibre del Deuteronomi:

Moisés s'adreçà al poble i li digué: «Ecoltaràs el Senyor, el teu Déu, guardant els seus manaments i els seus decrets escrits en el llibre d'aquesta Llei, i et convertiràs al Senyor, el teu Déu, amb tot el cor i amb tota l'ànima. La Llei que avui et dono no és massa difícil per a tu, ni és fora del teu abast. No és pas al cel, que puguis dir: Qui és capaç de pujar-hi per anar-la a buscar i fer-nos-la conèixer, perquè la puguem practicar? Ni és tampoc a l'altra banda del mar, que puguis dir: Qui és capaç de travessar per anar-la a buscar i fer-nos-la conèixer, perquè la puguem practicar? Són paraules que tens molt a prop teu per poder-les complir: les tens als llavis, les tens al cor.»

Lectura segona

Col 1,15-20

Déu ha creat tot l'univers per ell i l'ha destinat a ell

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses

Jesucrist és imatge del Déu invisible, engendrat abans de tota la creació, ja que Déu ha creat totes les coses per ell, tant les del cel, com les de la terra, tant les visibles com les invisibles, trons, sobirans, governs i potestats. Déu ha creat tot l'univers per ell i l'ha destinat a ell. Ell existeix abans que tot, i tot es manté unit gràcies a ell. Ell és també el cap del cos, que és l'Església. Ell n'és l'origen, és la primícia dels qui retornen d'entre els morts, perquè ell ha de ser en tot el primer. Déu volgué que residís en ell la plenitud de tot el que existeix; per ell Déu volgué reconciliar-se tot l'univers, posant la pau en tot el que hi ha, tant a la terra com al cel, per la sang de Jesucrist.

Al·leluia

Jn 6,63b,68b

Les vostres paraules, Senyor, són esperit i vida, vos teniu paraules de vida eterna.

Evangelí

Lc 10,25-37

Per a mi, qui són aquests altres?

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc:

En aquell temps, un mestre de la Llei, per provar Jesús, s'alçà i li va fer aquesta pregunta: «Mestre, què he de fer per tenir l'herència de la vida eterna?» Jesús li digué: «Què hi ha escrit a la Llei? Què hi llegeixes?» Ell contestà: «Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb totes les forces, amb tot el pensament, i estima els altres com a tu mateix.» Jesús li diu: «Has respost bé: fes-ho així i viuràs.»

Ell, amb ganes de justificar-se preguntà a Jesús: «I per a mi, qui són aquests altres?» Jesús prosseguí: «Un home baixava de Jerusalem a Jericó i caigué en mans de lladres, que el despullaren, l'apallissaren i se n'anaren deixant-lo mig mort. Casualment baixava pel mateix camí un sacerdot que el veié, però passà de llarg per l'altra banda. Igualment un levita, quan arribà al lloc, passà de llarg per l'altra banda. Però un samarità que viatjava per aquell indret, quan arribà i el veié, se'n compadí, s'hi acostà, li embenà les ferides, després d'amorosir-les amb oli i vi, el pujà a la seva pròpia cavalcadura, el dugué a l'hostal i se n'ocupà. L'endemà, quan se n'anava, donà dues monedes de plata a l'hostaler dient-li: Ocupa't d'ell i, quan jo torni, et pagaré les despeses que hagi fet de més. Quin d'aquests tres et sembla que va veure l'altre que hem d'estimar, en l'home que havia caigut en mans dels lladres?» Ell respongué: «El qui es va compadir d'ell.» Jesús li digué: «Doncs tu fes igual.»

Salm responsorial

68

A vós us prego, Senyor, en aquesta hora propícia; escolteu-me, Déu meu, vós que esteu tant, vós que sou fidel a salvar els amics. El vostre amor, Senyor, vessa bondat; mireu-me, responeu, vós que esteu tant.

R. *Els humils que busquen Déu sincerament diran: «Tingueu llarga vida.»*

Jo, Déu meu, sóc un pobre sofrent. Que el vostre ajut em defensi. Els meus cànics lloaran el nom de Déu, reconeixeran la grandesa del Senyor. **R.**

Se n'alegraran els humils quan ho vegin; els qui busquen Déu sincerament diran: «Tingueu llarga vida.» El Senyor escolta sempre els desvalguts, no té abandonats els seus captius. **R.**

«I amb el nostre bisbe...»

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

La comunió amb el bisbe en l'Església particular

En totes les Esglésies particulars arreu del món, quan se celebra la missa es fa menció del bisbe propi, després d'haver anomenat el Papa (a Roma, només s'anomena el Papa, perquè ell és el Bisbe de Roma). És un testimoni senzill, però eficaç, del fet que aquella Eucaristia és legítima, és a dir, que se celebra en la comunió eclesial. La rúbrica preveu que «si el celebrant és bisbe, en les intercessions, després de les paraules el Papa N., afegeix: «i amb mi, indigne servent vostre...»

El Concili Vaticà II, i després el Codi del Dret Canònic, han definit l'Església particular com aquella porció del Poble de Déu que és encomanada a un bisbe perquè, amb la col·laboració del presbiteri, la reuneixi en l'Esperit Sant per la Paraula i l'Eucaristia; en ella hi ha l'Església catòlica i apostòlica, amb la presència de Jesucrist el Senyor. Tota celebració eucarística en una Església particular està vinculada al Bisbe d'aquella Església, tant si és ell mateix qui la celebra, com si és un prevere qui la celebra, en comunió amb el bisbe i, en certa manera, en lloc seu. L'Eucaristia és, per tant, un moment privilegiat de la comunió eclesial: una comunió manifestada en aquella comunitat, però una comunió oberta a les altres Esglésies, que celebren també la

mateixa Eucaristia, el mateix Misteri. «Des del centre eucarístic brota la necessària obertura de cada comunitat celebrant, de cada Església particular; del deixar-se atraure pels braços oberts del Senyor se'n deriva la inserció en el seu Cos, únic i indivís» (*Sacramentum caritatis*, 15).

Trobar-se a la pròpia Església

Aquest principi té algunes aplicacions pràctiques d'una importància no menyspreable. Per exemple, és una resposta aclaridora per a aquells cristians que no «poden» o no «saben» anar a missa si no ho fan amb la «seva» comunitat. A aquests cal fer-los veure que l'Eucaristia la celebra certament una comunitat i un sacerdot concrets, però el que l'Eucaristia és i el que cerquem en l'Eucaristia està molt més enllà d'aquesta concreció. «En la celebració de l'Eucaristia cada fidel es troba en la seva Església, és a dir, l'Església de Crist. Des d'aquesta perspectiva eucarística, entesa adequadament, la comunió eclesial es revela una realitat catòlica per la seva pròpia naturalesa» (*Sacramentum caritatis*, n. 15).

La mateixa resposta és vàlida per aclarir el que és preferible fer en els casos en què, en una determinada església, no es pot celebrar la missa dominical. Despla-

çar-se a participar en una celebració eucarística, mentre es pugui, és preferible a quedar-se per mantenir el «contacte» amb la comunitat. Trobar-se amb el Senyor és prioritari en trobar-se en un grup de cristians.

Una altra observació derivada dels principis anteriors és la normalitat amb què hauria d'entrar, en les intencions de la Pregària universal o dels fidels, la menció del Papa i del bisbe. Encara que els seus noms entrin ritualment en la Pregària eucarística, és coherent que la comunitat pregui per ells i per les seves intencions en el moment d'estendre l'horitzó de la pregària.

El papa Benet assenyala encara una altra conseqüència: la dimensió ecumènica. «Subratllar aquesta arrel eucarística de la comunió eclesial pot contribuir també eficaçment al diàleg ecumènic amb les Esglésies i amb les comunitats eclesials que no estan en plena comunió amb la Seu de Pere. En efecte, l'Eucaristia estableix objectivament un intens vincle d'unitat entre l'Església catòlica i les Esglésies ortodoxes que han conservat l'autèntica i íntegra naturalesa del misteri de l'Eucaristia. Al mateix temps, el relleu donat al caràcter eclesial de l'Eucaristia pot convertir-se també en un element privilegiat en el diàleg amb les comunitats nascudes de la Reforma» (*Sacramentum caritatis*, n. 15).

Per Eduard Brufau

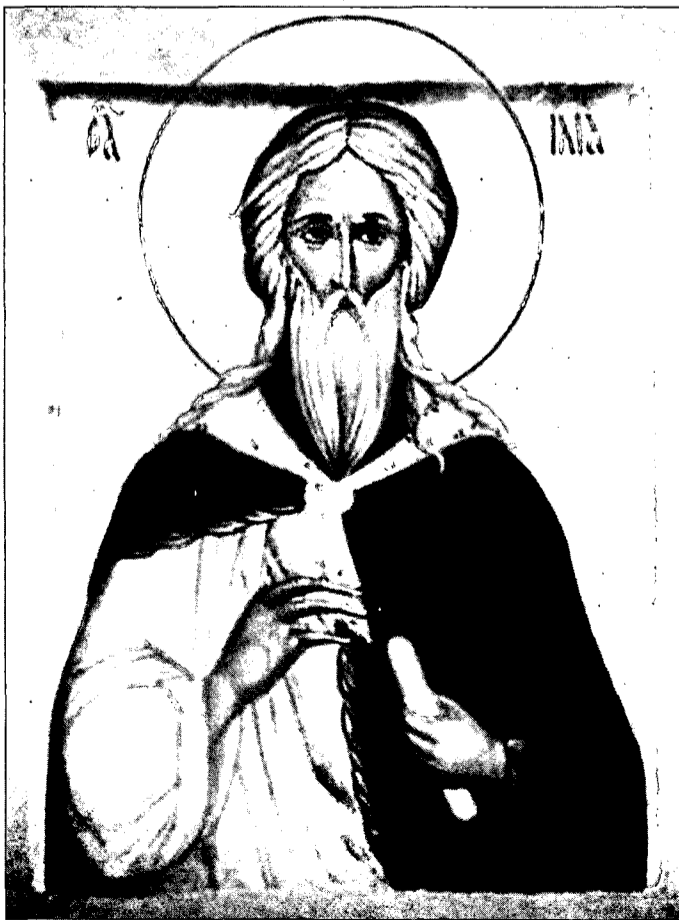
El sant de la setmana

- Va viure durant el segle IX aC.
- Un dels gran profetes d'Israel
- Va predicar el monoteisme i contra la idolatria
- Se'n va pujar al cel en un carro de foc

L'activitat profètica d'Elies va tenir lloc principalment durant el regnat del rei Acab, que va governar Israel del 874 al 853 aC. Aquest monarca es va casar amb Jezabel, una princesa de Fenícia, i per tant no jueva, que retia culte a déus estrangers, sobretot a Baal. Acab i Jezabel van fomentar des del poder el culte a aquests nous déus i van arraconar el monoteisme propi del poble jueu. Van fer construir temples en honor de Baal, es van fer portar sacerdots fenicis i van instituir noves celebracions religioses. Però quan el politeisme i la idolatria començaven a quallar va sorgir la figura d'Elies.

El profeta es va presentar a la cort i va advertir al rei que si no tornava al culte a Jahvé — el Senyor, l'únic Déu — el país viuria una sequera de tres anys. El monarca israelita no va fer cas de les advertències i, tal com havia profetitzat Elies, hi va

Profeta Elies

haver una sequera que va durar tres anys. Passat aquest temps, el nostre profeta va aconseguir derrotar els sacerdots estrangers, i acte seguit la pluja va visitar abundantment tot Israel.

La derrota del seus profetes, però, va fer enfurismar la reina Jezabel, que va ordenar perseguir Elies, el qual es va haver d'amagar en una cova durant un temps. Creient-se sol i abandonat, Déu li va fer saber que estava amb ell i li va assenyalar Eliseu com a successor. Elies va tornar així a la vida pública i va protagonitzar encara nombrosos miracles, el darrer dels quals va ser la seva ascensió al cel en un carro de foc. Aquest fet va fer creure a molts israelites que Elies no havia mort realment i que tornaria en un moment crucial. Sant Joan Baptista, per la seva vida retirada al desert, sovint va ser comparat amb el profeta Elies.

Nascuda a França el 1983, aquesta nova comunitat mendicant contemplativa pertany a la família dominicana

Germanetes de l'Anyell, 20 anys de presència a Barcelona

«Una història d'amistat.» Així de senzill defineixen les germanetes de l'Anyell els seus 20 anys de presència a Barcelona. L'aniversari, iniciat el juny del 2006, arriba ara a la seva fi viscut des de la humilitat d'un carisma els pilars del qual són la contemplació i la missió itinerant enmig dels pobres. Amb el record encara viu de les seves primeres

entrevistes amb el cardenal Narcís Jubany, les germanetes han aprofitat l'aniversari per actualitzar les intuïcions que fa 20 anys les va portar fins a la diòcesi barcelonina. Al llarg d'aquestes dues dècades, la Comunitat de l'Anyell ha arrelat profundament a la Ciutat Comtal, des d'on s'ha estès a altres llocs de l'Estat espanyol, com València o Granada.

El 1986, quan Mn. Eugeni Portusachs, que llavors treballava a la Cúria barcelonina, va veure passar pel pati del palau arquebisbal tres religioses vestides amb senzills hàbits blaus i creus de fusta al pit. «Aquestes monges són diferents», va pensar Portusachs, mentre es deia a ell mateix que havia de fer l'impossible per conèixer-les. Realment li van cridar l'atenció, les va notar amb un estil i una personalitat poc freqüents, joves, alegres, entusiasmades... Mn. Portusachs va saber que es tractava d'unes monges franceses membres d'una nova comunitat i que cercaven allotjament a Barcelona. Eren conegudes com les germanetes de l'Anyell.

Uns dies després ja vivien en un pis del carrer Princesa que el sacerdot dedicava — i encara avui continua dedicant — a diferents activitats socials i religioses. El va sorprendre descobrir que les germanes vivien molt pobrament. Demanaven el pa pels carrers i el compartien amb els pobres del barri, amb els quals des del principi van fer bona amistat. Les germanetes de l'Anyell deixarien mesos després el pis del carrer Princesa al·legant que cercaven quelcom més senzill... El seu pas havia estat fugaç,

La Comunitat de l'Anyell celebra actualment a Sant Jaume.

tot i que suficient per deixar en Mn. Eugeni Portusachs una empremta profunda. Com la que deixarien al llarg de 20 anys al cor de tantes i tantes persones amb les quals a Barcelona s'han anat trobant i han establert veritables relacions d'amistat.

De la mà de la religiosa franciscana Sor Elvira Rigol, les primeres germanetes de

l'Anyell van arribar a Barcelona el 1986 provinents de Perpinyà, on la Comunitat havia estat erigida oficialment pocs anys abans. La seva intenció era estudiar la possibilitat de fundar a l'Estat espanyol una petita fraternitat. «El vostre carisma interessa molt a Barcelona i l'arquebisbe Narcís Jubany estarà encantat d'acollir-vos»,

els va assegurar Sor Elvira, alhora que els va donar totes les facilitats per als seus primers desplaçaments a la Ciutat Comtal.

Sor Elvira, llavors superiora general de les Franciscanes Missioneres de la Immaculada Concepció, tenia raó, perquè el cardenal Narcís Jubany, quan les va conèixer, va mostrar des del principi el convenciment que la seva presència a Barcelona era providencial. «Què feu germanes? Quin és el vostre carisma?», els va preguntar en la seva primera trobada. «Viure la passió de Jesús enmig dels pobres», va respondre la germaneta Marie, cofundadora de la incipient comunitat. La resposta, senzilla i directa com ho són les germanes, el va deixar impressionat: «Llavors us quedeu. M'interessa molt això vostre. Crec que encaixareu molt bé a Barcelona... A més la vostra fundació ja està aprovada pel bisbe de Perpinyà i aquí no hi ha res de semblant.»

La germaneta Marie li va dir que eren dominiques i que la seva crida era ser contemplatives enmig dels pobres, vivint elles mateixes una pobresa autèntica. «Tot i que no fem apostolats concrets, en comunió amb els pobres i abandonades a la Divina Providència —li va explicar Marie— ens sentim cridades a ser petits instruments de salvació en el món de la marginació.» També li va mostrar la seva voluntat de treballar i conrear en profunditat la litúrgia monàstica diària, a la llum de la renovació litúrgica que havia demanat el Concili Vaticà II i que per aquella època es duia a terme a França. El cardenal, convençut per les seves explicacions, les va instar a cercar un lloc al barri gòtic i les va posar en contacte amb Mn. Serafí Alemany, rector de la Mercè, que va esdevenir immediatament per a elles un acompanyant fidel de les seves primeres passes per la Ciutat Comtal.

La gràcia dels orígens

Les germanetes que fa vint anys van crear a Barcelona la primera fraternitat de l'Anyell a l'Estat espanyol formaven part d'una jove família religiosa nascuda del tronc de l'Orde de Predicadors. Duien amb elles la gràcia dels orígens, amb un entusiasme i una radicalitat inusuals, característiques, però, que dues dècades després encara conserven.

Com expliquen en els seus escrits fundacionals, la Comunitat de l'Anyell s'havia gestat a mitjan anys setanta a París de la mà de tres religioses dominiques que es van sentir cridades a tornar als orígens i des de la pregària contemplativa, sortir a l'encontre dels pobres a barris marginals. «En la seva carn, en la seva persona, Crist va matar l'odi.» Aquesta Paraula repicava amb força al seu cor i a poc a poc les va anar cridant per esdevenir elles mateixes «pobres i mendi-

Les germanetes destaquen per la seva joventut, amb una mitjana d'edat de 33 anys.

Fidels a sant Domènec, se senten cridades a evangelitzar a través de les trobades quotidianes.

La germaneta Cristina, responsable de la fraternitat a Barcelona.

cants missatgeres de l'Evangeli de la pau». El seu lema de vida es configuraria poc després entorn d'aquestes primeres intuïcions: «Ferit, no deixaré mai d'estimar.» «Com sant Domènec de Guzmán —recullen les germanetes el seu Propòsit de Vida— preguem sense defallir, abracem la nostra pobresa, aquest lloc de nosaltres mateixes on Jesús vol romandre.» I afegeixen: «Perdues en el cor de les ciutats, enmig dels més abandonats, caminant, romandran en el desert, adoració i contemplació del misteri de l'Anyell, per viure la Passió de Jesús.»

La trobada amb el religiós franciscà Jean Claude Chupin, en recerca, com elles, del retorn a les fonts originàries del seu orde, va enriquir el seu carisma propi amb l'esperit mendicant-contemplatiu de sant Francesc d'Assís. Des de llavors, el P. Jean Claude es manté estretament vinculat a la comunitat, de la qual és considerat també cofundador.

La Comunitat de l'Anyell va ser erigida oficialment el 6 de febrer del 1983 per Mons. Jean Chabbert, arquebisbe de Perpinyà. Aprovada inicialment com a Pia Unió, actualment respon a la denominació d'associació pública de fidels. Des del 1996, el bisbe responsable de la Comunitat de l'Anyell és el cardenal Christoph Schönborn, o.p., arquebisbe de Viena. A la dècada dels noranta, va néixer també la branca masculina i poc després es va crear també la vessant laical. La Família de l'Anyell, com és coneguda a molts llocs, acull no només

germans i germanes, sinó també sacerdots i seminaristes diocesans, laics i laiques, alguns d'ells consagrats, nens, joves i famílies que viuen aquesta espiritualitat i caminen amb la comunitat.

La petita fundació de Perpinyà va donar pas poc després a d'altres, la primera a Barcelona, on són gairebé des dels orígens. També van fundar a Tolosa, Marsella i Saint Pierre, que avui actua com a lloc comunitari. Més tard travessarien les fronteres de França per crear fraternitats a l'Argentina, Xile, Itàlia, Àustria i Polònia. A l'Estat espanyol han erigit petites fundacions a València i Granada, on any rere any es consolida la seva presència entusiasta i radical. La Comunitat de l'Anyell està formada actualment per un centenar de germanetes, catorze d'elles espanyoles i nou de catalanes, amb una mitjana d'edat de 33 anys, i uns 35 germanets.

Del carrer Còdols a l'església de Sant Jaume

En els primers anys de presència a Barcelona, la recent creada fraternitat es va allotjar en un petit pis del carrer Còdols. Amb la germaneta Cristina al capdavant de la fundació, les religioses van anar descobrint a poc a poc la ciutat i alhora un món que els era desconegut fins llavors. «Ens va impactar molt Barcelona —confessa Cristina—, el món de la pobresa extrema que es vivia aquí era nou per a nosaltres... Va ser realment dur, però no podem deixar de donar gràcies a Déu per regalar-nos una experiència que per a nosaltres ha estat única.» Després d'uns anys al carrer Còdols, passarien a unes dependències de la basílica de la Mercè. Durant més d'un any, van viure encantades en un lloc semblant a un colomer. Més tard es traslladaren a Drassanes, prop de la parròquia de Santa Mònica, on un nou descobriment els esperava: la dura realitat dels transvestits i de la prostitució més degradada. Van fer bona amistat amb aquelles dones, amb moltes de les quals encara mantenen la relació. No els podien oferir l'or i la plata que no tenien, però en comptes d'això els oferien la seva amistat. «Els pobres no només tenen manca de pa, roba o sostre —afirma la germana Cristina—. Necessiten amistat, companyia, tenir una petita relació... Necessiten parlar amb algú i sentir-se estimats. Això és el que nosaltres, des de la nostra senzillesa de vida, els hem pogut oferir.»

La fundació d'una fraternitat de germanetes a Barcelona ha permès que des de fa set anys, la Comunitat de l'Anyell —germa-

nets i germanetes— celebri la litúrgia a la cèntrica església de Sant Jaume, al carrer Ferran. Aquest és avui el seu referent a la Ciutat Comtal, un lloc on poden desenvolupar amb certa plenitud la seva crida a una vida mendicant-contemplativa enmig dels pobres. I és que tot i que al llarg d'aquests 20 anys, el barri ha canviat considerablement, els pobres encara hi són. La seva missió a Barcelona continua, doncs, sent molt clara: «Evangelitzar totes les persones des de la pobresa i amb els pobres.» Ho fan a través de les trobades quotidianes, als carrers i places de la ciutat, amb la seva escolta atenta i aquesta capacitat innata de somriure enmig de la desesperança.

En els darrers temps la Comunitat ha apostat per obrir la seva litúrgia a la gent, amb acurades celebracions monàstiques basades en la Paraula de Déu i en els textos dels Pares de l'Església. Els seus cants, els seus símbols, les seves processons... ja constitueixen elements clàssics d'aquest barri gòtic barceloní en el qual se senten tan arrelades. També la xarxa d'amics i simpatitzants s'amplia dia rere dia, i prenen cada vegada més relleu els laics vinculats a la Comunitat.

Com en els inicis, les germanetes acos-

Les germanetes compten amb bons amics al barri gòtic.

tumen també a dedicar gran part del seu temps a la missió. Anuncien l'Evangeli pels carrers, de dues en dues, de manera senzilla, a través de les trobades propiciades quan pidolen el menjar o el comparteixen amb els pobres: «Demandar el pa de cada dia significa ser testimonis de l'amor mendicant de Déu que surt a l'encontre de cada home i truca a la porta de cada cor.» Freqüenten els menjadors de la Mare Teresa, a l'església de Sant Agustí, i també el de Dit i Fet, els integrants dels quals han esdevingut amics molts propers de la Comunitat.

Després de 20 anys de presència a Barcelona, les germanetes de l'Anyell se senten en sintonia amb la ciutat, i de manera particular amb el barri gòtic barceloní. «Des del gòtic arribem a tot arreu», afirmen somrients, des del convenciment que és Déu qui les envia com a «pelegrines pobres i mendicants, amb els ulls fixos en l'Anyell, a anunciar arreu del món la Bona Nova de l'Evangeli».

Samuel Gutiérrez

Fotos: Agustí Codinach

GERMANETA ANA-TERESA,
PRIMERA VOCACIÓ CATALANA
DE LA COMUNITAT DE L'ANYELL

«La Paraula de Déu se situa al centre del nostre carisma»

—Com vas arribar a la Comunitat de l'Anyell?

—Vaig conèixer les primeres germanetes de l'Anyell l'any 1990, a través d'un pare jesuïta que les havia tractat a la Mercè. En aquells moments

jo anava en recerca vocacional i la trobada amb la Comunitat va resultar providencial. Havia estat amb una altra congregació religiosa però després de tres anys em vaig adonar que el Senyor em cridava a una vida religiosa més contemplativa. Les germanetes vivien en la pobresa, com jo també em sentia cridada a viure, però situant en el centre del seu carisma la vida de pregària. Eren una comunitat medicant-contemplativa, a imatge del que va viure sant Domènec amb els seus primers germans. Com diu el Propòsit de Vida de la Comunitat es tracta de «viure la passió de Jesús enmig dels pobres». Em vaig decidir, doncs, a experimentar la vida de la comunitat per discernir la voluntat de Déu. Vaig acudir al campament d'estiu per a joves, a les trobades que feien, i les vaig començar a tractar en la quotidianitat de Barcelona. I així, a poc a poc, vaig descobrir que aquest era el lloc on el Senyor volia que jo visqués la meua vocació.

—Molta gent deu pensar que potser no calia tanta radicalitat i pobresa...

—Jo el que desitjo és seguir Jesucrist. Ell m'estima i m'ha cridat a seguir-lo en aquesta comunitat. Jesús va ser obedient, cast i pobre, i mirem de seguir-lo en aquest camí que Ell mateix va escollir per anunciar el Regne i revelar a tots l'amor del Pare. Ens demana radicalitat en el seu seguiment perquè coneix la nostra feblesa. Ell és qui ens concedeix de viure tot això amb la seva gràcia. Jesús es lliura totalment a nosaltres per amor, i espera de nosaltres que ens lliurem també completament a Ell.

—Després de gairebé 17 anys a la Comunitat, què sents que ha aportat a la teua vida cristiana?

—De tot el que he rebut a la Comunitat, que és molt, en dono gràcies a Déu i a les germanes, per posar-me sobretot en contacte amb la Paraula de Déu, de la qual ens alimentem tot el que podem: escoltant-la, «manducant-la», celebrant-la. Ella se situa al centre del nostre carisma mendicant-contemplatiu. L'amor per l'Esclusiva i el temps dedicat a la pregària, personal i comunitària, m'ha permès conèixer més profundament Jesús i apropar-me amb senzillesa als pobres. És això el que em dona la vida i m'ajuda a caminar. Aquest és el terreny en el qual la meua vida pot donar fruit realment.

Els carrers de Barcelona ja s'han acostumat a la presència joiosa de la Comunitat de l'Anyell.

Tarragona

diòcesis

Taula rodona sobre Església i mitjans de comunicació

■ Els ponents van concloure que cal comunicar-se amb el llenguatge d'avui però sense traïr el missatge

TARRAGONA.— Amb motiu de la Trobada de les Delegacions de Mitjans de Comunicació Social dels bisbats amb seu a Catalunya, celebrada a Tarragona el dia 29 de juny, va tenir lloc una interessant taula rodona sobre *Església i mitjans de comunicació, un diàleg... impossible?*, a la sala d'actes del Museu Bíblic Tarraconense.

A la taula rodona hi van prendre part, com a ponents, Mn. Aureli Ortín, vice-secretari de la Conferència Episcopal Tarraconense; el Dr. Juan Manuel Mora, professor de la Pontifícia Universitat de la Santa Creu (Roma); David Requena, redactor en cap del *Diari de Tarragona*; Carles Abelló, director del Canal Català i de *Més Tarragona*, i Quim Espinosa, redactor de la SER-Tarragona, amb Dídac Bertran, delegat diocesà de Mitjans de Comunicació de l'arquebisbat de Tarragona, com a moderador.

D'entrada cal ressaltar que tots els ponents van coincidir a afirmar que «el diàleg entre l'Església i els mitjans de comunicació no només és possible sinó que és necessari». Com va dir Mn. Aureli

Els delegats de Mitjans de Comunicació es van reunir a Tarragona.

Ortín, la comunicació és essencial en l'Església, i va recordar que va ser el mateix Jesús el qui va enviar els deixebles a divulgar la bona notícia, alhora que va esmentar com, arran del Concili Vaticà II, l'Església va anar estructurant els seus serveis de comunicació, entre els quals trobem el Secretariat Interdiocesà de Mi-

tyans de Comunicació Social (Simcos).

En aquest aspecte, Juan Manuel Mora va explicar com es treballa en la preparació de professionals que donin a conèixer l'Església, professionals «que hauran de treballar més per la font que no pas per als mitjans». Així mateix, es va referir al fet que l'Església necessita els mitjans de

comunicació, «ja que els catòlics consumeixen mitjans de comunicació», per afirmar després que els mitjans no poden obviar la religió ja que el món i els esdeveniments no s'entenen sense religió.

El representant de la televisió local i del diari gratuït *Més Tarragona*, Carles Abelló, va remarcar que en àmbit local «a l'arquebisbat de Tarragona, en els darrers anys, s'ha avançat força en matèria de comunicació», opinió compartida pels portaveus de la cadena SER i del *Diari de Tarragona*, que van destacar el pes específic de l'Església dins de la societat. En opinió de Quim Espinosa, «és important que el llenguatge utilitzat de cara als mitjans sigui entenedor».

D'altra banda, David Requena va incidir en la bona relació que hi ha en l'àmbit local entre la institució eclesial i els diferents mitjans de comunicació, la qual cosa va valorar com a molt positiva «atès que, a banda de les notícies que genera l'activitat pastoral, a l'opinió pública sovint li interessa saber què pensa l'Església sobre determinades qüestions».

Un altre aspecte a destacar va ser la coincidència dels ponents en considerar que les notícies de l'Església han de ser tractades «amb normalitat», com qualsevol altre àmbit de l'actualitat, sense que ocupi seccions especials tant a la premsa com en els mitjans audiovisuals.

La professionalització dels recursos humans que treballen en comunicació a l'Església és un factor clau per al diàleg fluid i, segons es va poder extreure de les conclusions, cal que la institució eclesial sàpiga comunicar-se amb el llenguatge d'avui, un repte que requerirà cert esforç per tal de no traïr la profunditat del seu missatge.

Joan Boronat

El Museu Bíblic acull una exposició excepcional de vestuari bizantí

TARRAGONA.— *Imperium et sacerdotium* és el títol de la singular exposició que es pot admirar, fins al dia 15 de juliol, a les sales del Museu Bíblic Tarraconense, situat a la Casa dels Concilis de Tarragona, vora de la catedral. Es tracta de la reconstrucció fidel de setze vestits bizantins d'acord amb els famosos mosaics de l'emperador Justinià i la seva esposa Teodora, de l'església italiana de San Vitale de Ravenna.

L'exposició és organitzada pel Museu Bíblic Tarraconense i l'Associació Cultural Sant Fructuós i les vestimentes que s'hi exhibeixen ha estat possible portar-les a Tarragona mercès a la col·laboració de David Richardson i la Legió II Augustà de la Gran Bretanya. De fet, és el primer cop que es presenten fora del país britànic.

Posteriorment els vestits, creació de Roger Oldhampstead, viatjaran a Los Angeles i seran utilitzats per al rodatge d'una pel·lícula que gira a l'entorn de l'emperadriu Teodora. En aquest aspecte, cal recordar que Roger Oldhampstead és el creador dels vestits que van lluir Richard Burton i Elizabeth Taylor al film *Cleopatra* i del vestuari utilitzat a la famosa sèrie televisiva *Jo, Claudi*, així com a les pel·lícules *Star Wars* i *Superman*.

La inauguració de l'exposició va tenir

L'arquebisbe Jaime no es va voler perdre l'acte d'inauguració.

lloc el dia 26 de juny, amb la sala d'actes del Museu Bíblic a vessar de públic. Per començar, es va oferir un audiovisual titulat *Imperium et sacerdotium*, un muntatge a càrrec de les dues entitats organitzadores de l'exposició. L'acte va comptar amb l'assistència de l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaime Pujol, acompanyat per Rosa Maria Rossell, tinent d'alcalde i coordinadora de l'àrea de Cultura de l'Ajuntament de la ciutat, així com altres personalitats de l'àmbit cultural i eclesial.

També hi van ser presents David Richardson i Roger Oldhampstead, que

van pronunciar els seus parlaments, traduïts per John López, secretari del museu tarraconès.

Imma Teixell, arqueòloga i conservadora del Museu Bíblic, va ser l'encarregada de presentar i de comentar la reconstrucció fidel del vestuari dels personatges d'aquells dos mosaics bizantins únics al món i que van lluir un grup de persones erigides en models excepcionals per a l'ocasió. El públic va rubricar amb forts aplaudiments la desfilada i les documentades explicacions, com també els diferents i breus parlaments que es van pronunciar.

L'exposició mostra la reconstrucció de setze vestits bizantins.

La gran afluència de públic a l'acte de la presentació de l'exposició dels vestits bizantins va obligar els organitzadors a fer un segon passí per tal de complaure així el desig dels qui no van poder accedir en primer terme al recinte. L'acte inaugural va acabar amb el cant de l'*Hagios*, segons la litúrgia de sant Joan Crisòstom, i de l'himne *Akathistos*, interpretats per la Schola Cantorum dels Amics de la Catedral, dirigida per Mn. Miquel Barbarà.

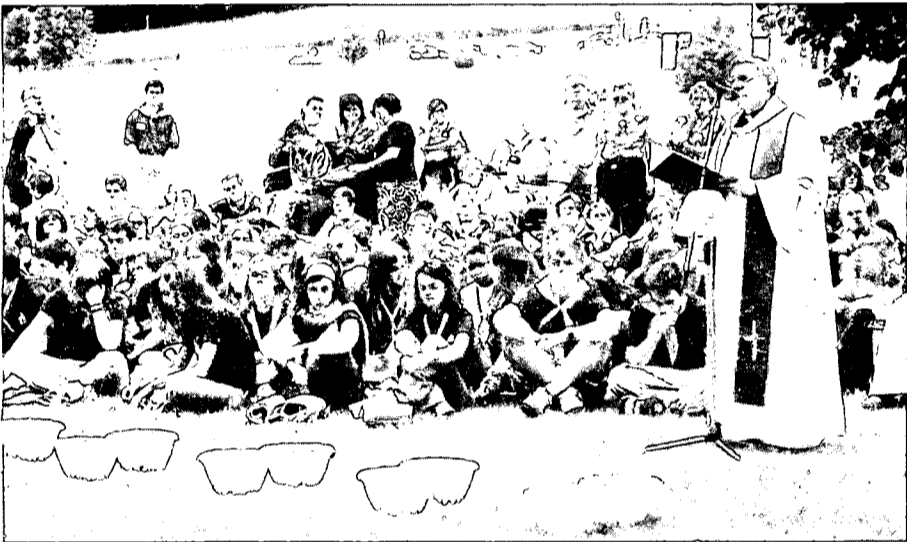
L'exposició es pot visitar de dimarts a divendres de les 16 a les 20 h, i els dissabtes i diumenges de les 11 a les 14 h. (J.B.)

Barcelona

L'arquebisbe presideix el pelegrinatge a Lourdes

■ Més de 200 joves escolars van animar els diversos actes programats

BARCELONA.— L'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de les diòcesis de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa va celebrar el seu pelegrinatge 142è del 22 al 26 de juny, presidit per l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach, que va acompanyar espiritualment i pastoralment els pelegrins tots els dies de l'estada a Lourdes i va viatjar en el tren acompanyant els malalts.

Mons. Martínez Sistach va acompanyar espiritualment i pastoralment els pelegrins.

Van participar en aquest pelegrinatge 1.080 pelegrins, entre els quals cal destacar els més de 200 joves escolars, que amb la seva alegria i ganes de servir van animar els diversos actes programats. També cal esmentar la presència significativa de 15 preveres, entre els quals hi havia el consiliari diocesà de l'Hospitalitat, Mn. Andreu Oller, quatre diaques, un grup de seminaristes i nombrosos religiosos i religioses, així com els hospitalaris i hospitalàries, que van ajudar en el bon desenvolupament del pelegrinatge.

Els pelegrinatges a Lourdes de l'any 2007 estan centrats en el lema «Deixeu-vos reconciliar amb Déu», escollit pel santuari. Per això, els pelegrinatges d'aquest any tenen un doble objectiu. El primer, i més fonamental, és el de reconèixer-nos pecadors i necessitats de l'amor i del perdó de Déu. I alhora adonar-nos que és Ell, a través de Jesucrist, qui ens surt a trobar. Ell posa els mitjans i s'atansa a nosaltres perquè ens reincorporem sempre de nou a la seva comunió. A Lourdes tot està disposat per trobar tots els punts de partida possibles amb vista a iniciar un camí de conversió. Entre aquestes iniciatives, es té una cura especial de la celebració del sagrament del perdó, com el camí eclesial i principal per sentir-nos estimats i perdonats per Déu.

El segon objectiu és invitar els pelegrins a la celebració jubilar del 150è aniversari de les aparicions de la Mare de Déu a santa Bernadeta Soubirous, que

s'escau l'any vinent. A Lourdes ja ha començat la preparació espiritual per rebre el do del jubileu, que és la gràcia d'entrar en una major comunió amb Déu.

En comunió amb aquests dos objectius, l'arquebisbe de Barcelona, el dia de l'arribada, va dirigir unes reflexions als pelegrins sobre el lema «Deixeu-vos reconciliar amb Déu». El dissabte 23 de juny va presidir una eucaristia a l'altar de l'esplanada per a tot el pelegrinatge i, a l'Accueil, va dinar amb els malalts. A la tarda també va presidir una celebració del sagrament de la reconciliació i va participar en la processó de les torxes. L'endemà, diumenge 24 de juny, va presidir la missa per als pelegrins de diversos països a la basílica de Sant Pius X i la processó del Santíssim.

El dilluns dia 25 va presidir la missa de la Mare de Déu de Lourdes, a la gruta, en la qual va concelebrar també Mons. Carles Soler Perdigo, que presidia el pelegrinatge de la diòcesi de Girona. Malgrat la pluja insistent que va acompanyar la celebració, cap dels membres del pelegrinatge no es va voler perdre aquest moment tan esperat.

El proper pelegrinatge a Lourdes, el 143è, és previst del 12 a 16 d'octubre vinent. Les inscripcions es podran fer a l'Hospitalitat de Barcelona del 5 de setembre al 4 d'octubre, els dimecres i dijous, de 17 a 20 h. La seu de l'Hospitalitat és al carrer Consell de Cent, 224-228, 08011 Barcelona, tel. 934 874 009 i fax 932 153 126. (C.C.)

La Jornada de Psicologia de la Religió tracta el tema de la mort

BARCELONA.— El 30 de juny passat la Fundació Vidal i Barraquer, institució dedicada a l'àmbit de la salut mental des del 1964, va acollir la VII Jornada de Psicologia de la Religió. L'objectiu d'aquesta jornada és explorar i descriure la realitat psicossocial dels religiosos a Catalunya centrant-se en alguns aspectes de la seva identitat cristiana i humana en un temps de canvi a causa de la secularització d'Europa. Aquest any s'ha tractat el tema *Espiritualitat en el procés de morir i en el dol?*

El Dr. Benito, durant la seva intervenció.

Durant la jornada es van pronunciar diferents conferències a càrrec del Dr. Jorge L. Tizón, psiquiatra i psicoanalista; del Dr. Enric Benito, oncòleg; del Dr. Josep Giménez, s.j., teòleg; de Maite Valls, psicòloga, i de Montserrat Palanques, psicòloga. Van tractar assumptes com la mort digna, la teologia de la mort o l'espiritualitat i la mort. El Dr. Benito va pronunciar una conferència titulada *El dret a una mort digna: lliçons que podem aprendre acompanyant els que moren*. L'oncòleg i coordinador de la Unitat de Cures Pal·liatives de l'Hospital Joan March de Mallorca es va basar especialment en la seva experiència humana en el tracte amb persones que s'apropen al desenllaç final.

Partint del concepte inicial de les cures pal·liatives que neix als anys seixanta a Anglaterra en un grup d'infermers cristians, el Dr. Benito va desglossar les actituds que des de la seva posició de metge i persona observa tant en els malalts terminals com en els acompanyants.

El Dr. Benito va destacar la importància de la bona mort i en quines circumstàncies es produeix. El malalt que s'apropa a la mort ha de poder completar el procés que ha viscut i saber que efectivament s'està morint. En aquest sentit, va remarcar que «no podem robar la consciència de morir». Igualment el Dr. Benito va comparar aquelles persones que pateixen una mort precedida per la confusió, pel caos, pel deliri, amb d'altres que es poden considerar propietàries de la seva mort, que l'han elaborada al llarg de la vida. Així, doncs, «la mort no té tant a veure amb les creences com a aspecte cognitiu, sinó amb les vivències. Com més coherent ha estat la nostra vida, més pau sentim en morir». «Les creences», va afegir l'oncòleg, «poden també dificultar el pas de la mort, per exemple, en aquelles persones que tenen molta por de l'infern».

El metge mallorquí ha tingut sovint l'oportunitat de parlar sincerament amb malalts que pràcticament arriben per morir a l'hospital Joan March. És per això que ha pogut confeccionar una llista amb les necessitats dels malalts moribunds entre les quals val la pena esmentar la sensació de ser atesos per experts, l'acompanyament per part de persones estimades, l'autonomia o la descàrrega emocional. Aquesta

descàrrega emocional, que freqüentment significa fer les paus amb la pròpia història, és una gran ajuda per fer aquest pas definitiu. El fet de perdonar, de mostrar una estimació o de manifestar un agraïment propicia un espai de pau i de confiança on la persona malalta pot abandonar-se serenament a la mort, i minvar fins i tot el dolor físic i psicològic.

Però el traspàs d'una persona no és només un moment difícil per al qui marxa definitivament del nos-

tre costat sinó també per als qui l'estimen o l'acompanyen en el procés. Segons el coordinador de la Unitat de Cures Pal·liatives de l'Hospital Joan March de Mallorca, calen tres qualitats per acompanyar adequadament un malalt: equanimitat, per tal d'implicar-nos en el dolor del pròxim però sense deixar que ens depassi; compassió, acostant-nos-hi moguts pel cor per ajudar-lo com el bon samarità; i invocació, demanant ajuda a allò de més sagrat per facilitar el pas. Així doncs, per al Dr. Benito cal una actitud bàsica davant del misteri de la mort. «Hem de mirar d'acostar-nos-hi per veure què és», i evitar el concepte mèdic que «mort és igual a fracàs». Cal constatar amb humilitat que la mort és un fenomen natural i no un drama; que és una experiència de maduresa i de creixement personal, que interpel·la tant la persona moribunda com les persones del seu voltant.

Les jornades, que altres anys han tractat temes com la mística o la sexualitat, volen donar una empenta al binomi religió i psicologia que en altres països es desenvolupa amb força des de fa dècades, segons va manifestar l'organitzador d'aquestes jornades, el Dr. Carles Pérez Testor. Així, actualment, es fan relectures de Freud amb una càrrega espiritual important alhora que la idea que «creure és una malaltia» queda com un pensament absurd. (Mònica García)

VOLEU DONAR SENTIT A LA VOSTRA VIDA?

Us hi ajudaria una trobada amb Déu.

EXERCICIS ESPIRITUALS

Dirigits per un sacerdot de la Unió Sacerdotal Lumen Dei. Inspirats en sant Ignasi, en règim d'internat i silenci.

14 - 15 DE JULIOL
(Entrant el dia 13 a la nit)

Tel. 933 013 194

c/ Xuclà, 19 - 08001 Barcelona
Recessos externs els 2ns diumenges de cada mes

Barcelona

Vint anys lluitant contra la tortura

■ L'ACAT (Acció dels Cristians per l'Abolició de la Tortura) reuneix cristians de totes les confessions

BARCELONA.— Catalunya, i més concretament la ciutat de Barcelona, és una de les comunitats capdavanteres en el nombre de denúncies per tortura, tal com es desprèn de l'informe que elabora anualment la Coordinadora per a la Prevenció de la Tortura. Amb motiu de la celebració del seu 20è aniversari a Catalunya, l'ACAT (Acció dels Cristians per l'Abolició de la Tor-

tura) ens recorda que els cristians, seguidors d'un home que va ser torturat i executat, hauríem de ser justament els primers de denunciar els casos de vulneració dels drets humans que tenen lloc a les comissaries, a les presons, als corredors de la mort, als centres d'internament d'immigrants...

L'ACAT (Acció dels Cristians per l'Abolició de la Tortura), establerta actualment en 28 països, és una associació ecumènica que reuneix cristians de totes les confessions per lluitar per l'abolició de la tortura i la pena capital. Té estatut consultiu a les Nacions Unides i al Consell d'Europa. Va arribar fa vint anys a Barcelona, concretament al monestir de les benedictines de Sant Pere de les

Puel·les, on té la seva seu, i des d'allí es va estendre arreu de Catalunya i de l'Estat espanyol. Els seus orígens, però, es remunten a la dècada dels setanta, quan dues dones protestants, Hélène Engel i Edith du Tertre, trasbalsades pels relats de la tortura durant la guerra del Vietnam, decideixen sensibilitzar les Esglésies cristianes davant de l'escàndol de la tortura. Indignades pel silenci dels cristians, constitu-

eixen un grup ecumènic a fi d'alertar totes les Esglésies. Va ser així com el 16 de juny del 1974, unes quaranta persones es van reunir a Versalles i van fundar l'ACAT.

La pregària constitueix el fonament de l'ACAT, que veu en els més petits, en els torturats, en els pobres d'aquest món la imatge de Jesucrist, torturat i executat a la creu. «Cada ésser humà, doncs, és volgut per Déu com un fi digne de respecte i d'atenció, i com a tal té un valor absolut», propugna l'ACAT. «De la mateixa manera que la pregària de l'Església s'eleva a Déu sense descans mentre Pere és a la presó (Fets 12), la pregària dels membres de l'ACAT sosté a distància els torturats, englobant-los en la immensa pregària universal. Aquesta oració de súplica i d'intercessió pels torturats de tots els règims té en compte els torturadors, víctimes, ells també, de sistemes monstruosos que els deshumanitzen. Aquesta pregària posa barreres a l'espiral de venjança perquè desterra l'odi.»

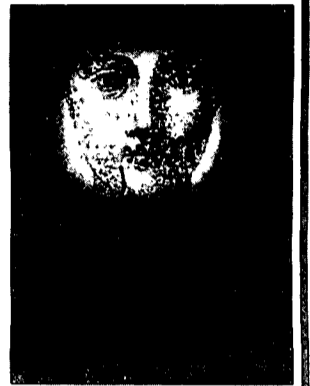
Defensar la dignitat de tota persona

Gemma Figueras, membre de l'ACAT, recorda que els cristians hem de defensar la dignitat de tota persona, ja que malgrat les circumstàncies que l'han portada a fer el mal, té la possibilitat de convertir-se i de canviar. «Amb la tortura, amb els règims

ACAT informa

Octubre-Novembre-Desembre 2006

Butlletí 79

En record
d'Anna
Politkovskaya,
assassinada
per defensar
els drets
humans

Xavier Pons

■ L'OPERACIÓ ESTANY ■ TXETXENIA, UN CONFLICTE
CELDAT ■ ANNA POLITKOVSKAYA: ÚLTIMA ENTREVISTA,
ÚLTIM ARTICLE ■ UN SENTIMENT MOLT VIU DE
PÈRDUA ■ COM TREBALLA L'ACAT? LA CARPETA
PEDAGÒGICA ■ ESGLÉSIA I DRETS HUMANS ■

ACAT, Angl. 55, 08017 Barcelona
Tel.: 93 203 89 11, Fax: 93 203 48 30, Ctl.: acat@pangea.org
Web: http://acat.pangea.org

A través del seu butlletí, l'ACAT denuncia les situacions d'injustícia.

penitenciaris rigorosos, amb la pena de mort, li prens aquesta possibilitat», afirma.

«La pregària, les crides urgents i les altres activitats que organitza l'ACAT creiem que són un bon mitjà per sensibilitzar la societat davant de la tortura i de la pena de mort.» Per aquest motiu, Gemma Figueras manifesta la seva sorpresa perquè a la llista de socis de l'ACAT hi hagi tan poques parròquies. «Com a comunitat podrien sensibilitzar moltes persones i fer més pressió per evitar la vulneració dels drets humans», afirma. De fet, com més crides urgents es facin, més influència poden tenir a l'hora d'evitar tortures o que s'apliqui la pena de mort.

Així com també fan altres associacions, l'ACAT pressiona els governs a través de crides urgents. La crida urgent explica primerament la situació del país de què es tracta, exposa el cas concret pel qual cal intervenir i després proposa la carta que cal dirigir al govern d'aquell país.

Tot plegat amb l'objectiu de donar veu a tantes persones arreu del món que veuen vulnerats els seus drets més bàsics. Perquè la realitat, conclou Gemma Figueras, és que la tortura i la violència, lluny d'anar a menys, s'estan convertint en un mal endogàmic. «Actualment, la por del terrorisme i la lluita per eradicar-lo poden arribar a justificar la tortura. Més de la meitat dels governs del món la utilitzen en nom de la seguretat i, amb aquest fi, sembla que tot s'hi valgui i que la dignitat humana perdi tot valor.»

Carme Munté

Jornades contra la Tortura

Amb motiu del seu 20è aniversari, l'ACAT (Acció dels Cristians per l'Abolició de la Tortura) organitzarà unes Jornades contra la Tortura els dies 19 i 20 d'octubre al Palau de la Virreina de Barcelona i en el marc del Dia Internacional contra la Pena de Mort.

Les jornades, estructurades en taules rodones, comptaran amb les aportacions destacades de Josep M. Terricabras, filòsof; d'Emili Chalaux, president de l'ACAT-Catalunya/Espanya; d'Emilia Bea, advocada; d'Iñaki Rivera, director de l'Observatori del Sistema Penal i els Drets Humans de la Universitat de Barcelona; de Begoña Sánchez, portaveu de SOS Racisme de Catalunya; de Lluïsa Domingo, advocada, i de Carmen González, advocada argentina i esposa de desaparegut. També hi haurà una taula rodona amb les vivències de víctimes i de familiars de torturats.

Les Jornades contra la Tortura acabaran amb la projecció del documental *Tortura, més enllà del dolor*, guanyador del premi Unda al Festival de Televisió de Montecarlo, i amb un debat que comptarà amb la participació del seu realitzador, Ricard Belis.

D'altra banda, com cada any l'ACAT organitza pregàries solemnes amb motiu del Dia Internacional contra la Pena de Mort (el 10 d'octubre a la comunitat cristiana de l'església evangèlica de Santa Coloma de Gramenet) i en el marc de l'aniversari de la Declaració Universal dels Drets Humans (10 de desembre).

Finalment, altres actes que tindran lloc pel 20è aniversari de l'ACAT seran un festival gospel al monestir de Sant Pere de les Puel·les i una exposició a l'entrada de l'església protestant de Barcelona Centre. També és previst publicar un document commemoratiu d'aquests vint anys.

GIRONA

Comencen les festes jubilaris de la Mare de Déu de la Misericòrdia

CANET DE MAR.— El santuari de la Mare de Déu de la Misericòrdia de Canet de Mar celebra aquest 2007 els 150 anys de la benedicció i 100 de la consagració del santuari; els 100 anys de la coronació canònica de la Mare de Déu de la Misericòrdia; i els 50 anys de la benedicció de les campanes i de la proclamació com a patrona de la comarca del Maresme. Les festes jubilaris van iniciar-se el 10 de juny, festa de Corpus, amb un concert de l'Escola de Música al santuari. L'escriptor Vicenç Villatoro, vinculat familiarment amb Canet, serà l'encarregat de fer el pregó, el diumenge 26 d'agost. Faran de presentadors dos periodistes fills de Canet: Carme Ros i Toni Cruanyes. Del 30 d'agost fins al 7 de setembre es farà la tradicional novena, en la qual participaran els abats de Montserrat i Poblet i set bisbes: Joan Godayol, Agustí Cortés, Josep Àngel Saiz, Jaume Traserria, Joan Carrera, Carles Soler i Lluís Martínez i Sistach, que presidirà una missa el dia 8. Les festes jubilaris s'acabaran el dia 10 de novembre, en què es compliran els cent anys, dia per dia, de la coronació de la Mare de Déu. (C.S.)

ACCIÓ DELS CRISTIANS PER
L'ABOLICIÓ DE LA TORTURA

Angl. 55
08017 Barcelona
Tel. 932 038 915
a/e: acat@pangea.org
http://acat.pangea.org

Lleida

Final de curs del Secretariat Interdiocesà de Catequesi

LLEIDA.— La casa d'espiritualitat de Lleida va acollir els dies 25, 26 i 27 de juny la trobada de final de curs del Secretariat Interdiocesà de Catequesi. S'hi van aplegar els delegats de Catequesi de

totes les diòcesis de Catalunya i les Illes, amb la secretària Montserrat Oriol, de Barcelona, i la delegada de Catequesi de Lleida, Roser Garcia, com a amfitriona de la trobada.

Tretze van ser els delegats que van participar en la trobada, alguns d'ells preveres, altres religiosos i laics i laiques, imatge de la riquesa i de la pluralitat de l'Església. El bisbe de Tortosa i administrador apostòlic de Lleida, Xavier Salinas, que és alhora el president del Secretariat Interdiocesà de Catequesi, també es va fer present en bona part de la trobada.

Durant els tres dies de trobada els delegats van compartir experiències i van reflexionar sobre el document de la Conferència Episcopal Francesa dedicat a l'orientació de la catequesi. Els responsables de la catequesi de les diòcesis de Catalunya i les Illes van valorar com a summament important el despertar religiós dels infants i van dir que la família hi ha de contribuir, ja que l'espai familiar és l'eix transversal necessari i important per a una bona catequesi dels nostres infants i joves. Els delegats van incidir en la importància de l'evangelització al nostre món i van dir que la catequesi és, o hauria de ser, un puntal vital d'aquesta evangelització.

Així mateix, a la trobada es va fer la presentació d'un treball d'estudi i de reflexió sobre la catequesi a deu anys vista del directori general de catequesi i sobre quina ha estat la seva incidència en l'espai catequètic.

La trobada també va servir per conèixer els principals monuments de

Els delegats de Catequesi amb el bisbe Xavier Salinas.

Lleida. Van començar per la mateixa casa que els allotjava, al complex de la restaurada Acadèmia Mariana, seu de la patrona de la ciutat. Tots els participants, acompanyats per Mn. Jesús Tarragona, delegat de Patrimoni de la diòcesi de Lleida, van fer una visita cultural a la Seu Vella, l'antiga catedral dels lleidatans, i van visitar l'església romànica de Sant Llorenç, el segon monument de la ciutat, on van celebrar l'Eucaristia. El Secretariat Interdiocesà de Catequesi va aprofitar la trobada de final de curs per tal de preparar la Jornada Interdiocesana de

Formació de Catequistes, que tindrà lloc a Tarragona els dies 9, 10 i 11 de novembre. També es van citar per a la següent convocatòria del Secretariat, que va tenir lloc els dies 3, 4 i 5 de juliol a Vic, per tal d'assistir a les VI Jornades Interdiocesanes de Catequesi.

La delegada de Catequesi de Lleida va valorar molt positivament aquesta trobada de final de curs i la bona impressió que tots els participants es van emportar de la nova casa d'espiritualitat de Lleida, on van ser molt ben acollits.

Jordi Curcó

Nova convocatòria del Concurs dels Fanalets de Sant Jaume

LLEIDA.— L'Agrupació Ilerdenca de Pessebristes ha convocat el LXVI Concurs dels Fanalets de Sant Jaume. Els concursants hauran de presentar els seus fanalets el dilluns 16 de juliol, de les 18 a les 20 h a la seu de l'entitat, la capella del Peu del Romeu, al carrer Major de Lleida. Allí quedaran exposats fins al 24 de juliol, quan participaran en la tradicional Romeria dels Fanalets, que sortirà a les nou del vespre de davant de l'església de la Mare de Déu del Carme. (J.C.)

En DVD una obra de teatre sobre Francesc Castelló

LLEIDA.— L'obra teatral *Francesc Castelló i Aleu visqué estimant i morí perdonant*, de la qual és autor el franciscà Francesc Gamissans, ha estat editada en DVD. L'enregistrament ofereix la representació d'aquesta obra a càrrec del Grup Teatral Toar, efectuada a l'escenari del Teatre de l'Acadèmia Mariana el 29 d'octubre del 2006, amb motiu de la seva inauguració. Podeu encarregar aquest vídeo trucant al tel. 973 268 628. (J.C.)

Edició del llibre «Esperanza. Una vida, un mensaje»

LLEIDA.— Les religioses Missioneres Esclaves del Cor de Maria, fundades per la lleidatana Esperanza González, han editat el llibre *Esperanza. Una vida, un mensaje*, que pretén apropar, especialment als més joves, la vida i el testimoni de la M. Esperanza i de la seva congregació. La publicació es deu als textos d'Alejandro Viñas i als magnífics dibuixos de Valeria Mesina, completat amb altres il·lustracions i fotografies. Podeu sol·licitar aquesta publicació a la residència del Cor de Maria i casa mare de la congregació, a l'avinguda de Catalunya n. 14 de Lleida o bé al tel. 973 269 351. (J.C.)

El metropolita Pop celebra la festa de Sant Joan amb els ortodoxos romanesos

LLEIDA.— El diumenge 24 de juny, la parròquia romanica ortodoxa de Lleida va rebre la visita del bisbe metropolita resident a París Iosif Pop, per tal de celebrar amb aquesta comunitat la festa del seu patró, el naixement de sant Joan Baptista. Aquest prelat té sota la seva jurisdicció les comunitats de l'Església ortodoxa de cinc països europeus: Suïssa, França, Itàlia, Irlanda, Anglaterra i Espanya amb Portugal.

El metropolita va ser rebut davant de la catedral nova pel P. Daniel Simón, sacerdot ortodox resident a Lleida i que atén espiritualment els grups d'immigrants cristians ortodoxos que viuen i treballen a Lleida i comarques.

Esperaven el metropolita un bon nombre de romanesos catòlics i els infants anaven amb el vestit típic d'aquell país. Un carruatge amb cavalls, tal com és tradició en aquesta confessió cristiana, esperava el bisbe, que es va traslladar a l'església de la Mare de Déu del Carme. Allí

va ser rebut pel rector i director del Secretariat d'Atenció Pastoral als Immigrants, Mn. Joan Mora, que portava a les mans l'evangelari ortodox, que va ser venerat immediatament pel metropolita.

Tot seguit a l'interior del temple, preparat amb tota solemnitat i guarnit amb les icones de Crist i de Maria, va tenir lloc una llarga i solemne celebració litúrgica amb ritu ortodox, que va comptar amb l'assistència d'uns 300 romanesos ortodoxos de Lleida i comarques, entre ells una representació de l'Associació de Joves Ortodoxos Nepsis. Finalitzat l'acte religiós, als locals parroquials va tenir lloc una conferència amb projecció audiovisual dedicada a Romania i un festival infantil a càrrec dels nens i nenes de la comunitat ortodoxa. Per acabar la visita del metropolita i per honorar-lo, la comunitat de romanesos ortodoxos va homenajar el bisbe amb un dinar de germanor. (J.C.)

La celebració va tenir lloc a l'església de la Mare de Déu del Carme.

«Fills estimats! També avui, amb gran goig al meu cor, us convido a la conversió. Fills, no oblideu que tots vosaltres sou importants en aquest gran pla que Déu guia a través de Medjugorje. Déu vol convertir tot el món i cridar-lo a la salvació i al camí cap a Ell, que és el principi i la fi de tot ésser. De manera especial, fills, us convido a tots des de la profunditat del meu cor: obriu-vos a aquesta gran gràcia que Déu us dona a través de la meua presència aquí. Us vull agrair a cadascun de vosaltres pels vostres sacrificis i pregàries. Estic amb vosaltres i us beneixo a tots. Gràcies per haver respost a la meua crida!»

Missatge de la Reina de la Pau, 25 de juny del 2007

Subscripció bimestral gratuïta *Eco Mª Reina de la Pau: «Amics de Medjugorje»*

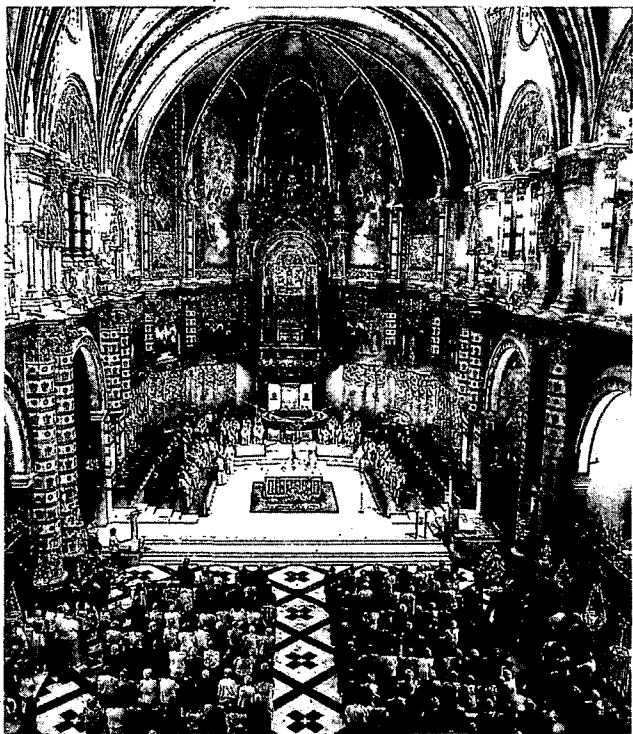
C/ Carme, 11 - 08700 IGUALADA (Barcelona) Pelegrinatges Medjugorje: Sandra Barisic Tel. i Fax 936 650 653

<http://www.medjugorje.hr>

<http://www.ecodimaria.net>

Cada
diumenge

La Missa Conventual
de Montserrat
en directe
a les 11 del matí

ràdio
principat

□ Barcelona 106.6	□ Tortosa 90.1	□ Lleida 91.5
□ Tarragona 100.6	□ Garraf 96.8	□ Cerdanya 104.4
□ Catalunya Central 93.7	□ Vic 91.3	□ La Seu d'Urgell 105.0
□ Girona 103.4	□ Andorra 107.5	

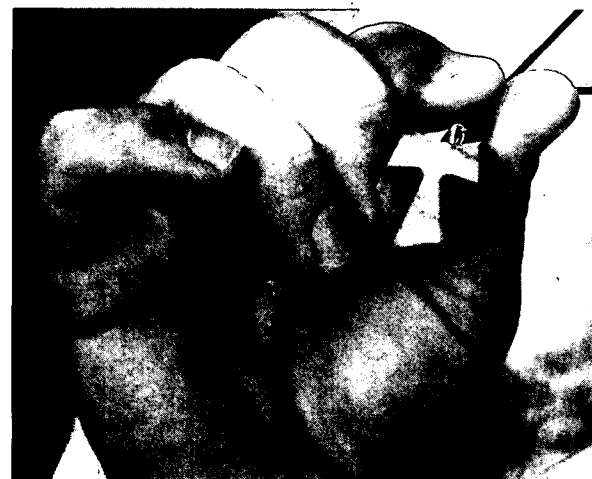
www.radioestel.com

Sant Feliu de Llobregat

Romiatge anual de l'Orde Franciscà Seglar a Montserrat

■ La trobada de les 19 fraternitats catalanes va tenir lloc el 17 de juny passat

MONTSERRAT.— La trobada anual a Montserrat de les 19 fraternitats franciscanes seglars de Catalunya, que va tenir lloc el 17 de juny passat, es va iniciar a les 11 del matí al Camí dels Degotalls, per retre homenatge a sant Francesc. Van assistir-hi també el ministre provincial dels franciscans menors, fra Francesc Vilà, de les germanes clarisses del monestir de Vilobí, així com amics i simpatitzants de sant Francesc. La celebració es va iniciar amb joia cantant tots junts: «Poble de Déu, poble en marxa; junts fem camí. Poble de Déu, Església que avança: el Regne ja és aquí.»

La tau franciscana, símbol de l'OFS.

Després de l'acollida fraterna i la benvinguda, la germana ministra de l'OFS de Catalunya, Maria Cambray, va exposar molt clarament i breument el treball que s'havia realitzat en el curs que finalitzava. Va remarcar les trobades mensuals de formació durant el curs i, sobretot, va incidir en el projecte del trienni 2007-2010. Cambray va convidar a fer una reflexió interna, dins de cada fraternitat local, per analitzar la seva situació particular. També va insistir en la importància d'acompanyar aquest procés, per poder recollir les seves idees i així aconseguir una millor vivència i sentit de pertinença a l'orde. «Cal poder viure i testimoniar el nostre carisma franciscà —va afirmar—: viure l'Evangeli enmig del món i ser llevat i sal al nostre voltant.»

A continuació les fraternitats de Cerdanyola i Sabadell, responsables l'organització de l'homenatge, van exposar els trets més importants de la vida de santa Isabel d'Hongria, patrona de l'OFS, amb motiu de la celebració, enguany, del VIII centenari del seu naixement (1207-2007). Van remarcar els trets més importants de la seva curta vida: Isabel, princesa d'Hongria, va deixar els seus atributs de princesa, i renunciant a tot, va esdevenir una penitent franciscana, enamorada de l'espiritualitat de Francesc d'Assís, per mitjà dels franciscans menors, que es van establir a Eisenach, un poble que es dividia des del castell Wartburg, on ella residia. Va viure doncs, d'una forma radical l'Evangeli, va fer el compromís de penitent franciscana en la petita església del frares franciscans d'Eisenach. I és en aquesta església on va professar solemnement Isabel, el Divendres Sant, el 24 de març del 1228, juntament amb dues serventes fidels que la van seguir en el seu exili.

Es van exposar també els trets de la seva profunda espiritualitat: el seu despreniment, el seu desig de pobresa, la seva dedicació als necessitats i malalts (ella mateixa en tenia cura), la seva renúncia a tot el que havia tingut quan vivia al castell Wartburg. I era tant profunda la seva espiritualitat i la seva conformitat amb la voluntat de Déu, que va fer cantar un *Te Deum* a l'església dels framenors quan la van foragitar del castell Wartburg amb les mans buides, a la mort del seu marit Lluís, mort en la croada de l'any 1227. A cada exposició es va intercalar amb un cant adient al

tema exposat. A la una del migdia, les fraternitats es van retrobar de nou a la basílica per a la celebració de l'Eucaristia, que va ser presidida per qui ha estat enguany l'assistent espiritual de l'OFS de Catalunya, fra Miguel Campillo, i concelebrada per altres frares: Francesc Vilà, Josep Manuel Vallejo, Josep Gendrau, Francesc Linares, Josep M. Segarra i Miquel Colom.

La basílica es va omplir i amb un gran silenci, va començar l'eucaristia. Van col·laborar-hi els germans de l'OFS en les lectures i les pregàries, dirigint els cants la germana Mari Ferreira, i fra Josep Manuel va proclamar l'Evangeli. En l'homilia fra Miguel Campillo va destacar el sentit de l'Evangeli que s'acabava de llegir sobre el perdó, quan Jesús lloa la dona pecadora que li ungia els peus amb perfum, i els hi besava i els hi eixugava amb les llàgrimes que vessava (Lc 7,36-8,3).

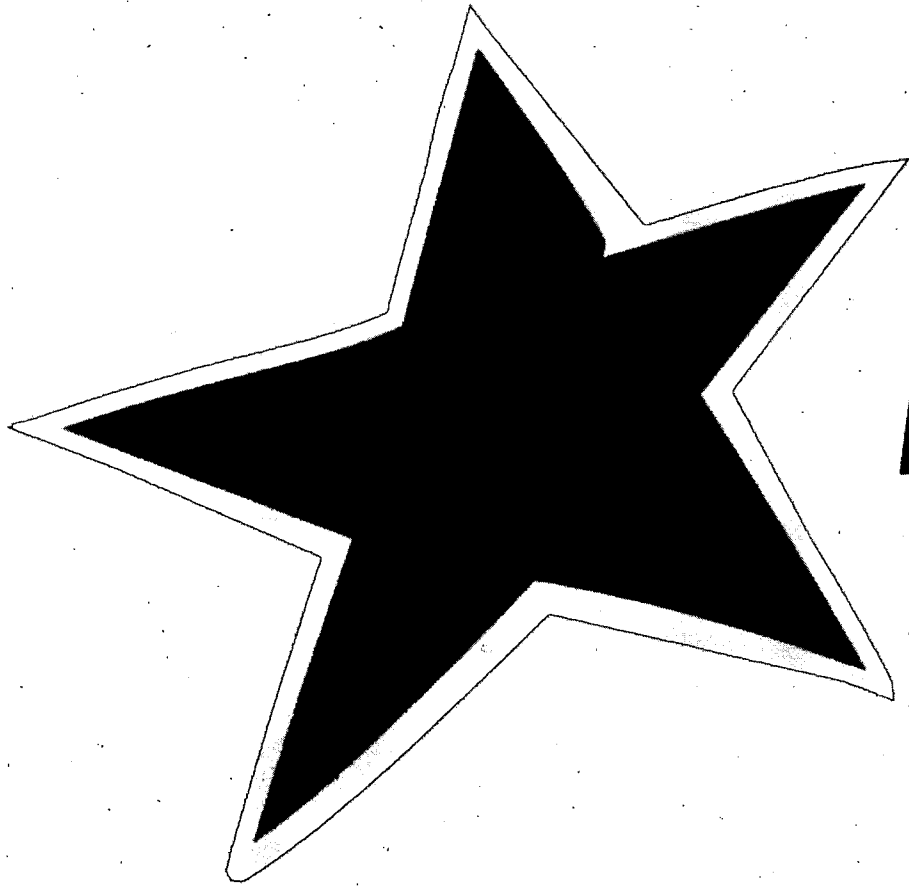
Campillo va remarcar la importància del perdó, de la tendresa, de la manera com es fan i es diuen les coses, tan importants en la convivència franciscana. «Cal seguir Jesús amb fidelitat i coherència —va dir—, com ho va fer sant Francesc; i és que sant Francesc es va identificar tant amb el Crist pobre i crucificat que el Senyor li va fer la gràcia de deixar-li gravats els estigmes al seu cos.»

Després de l'eucaristia tothom va tenir temps lliure per dinar, passejar, fer visites..., així com per compartir amb els germans la joia de l'encontre fratem i el desig de trobar-se de nou l'any vinent.

M. Remei Garcia, o.f.s.

La trobada es va iniciar amb un homenatge a sant Francesc d'Assís.

ràdio estel

la ràdio amable

- Barcelona 106.6
- Tarragona 100.6
- Catalunya Central 93.7

- Girona 103.4
- Tortosa 90.1
- Garraf 96.8
- Vic 91.3

- principat
ràdio
- Lleida 91.5
- Cerdanya 104.4
- Seu d'Urgell 105.0
- Andorra 107.5

Itineraris per terres de parla catalana

■ La filosofia de l'associació PAS és recórrer les entranyes dels Països Catalans per potenciar la vertebració dels nostres municipis

L'associació PAS: Amics del Camí-Serveis de Participació i Sostenibilitat té com a principal objectiu el desenvolupament del projecte del Camí, una ruta amb similituds amb la de Sant Jaume de Galícia que recorre la cultura, la història, la natura i l'esperit de

les terres de parla catalana. Suposa l'oferta d'un turisme desestacionalitzat i descentralitzat per tal de peregrinar de poble en poble tot coneixent-ne les peculiaritats així com la riquesa cultural, paisatgística i humana.

El projecte del Camí va adreçat a tothom. Qualsevol persona hi pot participar d'una manera o d'una altra. Per definir l'itinerari d'una comarca es fan reunions de caire participatiu on la gent de l'indret és convidada a dir i a decidir per on es passa amb la finalitat de resseguir els llocs més interessants, tot recuperant camins i potenciant-los. Un cop definida la ruta, i abans de la senyalització definitiva, des del PAS s'organitzen caminades de reconeixement obertes a tots els públics i guiades per gent de cada zona. L'itinerari sol ser de dificultat baixa i d'uns 10 o 15 km al dia assequibles per qualsevol persona.

El Camí recorre els principals «tresors» dels territoris de parla catalana, dibuixant una mena de «8» irregular, a més de múltiples circuits brancals connectats amb el camí troncal, de manera que a llarg termini tots els municipis hi puguin estar enllaçats. El recorregut concret de cada comarca és definit per les persones i institucions del mateix territori de manera consensuada. Un projecte que es va construint i creixent pas a pas, tram a tram, poble a poble.

L'associació PAS es va constituir, com a entitat registrada, la primavera de l'any 2005. «La primera llavor del Camí, però, va néixer el 2003, a partir de la intuïció que a la nostra terra i a la gent que hi vivim ens podria anar molt bé disposar d'un recorregut d'aquesta naturalesa. La primera caminada de reconeixement es va fer l'estiu del 2004, de Prada de Conflent al Canigó. Aquest estiu farem la 27a caminada», explica Lluís Planes, director-coordinador de PAS: Amics del Camí-Serveis de Participació i Sostenibilitat.

«Hem pogut veure —afirma Planes— un progrés constant en els Amics del Camí. Es tracta d'una entitat molt lligada amb la gent que viu i estima aquestes terres, des de la Catalunya Nord i Andorra fins al sud del País Valencià, des de la Franja de Ponent fins a les Illes Balears, Pitiüses i

Foto: PAS-Amics del Camí

Molts recorreguts fomenten la comunió amb la natura.

l'Alguer.» I afegeix: «De progressos, en dos anys, n'hi ha hagut molts. Un dels més importants és el suport que ens ofereixen les administracions públiques per finançar una part de la realització del Camí o la propera guia en paper que s'editarà del tram del Montseny (el tram més avançat al Principat). El progrés més gran ha estat el de contactar i tractar amb tantes i diverses persones i saber-les engrescades per la seva terra, el seu lloc i la seva gent en una mena de fraternitat que omple molt.»

Criteris del recorregut

Cada tram té els seus trets característics, dins del marc de la gran riquesa que hi ha arreu dels Països Catalans. Els criteris que fa servir el PAS per definir per on passa el trajecte per cada comarca són aquests:

- Caps de comarca i nuclis de població.
- Allotjaments (albergs, hostals, refugis, parròquies, monestirs, casals, pavellons municipals...).
- Patrimoni arquitectònic (catedrals, tem-

ples, ermites, palaus, castells...), històric (jaciments paleontològics o arqueològics) i cultural (danses i músiques tradicionals, gastronomia i productes artesanals autòctons, particularitats dialectals de la llengua catalana, etc.).

- Centres espirituals (monestirs, convents, parròquies, comunitats...).
- Tradicions i costums diversos, com ara pelegrinatges, festes locals, aplecs, fires o mercats.
- Fauna i flora.
- Personatges públics rellevants (poetes, escriptors, polítics, músics, artistes...).
- Activitats econòmiques actuals i històriques (vi, mineria, conreus específics) i elements artesanals (cabanes de pastors, pous de glaç, carboneres).
- Iniciatives i moviments socials d'innovació social: en defensa del territori, de la cultura i de la llengua, per la pau i la solidaritat, en favor de l'economia social (cooperatives de consumidors) i del comerç just, etc.

Entre les entitats adherides al Camí cal esmentar el Centre Unesco de Catalunya,

l'Òmnium Cultural, el Moviment d'Espais Cristians-Fundació Pere Tarrés, la Fundació Mare de Déu del Mont o la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya, així com nombrosos centres d'estudis comarcals, centres excursionistes, ateneus populars, etc. Les properes activitats que es duran a terme són unes rutes culturals que tindran lloc per l'Alt Maestrat i els Ports (del 21 al 28 de juliol), per la Baixa Ribagorça i el Pallars Jussà (del 28 de juliol al 3 d'agost) i pel Pallars Jussà (del 2 al 6 d'agost).

La tasca del voluntariat

«A la majoria dels voluntaris se'ls atribueix la tasca de difondre el projecte del Camí, donant-lo a conèixer i convidant a participar-hi tot aquell qui ho vulgui, ja sigui venint a caminades, a les reunions de caire social de definició dels trams d'una comarca o bé sent padrí del Camí (col·laboració econòmica). Aquesta tasca és vital per aconseguir la xarxa de respostes que s'espera en un projecte d'arrelament popular com aquest», comenta Lluís Planes.

Així mateix, el director-coordinador de PAS informa que «de voluntaris, n'hi ha de guies i enllaços d'un territori, que solen ser coneixedors de camins, històries i curiositats del lloc. També es pot col·laborar en tasques tècniques com ara l'elaboració de films audiovisuals, muntatges fotogràfics, tractes amb l'administració pública i altres entitats, assessorament financer i legal, etc. Tothom té la porta oberta a col·laborar en aquest projecte en el grau i la mesura que pugui i vulgui. Els voluntaris es poden inscriure a l'apartat *Apunta't* del nostre web».

Miquel Àngel Codina

PAS: AMICS DEL CAMÍ
 AV. REI EN JAUME, 131
 08440 CARDEDEU
 TEL. 938 444 553
 pas@elcami.org
 www.elcami.org

xarxanet.org

XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Solidaritat amb l'Equador

■ La Fundació Adsis impulsa entre els joves de Catalunya els seus projectes socials a Sud-amèrica

BARCELONA.— Un dels projectes més ambiciosos de la Fundació Adsis a Sud-amèrica se situa a Catzuquí de Velasco, als afores de la ciutat de Quito (Equador), una comunitat rural on es fa un projecte de desenvolupament comunitari que toca aspectes de salut,

d'educació, d'aigua de reg, de projectes de cooperatives, etc. Des de Catalunya, grups de joves vinculats a Adsis s'han abocat en els últims anys en campanyes de sensibilització i de recollida de fons per poder continuar a l'Equador amb diverses iniciatives solidàries.

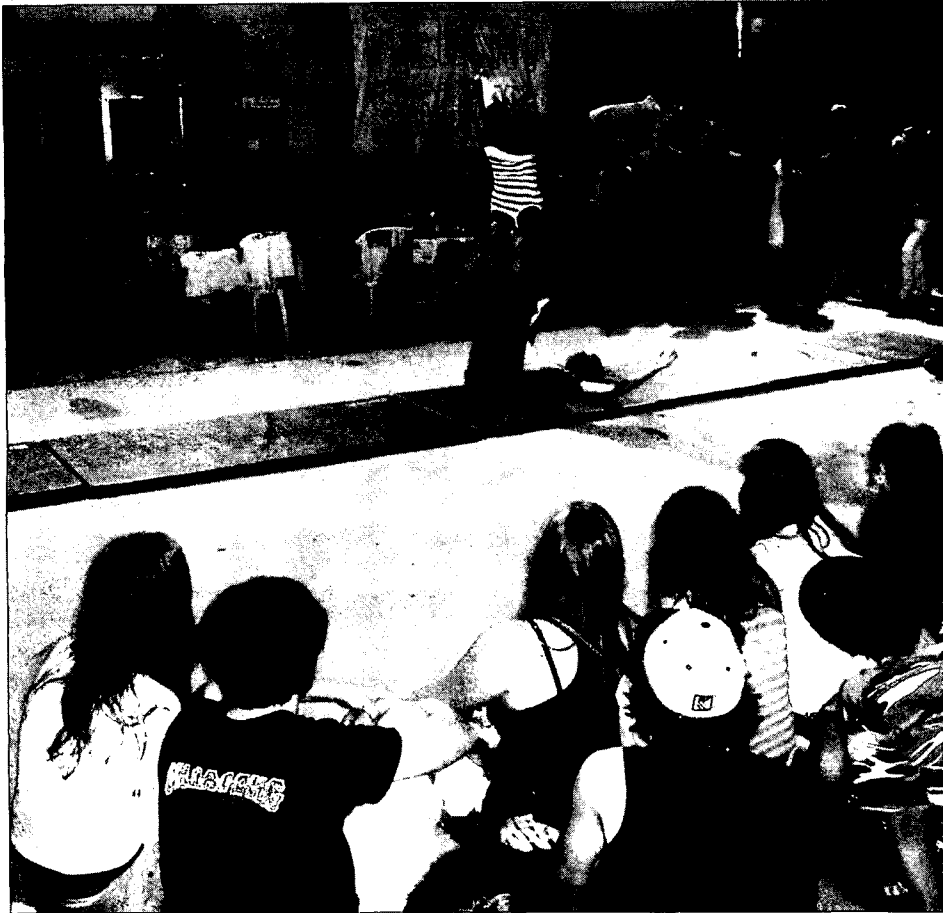
La Fundació Adsis és una ONG que treballa en projectes de desenvolupament comunitari a 6 països d'Amèrica del Sud, a més de tenir projectes d'acció social a 12 províncies de l'Estat espanyol. Un d'ells és el que desenvolupen a Catzuquí de Velasco (Equador), on s'ha implantat un projecte comunitari integral. El 2001 la Fundació va realitzar el documental *Catzuquí de Velasco, el paradís de la cebolla*, per poder trobar recursos econòmics i donar suport al projecte de desenvolupament. En aquest vídeo es visualitza la realitat, les perspectives d'aquesta comunitat rural i l'esforç que fan per millorar la seva situació actual.

Un grup de joves d'entre 16 i 17 anys relacionats amb la Fundació Adsis va veure aquest documental i va voler iniciar una activitat solidària. Així va sorgir el «I sopar-concert solidari», al qual van assistir uns 100 joves, sobretot amics i companys del grup. A partir d'aquesta iniciativa es va començar un projecte de sensibilització en diferents instituts de la zona per tal de poder continuar cooperant amb aquesta comunitat rural.

Actualment, la campanya de sensibilització es fa en cinc instituts de Barcelona —Monturiol, Goya, Carrasco, Verdager, SEK— i compta ja amb diverses etapes ben delimitades.

Etapes de la campanya de sensibilització

La primera etapa consisteix a donar a conèixer la realitat de Catzuquí de Velasco amb una sessió del vídeo per als cursos de quart d'ESO o de primer de Batxillerat.

El sopar-concert solidari es va celebrar enguany al gimnàs municipal de Montbau.

Més informació sobre els projectes de desenvolupament impulsats per la fundació a:

www.fundacionadsis.org

En aquesta primera sessió els joves que van participar al sopar solidari de l'any anterior comparteixen l'experiència amb ells, i aquí es constitueixen els primers grups que estan interessats a participar en la iniciativa. La sensibilitat i la capacitat d'empatia i de generositat dels joves, el repte d'una meta a aconseguir, el protagonisme que se'ls traspassa per dur a terme l'activitat els motiva per poder-hi respondre. «No podem quedar-nos sense fer

res», diuen molts d'ells. Amb el desig clar d'ajudar, se'ls planteja un repte concret, que enguany era el d'equipar la cuina de la guarderia que les mares han construït enguany, que costa entre 2.200 i 2.500 euros.

La segona etapa del treball consta de diverses sessions a l'institut amb aquest primer grup interessat on es dissenyen les accions a dur a terme.

D'aquí s'assoleix una tercera etapa en què els grups dels instituts s'uneixen als locals de la fundació i es posen d'acord sobre quin serà el format d'enguany i les activitats que faran. Concretament, enguany es va programar un campionat de futbol solidari i el sopar concert solidari.

Finalment es va constituir un grup d'uns 30 joves que, distribuïts per comissions, es van responsabilitzar de les diverses àrees de la campanya: futbol, alimentació, entrades, ambientació, comerç solidari, xou amb els grups de música, etc.

Tota la feina dura a terme durant el curs es va concretar al maig. El dia 19 es va fer el campionat de futbol a l'Institut Francisco de Goya, que va prestar les dependències per poder fer-ho, en el qual van participar vuit equips dels instituts, centres, escoles i amics implicats.

El 26 de maig va tenir lloc el sopar-concert solidari al gimnàs municipal de Montbau. Al concert van assistir 350 joves i uns 75 adults. Cada jove sabia clarament quina era la seva responsabilitat i que formava part d'un tot. Cadascun era important en aquesta comensal i tots hi tenien cabuda. Des de la Fundació Adsis, representa tot un privilegi poder ser testimoni de l'entusiasme i de la iniciativa dels joves en una campanya com aquesta.

Finalment, com a colofó, enguany també es va assolir la meta prevista. Es van recollir 2.300 euros per equipar la cuina de la guarderia de Catzuquí de Velasco.

Marta Palomar

Educadora social de la Fundació Adsis

El Banc dels Aliments continua apostant per «embrutar menys per alimentar més»

BARCELONA.— Amb la signatura d'un conveni de col·laboració entre la Conselleria de Medi Ambient i Habitatge de la Generalitat de Catalunya i el Banc dels Aliments de Barcelona, s'inicia una nova etapa en la prevenció de la generació de residus orgànics mitjançant l'aprofitament alimentari en la lluita contra la fam.

Aquesta col·laboració, que s'emmarca dins de la campanya «Embrutar menys per alimentar més», revertirà en l'augment de la quantitat d'aliments que, en condicions adients per al consum, les empreses d'alimentació donen al Banc dels Aliments en lloc de destruir-los i que el Banc fa arribar a persones necessitades mitjançant entitats benèfiques.

La Fundació Banc dels Aliments de Barcelona, emmarcada en una àmplia xarxa solidària que s'estén arreu del món, va ser creada el 1987 amb l'objectiu de recuperar tots els aliments que no són comercialitzables, però que sí que són consumibles, i distribuir-los entre les persones que els necessiten. Aquesta funció es fa a partir de tres premisses fonamentals: la primacia de la gratuïtat, la seguretat d'una distribució justa i la contribució a la sostenibilitat. (C.C.)

La bona notícia...

Batejada als 114 anys

El dia de Pasqua d'enguany va ser batejada a Taipei (Taiwan) la senyora Xu Song Rey-Ai a l'edat de 114 anys. Quan el bisbe de la diòcesi, Mons. Luke Liu Hsien-Tang, va abocar l'aigua beneïda del Baptisme sobre el cap de la neòfita, hi va haver un aplaudiment gran i espontani dels fidels. Pel Baptisme entrava en el Poble de Déu o comunitat cristiana la dona més anciana de l'illa de Taiwan i probablement d'arreu del món.

Aquesta bona notícia ha estat recollida pels mitjans de comunicació taiwanesos, catòlics o no. Més de 800 fidels van participar en la solemne litúrgia. Quan els periodistes li van preguntar si estava contenta i era feliç, ella va començar a aplaudir com a resposta.

La senyora Xu Song va néixer en el si d'una família pobre del continent. L'any 1948 va arribar a Taiwan i va ser minyona una pila d'anys d'una altra família, aquesta molt rica. Més tard, va canviar de mestressa i va servir de criada a un empresari que havia estat batejat als 25 anys. Mort aquest, la senyora Xu Song va ingressar en una residència d'avis. Va ser aquí on va rebre unes lliçons diàries de doctrina cristiana. La professora de catecisme, secretària de la Delegació de Premsa de la diòcesi de Hsing Chu, a la qual pertany la nova batejada, ha revelat: «La senyora (o senyoreta perquè mai no s'ha casat) Xu Song és molt bufona, agradable i desperta. El seu Baptisme ha mogut un gran entusiasme en tota la comunitat cristiana de la nostra parròquia.»

Francesc Gamissans

cultura

MONTSERRAT.— El Museu de Montserrat ha presentat la seva oferta d'estiu. Fins al 30 de setembre, la Sala Daura acull una col·lecció formada per 60 gravats de Giovanni Battista Piranesi i del seu fill Francesco, propietat de

l'abadia de Montserrat. I a l'espai Pere Pruna, fins al 4 de novembre es podrà veure una mostra fotogràfica realitzada per Lluís Casals amb motiu dels estudis radiogràfics i de restauració de la imatge de la Mare de Déu de Montserrat,

que es van dur a terme l'any 2001. A aquesta mostra l'acompanyarà el conjunt de fotografies de les pàgines del *Llibre Vermell* de Montserrat (segles XIV i XV) que recullen els cants dels pelegrins.

Gravats de Piranesi, proposta d'estiu al Museu de Montserrat

■ També s'exhibirà una selecció de grans fotografies de la Mare de Déu de Montserrat realitzades per Lluís Casals

La Sala Daura, d'exposicions temporals, acull fins al 30 de setembre la col·lecció *Els Piranesi de Montserrat*, que és una selecció dels gravats adquirits a Roma al principi del segle XX de Giovanni Battista Piranesi (Mogliano di Mestre, Venècia, 1720 - Roma, 1778), i que consta d'una seixantena de làmines de les sèries *Vistes de Roma* (1748-1778), *Antiguitats Romanes* (1756) i *Camp de Març* (1762). A aquest conjunt se sumen algunes làmines del seu fill Francesco, que donen continuïtat a l'estil Piranesi ja al segle XIX.

Aquesta mostra inèdita dels millors gravats de Piranesi, un dels grans noms de l'art del gravat, està comissariada per Artur Ramon i Navarro, qui defineix l'artista venecià com «un home i un nom que amb la passió del burí sobre el paper va revelar el nostre món visual».

La majoria dels gravats de Piranesi van ser adquirits a Roma pel P. Bonaventura Ubach, per consell del P. Antoni Tobella, a finals de la Primera Guerra Mundial, entre el 1917 i el 1920. En aquella època també es va comprar el *Sant Jeroni penitent* de Caravaggio. Actualment, aquesta col·lecció de gravats està considerada la més important de l'Estat, al costat de les de la de la Biblioteca Nacional de Madrid i de la Reial Acadèmia de Sant Carles de València. El nombre total de gravats que es conserven a Montserrat és de 18.400, corresponents a gravadors destacats de la història.

A l'exposició també es pot veure el llibre *Il Campo Marzio dell'Antica Roma* (1a edició, 1762). Aquesta obra, que és un tractat essencial per comprendre la defensa que va fer Piranesi de Roma en temps en què es discutia la seva supremacia a l'antiguitat, reflecteix la força de l'artista venecià, arqueòleg i polemista. Un audiovisual de gran qualitat permet de veure, pàgina a pàgina, les estampes d'aquesta obra cabdal de Piranesi. L'obra comença amb una sèrie de mapes que situen les ruïnes de la zona monumental de l'antiga Roma que s'estenia per la part esquerra del Tíber, envoltada pels turons Capitolí, Quirinal i Pincio, i descriu la transformació gradual d'un espai verge en una ciutat de gran complexitat urbanística.

La fortuna de Piranesi s'associa a les seves qualitats com a *vedutista*, però al darrere de les seves *Vedute di Roma* tro-

El P. abat Josep M. Soler va inaugurar les exposicions d'estiu a Montserrat.

ben l'arquitecte i l'arqueòleg, el visionari i el polemista. Piranesi va gravar a l'aiguafort els paratges i monuments més coneguts de la Ciutat Eterna, que servien de record als primers turistes procedents del nord d'Europa, una mena d'embrí de les nostres postals, perfectament datades i catalogades, que recullen 30 anys gravant

Una de les imatges exposades de Lluís Casals.

vistes de la seva ciutat d'adopció. Vistes com l'illa Tiberina, les tres del Colosseu, la piràmide Cèstia, el Campidoglio, la cascada de Tívoli, Vil·la Pamphili, entre d'altres, van crear un imaginari de Roma i el seu entorn i el van difondre per tot Europa. D'altra banda, Piranesi també reflecteix vistes en les quals la naturalesa i la vegetació guanyen el protagonisme al·loc, com les cascades del Tívoli, d'aigua abundant i arbres que es retallen damunt del cel

com els braços d'un canelobre rococó, o el temple de Minerva com una torre de Babel romàntica, o la galeria de la Vil·la Adriana que és una *carcere* de vegetació d'una potència visual extraordinària.

Tot realitzat com si el gravat fos pintura, amb una tècnica de clarobscur, Piranesi juga amb la tinta negra i el blanc del paper d'una manera que fins aleshores només el gravador Rembrandt havia aconseguit. D'aquí que hom hagi definit Piranesi com el «Rembrandt de les ruïnes». Ja no es tracta d'elaborar imatges per al record, sinó vistes que corroboren les polèmiques teories arqueològiques de Piranesi al voltant de la supremacia de Roma sobre Grècia en el debat sobre l'antiguitat, que amb l'arribada de Winckelmann i l'aparició dels tractats francesos a favor de Grècia, Piranesi s'havia pres molt seriosament.

La difusió de l'obra i l'estil cobra un auge extraordinari des del 1750 fins a la mort de l'artista, l'any 1778. Què va passar després? A què o a qui es deu la pervivència de la seva memòria, la seva irrupció en la cultura moderna? La resposta rau en la difusió del llegat de Piranesi a través dels seus fills, sobretot de Francesco, i la divulgació massiva dels seus treballs en la calcografia que aquest funda els últims anys del segle XVIII a París, després de la conquesta de Roma per part d'anglesos i napolitans. Finalment, per mostrar la pervivència d'un estil Piranesi a través del segle XIX, la mostra presenta deu làmines de Pompeia del seu fill Francesco, en les quals es mostra fidel a l'estil del pare, però sense assolir la seva mestria.

Altres propostes culturals d'estiu

L'espai expositiu Pere Pruna acull l'altra proposta estiuenca del Museu de Montserrat. En aquesta ocasió, però, la mostra fotogràfica de Lluís Casals es podrà visitar fins al 4 de novembre. Es tracta d'una sèrie de fotografies realitzades per Lluís Casals amb motiu dels estudis radiogràfics i restauració de la imatge de la Mare de Déu de Montserrat, que es van dur a terme l'any 2001. A aquesta mostra l'acompanya el conjunt de fotografies de les pàgines del *Llibre Vermell* de Montserrat (segles XIV i XV) que recullen els cants dels pelegrins. El títol de l'exposició és *Virgo Serena. Fotografies de Lluís Casals de la imatge de la Mare de Déu de Montserrat i del Llibre Vermell de Montserrat*.

Les fotos de la imatge es van realitzar els dies 6 i 22 de març del 2001. La raó del nom de la mostra és l'expressió plàcida del rostre de la Verge, que ja era vista d'aquesta manera pels romeus del segle XIV, segons l'expressió del cant cinquè del *Llibre Vermell* de Montserrat.

La imatge és una talla romànica de fusta d'àlber (*Populus alba*), de 92,2 cm d'alçada, 28 d'amplada, 39,4 de fondària i de 17,1 quilograms de pes. Va ser treballada a finals del segle XII o durant els primers decennis del XIII. Els exemples més fins i monumentals d'aquest tipus iconogràfic els trobem a l'Alvèrnia, però aquest model apareix també al comtat de Barcelona, a Girona i al mateixos encontorns de Montserrat. Amb tot, la figura montserratina és la més delicada i expressiva de totes les del seu gènere en el nostre país. La raó d'aquesta peculiaritat podria ser la mà d'un artista molt sensible format a l'altre costat dels Pirineus, o bé a una cronologia més tardana que la resta dels exemplars coneguts.

La imatge de la Mare de Déu de Montserrat ha estat policromada innumerable vegades al llarg de la història. Tot i que de ben antic les seves carnacions van ser blanques, al final de l'Edat Mitjana o a la primera del Renaixement, la imatge va prendre ja el color bru que la va caracteritzar i que es va anar incrementant fins a arribar al negre actual, que és el color que ha tingut des del primer terç del segle XIX.

El *Llibre Vermell* de Montserrat (Biblioteca de Montserrat, ms 1) és un còdex de 137 folis de pergami escrit en llatí i català durant els segles XIV i XV, i enquadernat amb cobertes vermelles. El contingut és una miscel·lània de textos, recollits sense cap ordre preestablert, d'utilitat per al personal que treballava al santuari de Montserrat atenent els pelegrins. Però aquest còdex és mundialment famós i conegut pels seus deu cants transcrits amb música, que eren els propis dels pelegrins de Montserrat, cinc dels quals eren danses «de ball rodó», algunes de les quals eren comunes a altres llocs, altres, però, són pròpies de Montserrat. (C.C.)

Certamen literari dedicat a la Mare de Déu dels Socors

■ L'Acadèmia Mariana convoca set premis de poesia i un de prosa

LLEIDA.— La Pontificia i Reial Acadèmia Bibliogràfica-Mariana de Lleida, ha donat a conèixer les bases i premis pels quals es regirà l'edició d'enguany del Certamen Literari Marià, dedicat a la Mare de Déu dels Socors, patrona de la vila d'Agramunt. D'acord amb aquestes bases, l'Acadèmia concedirà el Premi de Prosa, dotat amb sis-cents euros, al millor article periodístic escrit en català, publicat sobre el tema *La Mare de Déu dels Socors, patrona de la vila d'Agramunt*.

Com és costum, el bisbe administrador apostòlic de Lleida, atorgarà el Primer Premi de Poesia i Flor Natural del Certamen, dotat amb nou-cents euros, a la millor poesia en català que canti a la Mare de Déu dels Socors. Es lliuraran sis premis més a les millors poesies en català, dotats tots ells amb sis-cents euros, atorgats per les principals institucions de Lleida i Agramunt: premi de l'Ajuntament de Lleida, a la millor poesia que canti la devoció de la vila d'Agramunt a la seva patrona; premi de l'Ajuntament d'Agramunt, a la millor poesia que canti la devoció de la vila d'Agramunt a la seva patrona; premi dels Serveis Territorials de Cultura de la Generalitat, a la millor poesia que canti Maria a Catalunya; premi de l'Institut d'Estudis Ilerdencs, a la millor poesia que canti la devoció de la comarca d'Urgell a la Mare de Déu dels Socors; premi de la parròquia d'Agramunt, a la millor poesia que canti la devoció de l'arxiprestat d'Urgell Mitjà i tota la Ribera del Sió a la Mare de Déu dels Socors; i premi de "la Caixa", a la millor poesia que canti el tema *La Verge Maria, una noia d'avui*.

Els treballs que concorrin a aquest Certamen Marià hauran de ser enviats per duplicat a l'adreça de l'Acadèmia Mariana (carrer Acadèmia n. 17, 25002 Lleida).

El termini de presentació d'originals es tanca el 31 d'agost.

Jocs Florals únics

El certamen Marià del 2007 serà la 145a edició d'aquests Jocs Florals únics a tot Catalunya, convocats anualment per l'Acadèmia Mariana de Lleida i dedicats a lloar mitjançant la prosa i la poesia la Mare de Déu. Cada any aquests Jocs Florals són dedicats a una advocació mariana diferents. L'any passat el certamen va ser dedicat a santa Maria de Ripoll, com a mare i bressol de Catalunya, i enguany l'honor s'escau a la Mare de Déu dels Socors, patrona d'Agramunt i molt venerada en tota la Ribera del Sió. És tracta d'una talla del segle XIII, considerada una marededéu trobada i venerada actualment en un altar d'estil renaixentista que presideix la seva capella pròpia edificada en el segle XVII, oberta sobre la nau esquerra del temple romànic de Santa Maria d'Agramunt. L'Acadèmia ha anunciat també que el Certamen Literari Marià se celebrarà en aquesta ocasió el diumenge 7 d'octubre i, com és habitual, tindrà lloc a l'Auditori Municipal Enric Granados.

Jordi Curcó

Mare de Déu dels Socors.

La UIC guanya el primer Certamen de Teatre Universitari

SANT CUGAT DEL VALLÈS.— Organitzat per la Universitat Abat Oliba CEU, el 30 de juny passat va tenir lloc al Teatre La Unió de Sant Cugat del Vallès el I Certamen de Teatre Universitari celebrat a nivell estatal. Amb el títol «Crack'07», hi van participar quatre grups de teatre vinculats a la Universitat Internacional de Catalunya (UIC), la Universitat Ramon Llull (URL), la Universitat San Pablo-CEU de Madrid i la Universitat Abat Oliba CEU (UAO).

El guanyador final va ser el grup que representava la UIC, amb l'obra *Tourmix*, un espectacle de creació pròpia escrit pels alumnes del taller d'escriptura i interpretat pels alumnes del taller de dramàtica. *Tourmix* ha volgut fer una crítica a la societat actual a base de diversos esquetxos i gags, en els quals es barregen personatges de totes les èpoques.

El premi al millor intèrpret l'han aconseguit *ex aequo* Anna Roig, de la URL, Carles Pérez, de la UAO, i Javier Naya, de CEU-San Pablo.

El jurat del I Certamen de Teatre Universitari ha estat format per la ninotaire Pilarín Bayés, la directora teatral Dolors Vilarasau, l'actor Toni Albà i el Dr. José Andrés Rozas, degà de la Facultat de Ciències Socials de la UAO. L'objectiu del certamen ha estat el d'esdevenir punt de trobada dels alumnes que participen en l'activitat cultural de les seves universitats i oferir una oportunitat per difondre el treball que duen a terme. (C.C.)

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró

Granja de truites

Jo mirava, amb certa expectació, les truites ansioses per menjar o, més ben dit, per devorar el pinso enriquit i sàviament equilibrat que els proporciona la persona encarregada de la seva alimentació.

La piscifactoria semblava un riu llarg parcel·lat amb murs fabricats artificialment.

El gerent d'aquesta «fàbrica de peixos» (expressió meua una mica tosca, però amb una base molt real), em va convidar un matí a esmorzar perquè escrivís el procés de cultiu d'aquest peix tan bo.

Cal dir que, gràcies a aquesta cria controlada, podem consumir truites i altres peixos tot l'any amb una qualitat notable.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402 • www.joanvillaro.e.telefonica.net

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Joseph Höffner, cardenal

JUSTITIA ET CARITAS
Joseph Kardinal Höffner 1906-1987

Dienstblatt 55

L'any 2006 Alemanya va dedicar un segell al cardenal Joseph Höffner. En el segell, hi ha el seu retrat i, sobreposades, les paraules «*Justitia et Caritas*».

El cardenal Joseph Höffner (1906-1987) ha passat a la història com un dels experts més destacats en la seva època de la Doctrina Social de l'Església. Va ser fundador, director i membre de l'Institut de Ciències de la Doctrina Social Cristiana de Munic, entre el 1951 i el 1961. Per aquest motiu va ser conseller científic de

tres ministres de la República Federal d'Alemanya.

Nomenat bisbe de Münster el 1962, va participar en el Concili Vaticà II (1962-1965). El gener del 1969 va ser nomenat bisbe coadjutor de Colònia i més tard va ser designat arquebisbe. Va ser creat cardenal per Pau VI el 1969. També va ser president de la Conferència Episcopal Alemanya del 1979 al 1987.

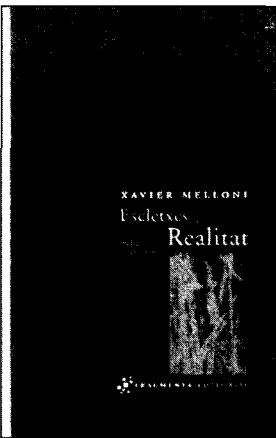
Entre els molts guardons rebuts al llarg de la seva vida, el cardenal Joseph Höffner va rebre de part de l'Estat d'Israel el reconeixement de «Just entre les nacions», que s'ofereix a les persones que van salvar jueus durant la Segona Guerra Mundial.

Llibres

Rerefons místic de les religions

Cada tradició religiosa és dipositària d'un nucli revelatori que li és confiat. A través seu s'accedeix a un índex de realitat. Sense captar aquest nucli, és impossible comprendre la constel·lació de símbols i de creences que caracteritzen cada religió i que emanen d'aquests epicentres. Aquest assaig s'endinsa en l'experiència revelatòria de les principals religions amb la intenció d'establir criteris de discerniment per valorar-ne la qualitat dels fènomenes i les manifestacions. L'autor mira d'acostar-se al rerefons místic que trobem en cada tradició i n'assenyala allò que comporta tota veritable experiència religiosa. (C.C.)

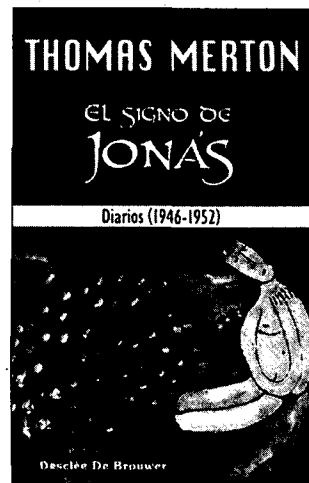
Xavier Melloni, *Esclertes de realitat. Religions i revelació*. Fragmenta Editorial, Col·lecció Assaig, Barcelona 2007, 293 pàg.

Vida interior de Merton

A *El signo de Jonás* es transparenta de forma extraordinària la vida interior i íntima de Thomas Merton al monestir trapenc de la Mare de Déu de Getsemani, a Kentucky. Escrit als anys 1946 i 1952, constitueix un diari que reflecteix el sentit profund de la seva vocació i el desenvolupament intel·lectual i espiritual sorprenent que va experimentar en el limitat marc físic del monestir. Podem veure *El signo de Jonás* com una continuació de *La montaña de los siete círculos*, però amb un gir respecte d'aquesta, una immersió en el món quotidià... Cap altre gènere literari podria contenir més bé les sorprenents energies de la vida cistercenca. (C.C.)

Thomas Merton, *El signo de Jonás. Diarios (1946-1952)*. Editorial Desclée De Brouwer, Col·lecció Caminos, Bilbao 2007, 405 pàg.

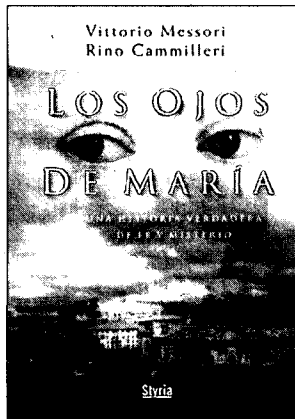
Medicaments perillosos

Amb el pas del temps i l'esforç promocional dels laboratoris farmacèutics els medicaments han passat de ser béns essencials a simples objectes de consum. Avui les reaccions adverses als fàrmacs ja són la quarta causa de mort en països com els Estats Units. Aquest llibre és un document imprescindible per saber quins medicaments perillosos es troben al nostre abast i quins han produït morts o greus perjudicis en la salut de les persones en els darrers temps. Aquesta obra és un recorregut per la cara B del sistema sanitari. *Traficantes de salud* treu a la llum informacions ocultes o que passen desapercebudes. (C.C.)

Miguel Jara, *Traficantes de salud. Cómo nos venden medicamentos peligrosos y juegan con la enfermedad*. Editorial Icaria, Col·lecció Antrazyt, Barcelona 2007, 319 pàg.

Esdeveniments misteriosos i inaudits

9 de juliol del 1796. Mentre les tropes de l'exèrcit napoleònic envaeixen l'Estat pontifici, el saquegen i el devasten, es produeix un fenomen inexplicable: més de cent imatges sacres (en gran part marianes) ploren, muten de color i canvien l'expressió del rostre. El fenomen s'inicia a Ancona com pot comprovar el mateix Napoleó. A Roma comença una llarguíssima discussió que durarà mesos, sense que ningú —catòlics o no creients— desmenteixi el que ha passat. La sentència final confirma el que tothom pensa: la Mare de Déu ha volgut testimoniar la seva protecció a la ciutat santa. (C.C.)

Vittorio Messori i Rino Cammilleri, *Los ojos de María. Una historia verdadera de fe y misterio*. Editorial Styria, Barcelona 2007, 251 pàg.

La cerimònia del te

Una jove penetra en els secrets de l'ancestral cerimònia del te, un ritual vedat a les dones durant segles. Aurelia tenia nou anys quan va entrar per primera vegada a la casa de te. Feia pocs anys que era al Japó, després d'una llarga travessia que l'havia allunyada de Nova York i del record de la mort de la seva mare. Una nit, mentre fugia d'un incendi terrible, va arribar a la casa de la família Shin, un refugi on va trobar la jove Yukako i el seu pare, mestre venerat de la cerimònia del te, que canviarien la seva vida per sempre. Amor i amistat conflueixen en un món marcat pel ritual seductor de la cerimònia del te i la tradició de les geishes. (C.C.)

Ellis Avery, *La casa de té*. Editorial Grijalbo, Barcelona 2007, 523 pàg.

Urbanitat, civisme i correcció

Amb la prosa elegant que la caracteritza, Begoña Aranguren, a través de les anècdotes d'una família, reflexiona sobre la urbanitat, el civisme i la correcció, i deplora la manca de sensibilitat imperant en la nostra societat. Tot i que el relat és ple de referències contínues a personatges, programes de televisió i successos de plena actualitat, Aranguren no eludeix comparar les generacions passades amb l'actual i ens anima a recuperar velles formes de relacionar-nos i d'entendre que els modals són un bé que val la pena preservar. *La buena educación* no és únicament un llibre de modals sinó una autèntica guia per a la vida. (C.C.)

Begoña Aranguren, *La buena educación. La batalla del civismo contra los nuevos bárbaros*. Editorial Planeta, Barcelona 2007, 392 pàg.

Trites amb botifarra negra

INGREDIENTS:

4 truites de riu
sal i pebre
farina
botifarra negra
6 grans d'all
2 filets d'anxova
oli
julivert

PREPARACIÓ:

Primer de tot, salpebreu, enfarineu i fregiu les quatre truites i reserveu-les.
A part, fregiu unes quantes rodanxes de botifarra negra per tapar les truites. A continuació, amb un rajolí d'oli, tritureu sis grans d'all, dos filets d'anxova i una miqueta de julivert i poseu-ho a sobre de tot.

Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villaró us atindrà al tel. 938 793 402.

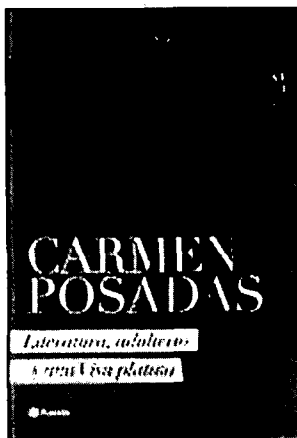
La crítica literària d'aquesta setmana

Visió trista de la «gent guapa»

Carmen Posadas és reincident. Va començar amb narracions curtes de la seva època de col·legiala i, en la maduresa, després, fa un recorregut ampli per temes que cada vegada es tornen més cínics o impregnats d'un escepticisme amb una voluntat clara de llunyania d'una realitat sense esperança.

Carmen Posadas pertany a la *high life*, i en una època no gaire llunyana estava entre les muses de la *beautiful people*. Va participar plenament en els vaivens d'aquesta societat que es mou en ambients de cert distanciament altiu, i considera la «canalla» elements imprescindibles de la història comuna. La seva vida en les «esferes més altes» semblava que la immunitzava i que li va donar el passaport a la fama, sense exigir-li gaire peatge. En la seva obra anterior (*Juego de niños*) ja ens donava una pista sobre la font de la seva inspiració, gairebé sempre viscuda en paisatges infantils, en els quals intenta descobrir el que serà ja l'argument d'aquesta obra.

En la literatura de dones de la nostra

Carmen POSADAS
Literatura, adulterio y una visa platino.
Planeta, Barcelona 2007, 210 pàg.

història actual, trobem una distinció ben clara entre les que, com Carmen Posadas deixen entreveure que els seus textos són un *divertimento*, i les que escriuen com a resultat d'una forta vocació literària. D'una banda, hi ha

les Laforet, Martín Gaité, Aldecoa, Puértollas, Matute, que escriuen des de la «vida real» i, de l'altra, les que s'imaginen el que ens expliquen, i que escriuen des del saló del seu apartament confortable (Salisachs, Lindo, Posadas...). Dues vessants d'inspiració que ens proporcionen visions diferents d'una societat evidentment complexa, on endevinem el perill d'un maniqueisme ètic i estètic, denunciabile per artificial i, moltes vegades, culpable.

Carmen Posadas recull en aquest volum dinou narracions, moltes de les quals havi-

en aparegut en altres edicions. N'ha tingut prou amb uns quants arranjaments de pa sucats amb oli i adaptar-los a un món més proper i actual. Això ens impedeix calibrar el nivell actual de la seva inspiració, i ens apropa als anomenats «refregits» d'urgència, amb els quals uns quants autors corresponen a les exigències editorials. Ens hauria agradat una obra nova, més recent, per veure quin lloc ocupa de veritat en l'espectre literari. El mercantilisme editorial —ella mateixa quan parla de la *visa platino*, en el títol del llibre— ho envaeix tot. És el «*vaso de buen vino*» que ja atreia el bon Gonzalo de Berceo.

A més, hi ha tot un plantejament ètic, que se'ns suggereix a través de la mirada cínica de Carmen Posadas. Un escepticisme com el seu, respon a una inquietud filosòfica, o a una postura ètica d'una societat del desencany? És aquest l'horitzó d'una societat que ja torna de tot, que no espera res més,

que només viu «de teulades en avall»? Queda tot reduït a cendres en la pira funerària de la generació que passa? És el «nascut, atribolat, mort» el que resumeix el pas de l'home per la història? I a aquest plantejament tan fred, cal afegir-hi la recerca a l'hedonisme fàcil i egoista?

Doncs quin plantejament de futur...!

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

Nou portal de premsa sardanista a Internet

Coincidint amb el concert final de la divuitena edició del certamen La Sardana de l'Any, la Federació Sardanista de Catalunya posa en marxa un nou servei de premsa amb l'objectiu d'informar de les principals notícies que genera el món de la sardana als mitjans de comunicació generalista, a través d'una comunicació activa i regular, i per proveir de fotografies, talls de veu, i assessorament sobre la sardana a aquells periodistes que no solen disposar d'aquests recursos. El plantejament d'aquest servei és ampliar l'abast de les informacions sardanistes, que fins ara s'han adreçat molt específicament a la xarxa d'informadors especialitzats dels diferents mitjans de comunicació subscrits a la circular *Infosardana*.

Aquest servei neix de la mà de Xavi

Romero, estudiant de periodisme amb un profund coneixement sobre el sardanisme, vinculat amb la colla Violetes del Bosc i col·laborador habitual del programa *Mans*, de Catalunya Ràdio. A partir d'ara, el desenvolupament d'aquest portal anirà incorporant la tria de notícies, amb fotografies i talls de veu, una hemeroteca de notícies antigues, una galeria d'imatges d'arxiu, un glossari de termes sardanistes i un servei de subscripció per a aquells usuaris que utilitzin programes agregadors de notícies (sindicació per RSS). Tots aquests recursos estan coberts per una llicència Creative Commons que permet l'ús de tot aquest material de forma lliure i gratuïta, sempre que s'esmenti l'origen del material. Els interessats a accedir-hi poden fer-ho a través de l'adreça <http://premsa.sardanista.cat/>. (C.C.)

Catalunya
Cristiana
Una xarxa per a
l'evangelització

Subscriuiu-vos-hi ara
només per 100,94€ l'any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català Edició en castellà
Nom Cognoms
Adreça Població
D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

Amb un únic pagament de 100,94€ per any
 Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)
 Amb dos pagaments semestralment de 50,47€
 Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avis, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data
Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA
(EDICIÓ SETMANAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT
DE BARCELONA
(EDICIÓ MENSUAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE
L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA
(EDICIÓ ANUAL)

RÀDIO ESTEL
24 H AL DIA

Informe-vos al telèfon: 934 092 810 — Fax: 934 092 806
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 — 08014 Barcelona — e-mail: publicitat@catcrist.com

VACANCES

Misses a llocs d'estiu de l'interior

✓ ALELLA

Parròquia de Sant Feliu
V.: 20.00 h. D.: 10.00h, 12.00 h, 20.00 h.

✓ ALMACELLES

Parròquia de la Mare de Déu de la Mercè
V.: 21.00 h. D.: 10.00 h, 11.15 h, 18.00 h.
Suchs
D.: 8.30 h, 12.30 h.

✓ BAGÀ

Parròquia de Sant Esteve
V.: 20.0 h. D.: 11.00 h.
Santuari de Paller
D.: 10.00 h.
Residència
D.: 9.00 h.

✓ BANYOLES

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h, 20.00 h.
Monestir
V.: 18.00 h. D.: 9.00 h.
Sant Pere
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h.

✓ BERGA

Parròquia de Santa Eulàlia
D.: 12.00 h,
Església de Sant Joan
V.: 20.30 h, D.: 10.00 h, 19.00 h.
Convent dels Franciscans
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.30 h, 20.00 h.
Sagramentàries
V.: 19.30 h. D.: 11.00 h.
Santuari de Queralt
D.: 11.00 h, 12.00 h.

✓ BISBAL d'EMPORDÀ, LA

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h, D.: 9.00 h., 20.00 h.
Convent dels Franciscans
V.: 19. h. D.: 11.00 h.

✓ BESALÚ

Parròquia de Sant Vicenç
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 12.00 h.

✓ BORGES DEL CAMP, LES

Parròquia de l'Assumpció
V.: 20.30 h. D.: 12.00 h.
Capella del Carme, D.: 19.30 h.

✓ CABRILS

Parròquia de Santa Creu
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.00 h, 19.30 h.

✓ CALDES DE MALAVELLA

Parròquia de Sant Esteve
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h.

✓ CAMPRODON

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 8.00 h, 12.00 h, 20.00 h.
Capella del Carme D.: 10.00

✓ CASTELLAR DE N'HUG

Parròquia de Santa Maria
D.: 12.00 h.

✓ CASTELLFOLLIT DE LA ROCA

Parròquia del Santíssim Salvador
V.: 19.45 D.: 11.30 h.

✓ CASTELLÓ d'EMPÚRIES

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.30. h., D.: 9.00 h., 10.00 h., 12.00 h., 20.30 h.
Empúriabrava: Centre Cívic
V.: 19.00 h.

✓ CERDANYA, LA

Alp
Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h.
Bellver
Parròquia de Sant Jaume
V.: 20.00 h. (Santuari de Talló)
D.: 12.00 h.
Bor
D.: 13.00 h.
Das
D.: 10.00 h.
Prats
V.: 18.00 h.
Prullans
D.: 10.30 h.
Urús V.: 18.30 h

✓ FIGUERES

Parròquia de Sant Pere
V.: 18.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h, 12.00 h, 20.00 h.
Parròquia de La Immaculada i St. Pau
V.: 20.30 h. D.: 11.30 h, 20.30 h.
Parròquia del Bon Pastor
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.30 h.
Parròquia de la Sgda. Família
V.: 20.15 h. D.: 10.30 h.
Capella dels Desemparats
V.: 19.00 h. D.: 8.30 h, 10.00 h, 19.00 h.
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 10.30 h.

✓ GARRIGA, LA

Parròquia de Sant Esteve
V.: 20.30 h.
D.: 9.30 h, 11.30 h., 20.30 h.

✓ GUALBA

Parròquia de Sant Vicenç
V.: 19.30 h. D.: 12.00 h.

✓ GUARDIOLA DE BERGUEDA

Parròquia de Sant Llorenç
V.: 20.00 h. D.: 12.00 h, 20.00 h.

✓ LA JONQUERA

Parròquia de Santa Maria
D.: 12.00 h.

✓ LLANARS

Parròquia de Sant Esteve
V.: 19.00 h. D.: 10.30 h, 20.30 h.

✓ LLÍVIA

Parròquia de la Mare de Déu dels Àngels
V.: 19.00 h. D.: 12.00 h, 19.00 h.

✓ MARTINET

Parròquia de Sant Eloi
V.: 20.00 h. D.: 12.00 h.

✓ MORELLA

Parròquia de l'Assumpció de Maria (Basílica)
V.: 20.15 h. D.: 12.00 h, 18.30 h.
Parròquia de Sant Joan Baptista
D.: 10.00 h.

✓ OLOT

Parròquia de Sant Esteve

V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 12.00 h, 20.00 h. (vespres)

Temple del Carme

V.: 20.30 h. D.: 7.30 h, 9.30 h,

11.30 h, 20.30 h. (vespres)

Santuari del Tura

D.: 9.00 h. (Ràdio) 11.00 h.

Divina Providència

V.: 18.30 h. D.: 18.30 h. (vespres)

El Cor de Maria

V.: 19.00 h. D.: 13.00 h.

Residència del Tura

V.: 18.00 h. D.: 11.00 h, 18.00 h.

(vespres)

Parròquia de Sant Cristòfol (Les Fonts)

D.: 10.45 h.

Sagrat Cor (Caputxins)

V.: 19.00 h. D.: 9.30 h,

Parròquia de Santa Maria (Batet)

(Batet)

V.: 20.00 h. D.: 8.00 h, 10.00 h, 11.00 h, 12.00 h, 13.00 h. 20.00 h.

✓ QUERALBS

Parròquia de Sant Jaume

V.: 20.00 h. D.: 11.00 h.

Santuari de la Mare de Déu de Núria

V.: 12.00 h. D.: 12.00 h.

✓ RIBES DE FRESER

Parròquia de Santa Maria

V.: 20.00 h. D.: 9.45 (Residència Geriàtrica) 12.00 h, 20.00 h.

✓ RIPOLL

Parròquia de Santa Maria

V.: 20.00 h.

D.: 8.00 h, 11.00 h,

Parròquia de Sant Josep Obrer

V.: 19.00 h. D.: 12.00 h.

✓ VALL D'ARAN

Vielha - Parròquia de Sant Miquel V.: 19.30 h. D.: 11.00 h, 19.30 h.

Baquèira - Parròquia Mare de Déu de les Neus V.: 19.30 h.

Bossòst - Parròquia de la Purificació de N. S. V.: 20.00 h. D.: 12.00 h.

Salardú - Parròquia de Sant Andreu D.: 11.00 h.

Les - Parròquia de Sant Joan Baptista V.: 19.15 h. D.: 11.00 h, 19.30 h.

Arties - Parròquia de Santa Maria D.: 12.30 h.

Bètren - Parròquia de Sant Serni D.: 9.00 h.

✓ VALLS D'ANDORRA

Canillo

D.: 11.30 h.

Soldeu.

D.: 10.00 h.

Santuari de Meritxell

V.: 18.00 h. D.: 12.30 h.

Encamp

Parròquia de Santa Eulàlia

V.: 19.30 h. D.: 12.00 h.

Parròquia de Sant Miquel

D.: 10.30 h.

Pas de la Casa, El.

V.: 19.30 h. D.: 19.30 h.

Ordino

V.: 19.30 h. D.: 11.00 h, 19.30 h.

La Massana

V.: 20.15 h. D.: 10.00 h, 12.00 h.

Arinsal V.: 19.00 h.

Santa Coloma

D.: 10.30 h.

Sant Julià de Lòria

V.: 19.30 h. D.: 8.30 h, 11.30 h,

19.30 h.

Escaldes, Les

V.: 19.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h,

13.00 h, 19.30 h.

✓ ANDORRA LA VELLA

Parròquia de Sant Esteve

V.: 19.30 h. D.: 8.00 h, 10.30 h,

12.00 h, 19.30 h.

Parròquia de Santa Maria Fener

V.: 20.30 h. D.: 9.00 h, 17.00 h.

✓ VALLS D'ÀNEU

Sort

V.: 20.00 h. D.: 12.30 h, 20.00 h.

Rialb

V.: 19.00 h. D.: 12.00 h.

Llavorsí

D.: 12.00 h.

Ribera de Cardós

V.: 20.00 h. D.: 12.00 h.

Esterrí d'Àneu

V.: 20.30 h. D.: 12.30 h.

Gerri de la Sal

V.: 20.00 h. D.: 13.00 h.

València d'Àneu

D.: 11.00 h.

✓ VILADRAU

Parròquia de Sant Martí

V.: 20.00 h. D.: 12.30 h, 20.00 h.

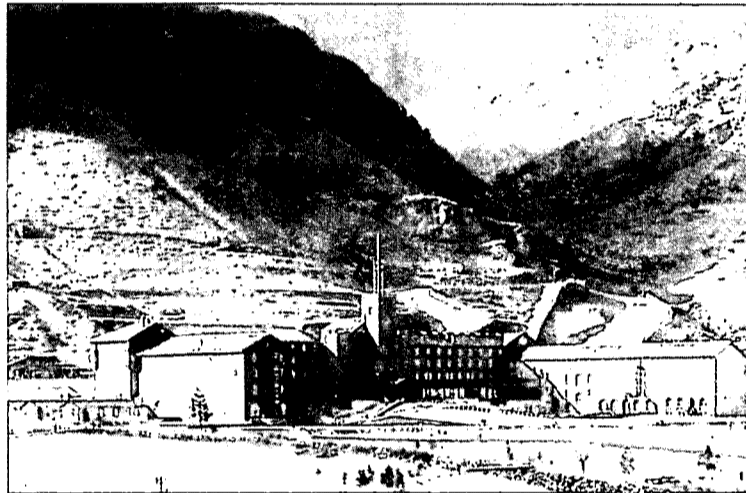
✓ VILASSAR DE DALT

Parròquia de Sant Genís

V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.30 h,

20.00 h.

Hospital de Sant Pere, D.: 10.00

Vall de Núria.

D.: 12.15 h.

Parròquia de Sant Pere Màrtir

V.: 20.00 h. D.: 10.00 h.

Maria Reina, D.: 12.00 h.

Les Planotes

V.: 18.00 h.

Parròquia de Sant Roc

V.: 19.00 h. D.: 11.00 h.

✓ PALS

Parròquia de Sant Pere

V.: 20.00 h. D.: 12.00 h, 20.00 h.

✓ PERALADA

Parròquia de Sant Martí

V.: 21.00 h. D.: 12.00 h.

✓ POBLA DE LILLET, LA

Parròquia de Santa Maria

V.: 19.00 h. D.: 11.30 h, 20.00 h.

Santuari de Falgars

D.: 13.00 h.

✓ PONT DE SUERT, EL

Parròquia de l'Assumpció

V.: 20.00 h. D.: 12.30 h, 20.00 h.

✓ PRADES

Parròquia de Santa Maria

V.: 19.15 h. D.: 13.00 h.

✓ PREMIÀ DE DALT

Parròquia de Sant Pere

V.: 20.30 h. D.: 9.00 h, 11.30 h,

20.00 h.

La Cisa

V.: 18.30 h.

✓ PUIGCERDÀ

Parròquia de Santa Maria

NOTES

V.: Vigílies. D.: Diumenges i dies festius.

LA 2, A LES 10.30, SANTA MISSA

Prèsidida per Mons. Jaume Pujol, arquebisbe de Tarragona i amb la participació del cor parroquial de Tornabous (Urgell), sota la direcció d'Àngels Buj. (Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Ignasi Miranda.)

Des del carrer

Daniel Lacambra té 25 anys i és el president de la nova associació Joves Cristians XXI, inspirada en la Federació de Joves Cristians de Catalunya. El seu desig és crear una plataforma capaç d'impulsar els joves catalans perquè aportin els valors del cristianisme a la societat. És per això que ja s'està preparant un primer congrés de Joves Cristians XXI per a la tardor. Segons Lacambra, hi ha molts joves cristians a Catalunya amb ganes d'actuar en la vida pública i manifestar obertament la seva fe.

Daniel Lacambra, president de la nova associació Joves Cristians XXI

«La societat cristiana comença en el nostre cor»

—Què és Joves Cristians XXI i per què es crea aquesta associació?

—Joves Cristians XXI és una plataforma que pretén aglutinar cristians joves dels diversos moviments, institucions i carismes de l'Església de cara a l'acció dels catòlics a la vida pública. Vam crear aquesta associació en adonar-nos que aquí a Catalunya no hi havia cap associació que ho fes.

—Segons el manifest fundacional existeixen «circumstàncies històriques i socioculturals» que us han impulsat a crear Joves Cristians XXI... Quines són aquestes circumstàncies amb què es troba un jove català actualment?

—Quan parlem de les circumstàncies històriques i socioculturals, ens referim més aviat a les circumstàncies diferents que hi ha ara respecte de l'època de la Federació de Joves Cristians de Catalunya, que va existir als anys trenta. Avui dia, ens trobem en una societat molt més deschristianitzada que la de l'aleshores, tot i que no amb una persecució «física», com hi havia en aquell temps.

—En què es tradueix «portar els valors cristians a la nostra societat i repercutir directament en la vida social, cultural i ciutadana»?

—Quan parlem de «portar els valors cristians a la nostra societat» volem dir que la societat d'avui dia està molt deschristianitzada. El que nosaltres volem és aportar aquests valors, que estem convençuts que són necessaris perquè vénen d'Aquell qui dona la Vida, en la vida pública, universitària, social, de participació ciutadana, etc.

Creiem que la societat cristiana comença en el nostre cor, és a dir, que no podem pretendre tenir una societat cristiana si nosaltres mateixos no som instruments fidels. A partir d'aquí, proposarem aquests valors dels quals parlàvem, per fer una societat més cristiana, més humana i per tant més justa.

—Com penseu que es poden aplegar diferents espiritualitats, tendències o carismes en una Església plural?

—A partir de tenir un contacte assi-

du amb tots els grups, per tal que tots coneguïn aquesta iniciativa, alhora que puguin participar-hi, i aportar les seves idees. Creiem que la pluralitat de l'Església es troba en aquest punt precisament, en els diversos dons que Déu dona a cada grup o moviment, dintre d'una mateixa comunió en l'Església.

—Des de la vostra recent creació, com heu estat acollits allà on us heu presentat? Destacariu cap acte important?

—L'acolliment ha estat bo, per ara, i de mica en mica, la gent va coneixent l'associació. D'actes importants destacaríem, per exemple, la festa promocional que vam celebrar el 30 de juny passat a la parròquia del Remei, a Barcelona. Com a projecte de futur a curt termini, estem preparant un Congrés per al novembre. Serà l'acte més important dels propers mesos.

—Què en pensen els vostres companys de la universitat o feina no creients, d'aquesta idea?

—La veritat és que pensen que és lògic que estiguem en una associació que representi els nostres ideals. Crec que si les coses es fan amb transparència, i amb bon exemple, la gent et respecta, tot i que no comparteixi, o no entengui els nostres plantejaments.

Mónica García

Antisemitisme avui

Després de la Segona Guerra Mundial i de l'horror de l'Holocaust, l'antisemitisme, que durant molts anys havia arrelat en determinats sectors de l'Europa central i oriental, va esdevenir una actitud marginal. Per primera vegada a la història molts governs del nostre continent van estipular com a delictes aquesta actitud i l'odi als jueus va passar a ser socialment un fet menyspreable.

Però des de fa uns quants anys, inesperadament, en alguns països de l'est d'Europa ha ressorgit, com a fals motiu de cohesió nacional, l'antisemitisme declarat. Aquesta situació fins i tot es dona en estats democràtics que han ingressat recentment a la Unió Europea com ara Romania o Polònia i on, paradoxalment, gairebé no hi ha comunitats jueves. Des de determinats mitjans de comunicació i partits polítics es llancen declaracions en què es minimitza l'Holocaust i s'acusa els jueus de conspirar literalment per apoderar-se de la política i l'economia d'aquests països. El més trist de tot això és que entre els qui escampen aquest munt de difamacions i paranoies conspiratives no hi falten persones que es defineixen profundament com a cristianes. Farien bé de recordar les paraules del papa Joan Pau II sobre els jueus: «Són els nostres germans grans en la fe.»

Eduard Brufau

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Quan el terrorisme ataca

En el moment de redactar aquesta columna, el terrorisme torna a ser actualitat. Aquesta vegada les víctimes ens són especialment properes, tot i que els hagi sorprès la mort en un país tan distant del nostre ambient cultural com el Iemen. Fa pocs dies, l'amenaça planava més a prop nostre: sobre Londres... I demà?

La xarxa va plena, aquests dies, de webs islamites que anuncien atemptats arreu d'Europa. De moment són falses, com es veu. Però... només que una fos certa, podria arribar la tragèdia a qualsevol lloc. Després, hi ha les noves maniobres, fins ara sortosament fracassades, d'ETA. És cert: avui dia, fins als qui som més al·lèrgics a la repressió —els que, fins fa poc, tant irritàvem Blair— ens resulta inevitable de confiar en les mesures de seguretat i en l'acció de la policia. Aquesta, d'altra banda, tampoc no ho té fàcil: les pistes són subtils i difícils d'es-

brinar: no són tants, per exemple, els qui dominen l'àrab o el persa per tal poder-hi accedir amb encert.

Ara bé, no tot s'acaba amb l'ús legítim de la força. Se m'acuden, si més no, un parell de reflexions que resulten obligades davant el terrorisme.

En primer lloc, sobre les possibles causes del ressentiment que una gran part del món musulmà sent contra nosaltres. Aquí trobem, d'entrada, la gran diferència entre el nostre nivell de vida i el seu. Avui, a més, la televisió els posa dins de casa el contrast entre l'un i l'altre.

És veritat que no tota la responsabilitat d'aquest estat de coses ens pot ser imputada a nosaltres: què fan els governs dels seus països a favor del poble? I es tracta, en alguns casos, d'estats molts rics... Tot amb tot, no podem defugir les nostres responsabilitats respecte de la pobresa del Tercer Món. És Guantánamo un bon camí per entendre'ns? Topem, realment, amb l'eix exterior del mal, com diu Bush, o amb l'eix interior dels interessos perversos? Probablement, ara mateix no tenim més alternativa que la de la defensa armada. Però ha de ser sempre així?

Ve després una mirada sobre la immigració creixent a casa nostra. El document *Creure en l'Evangelí i anunciar-lo amb nou ardor* advertix: «Ens cal mantenir la serenitat. Justament quan ens arriba un gran contingent d'immigració, amb un notable percentatge de fidels musulmans, seria un error gravíssim caure en la sospita, l'acusació gratuïta o la discriminació.» «La comunitat catòlica ha de fomentar dins el conjunt de la societat l'acolliment generós dels nouvinguts, amb reciprocitat de drets i de deures, i afavorir un diàleg interreligiós respectuós.» Fem prou, com a persones i com a comunitats cristianes, en aquesta direcció?

Ara mateix

Rauxa